

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elke zondag

Abonnementsprijs : 500 fr. per jaar

Postcheckrekening Nr 3185.22

Beheer en Redactie : Mr. René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen

VIERING VAN HET VIJFENTWINTIGJARIG JUBILEUM VAN HET RECHTSKUNDIG WEEKBLAD

16 juni was wel de ongelukkigste dag die men had kunnen kiezen om het jubileum van het Rechtskundig Weekblad te vieren. Het toeval wilde inderdaad dat ontelbare manifestaties, op allerlei gebied, zeer velen, die gaarne deze jubileumviering hadden meegemaakt, belet waren aanwezig te zijn. Niettegenstaande dit was zaterdag 1.1. om 3 uur, in de Assisenzaal van het Paleis van Justitie te Antwerpen, een talrijk publiek vergaderd, waartussen de meest eminente vertegenwoordigers van de rechtswereld.

Naast de Heer Gouverneur der Provincie Antwerpen R. De Clerck en de Burgemeester der stad, Lode Craeybeckx, bemerkten wij Monseigneur De Vooght, die de Bisschop van Antwerpen vertegenwoordigde, alsmede de consuls-generaal van Frankrijk en van de Bondsrepubliek. Zeer talrijke magistraten van het Hof van Cassatie, van de Raad van State, van de Hoven van Beroep en de Rechtbanken van Eerste Aanleg en van Koophandel, waartussen de voorzitters der rechtbanken van Brussel, Antwerpen, Brugge en Turnhout. De Koninklijke Commissaris van de rechterlijke hervorming Stafhouder Van Reepinghen en de voorzitter van het Verbond der Belgische Advocaten Mr. Jean Thevenet, waren eveneens aanwezig. Vele hoogleraren van onze drie rechtsfaculteiten en professoren uit Nederland luisterden de vergadering op met hun tegenwoordigheid, alsook meerdere stafhouders der balies uit het Vlaamse land en een grote schaar advocaten.

Mr. René Victor, die de zitting voorzat, dankte de aanwezigen voor hun vererende belangstelling, schetste in het kort de rol die het Rechtskundig Weekblad had vervuld zowel in de strijd voor de vervlaamsing van het gerecht als bij de opbouw ener Vlaamse rechtswetenschap en betuigde zijn erkentelijkheid aan al degenen die, gedurende dit kwart eeuw, zo welwillend en zo belangloos aan het Rechtskundig Weekblad hebben medegewerkt.

De Heer Stafhouder der balie van Antwerpen, Marcel Roost, kwam dan aan het woord. In een rustige, bezonken rede sprak hij de lof van het werk dat door het Rechtskundig Weekblad gepresteerd werd. Hij wees er op hoevelen in de periode van de strijd voor de vervlaamsing van het gerecht gemeend hadden dat het nagestreefd doel zou kunnen bereikt

worden zonder dwingende wetgeving, doch met een totale oprechtheid voegde de Stafhouder er aan toe dat deze optimisten zich hadden vergist, dat de dwingende wetgeving volstrekt nodig was, want dat diepgaande hervormingen langs lijnen van geleidelijkheid niet zijn te verwachten.

Deze verklaring werd stormachtig toegejuicht.

De Heer Herman Sabbe, Prokureur des Konings te Antwerpen, die daarna het woord voerde, schetste in een prachtige literaire taal de rol van het Rechtskundig Weekblad in de evolutie van de Vlaamse beweging en deed uitschijnen hoe belangrijk deze rol geweest is voor de Vlaamse cultuur. Hij bracht in herinnering de romantische strijdperiode der eerste jaren en wees er op hoe stilaan het tijdschrift gegroeid is tot een wetenschappelijk orgaan dat een onmisbaar instrument is gebleken in de Vlaamse culturele heropbouw.

Spreker richtte dan verder het oog op de toekomst en deed uitschijnen welke taak er nog weggelegd is voor de activiteit van het Rechtskundig Weekblad in het nieuwe tijdsgewricht dat wij heden beleven, en hoe, in het groeiende Europa, de juristen uit België en Nederland er zullen voor te zorgen hebben de Nederlandse taal te doen eerbiedigen in de vele internationale organismen die in de laatste tijd tot het leven werden geroepen.

Dit warm stuk welsprekendheid van de Heer Prokureur des Konings oogstte bijzonder veel bijval.

Dan was het de beurt aan de oud-deken van de Orde der Advocaten bij de Hoge Raad der Nederlanden, Mr. C. R. Wijckerheld Bisdorp, om aan het feestvierend Rechtskundig Weekblad de groet te brengen van de Nederlandse juristen. Hij sprak zowel namens de Nederlandse Orde der Advocaten als namens het Nederlands Juristenblad. Zijn rede was een festijn van fijnheid en geestigheid. Hij trok een treffend parallel tussen de Nederlandse en de Vlaamse jurist, onderstreepte hoe in de beginne de oprichting van het Rechtskundig Weekblad in Nederland onopgemerkt was voorbij gegaan, doch hoe stilaan de belangstelling voor dit tijdschrift was gegroeid en deelde mede hoezeer het thans ook in het Noorden gewaardeerd wordt.

Dit meesterstuk van heerlijke welsprekendheid werd begroet met uitbundig applaus.

Eindelijk trad als laatste spreker op de Heer Minister van Justitie, P. Vermeylen, die zijn persoonlijke sympathie voor het Rechtskundig Weekblad betuigde en er de klemtoon op legde hoezeer het tijdschrift in de Vlaamse rechtswereld onmisbaar is geworden en welke uitzonderlijke betekenis het in de laatste jaren heeft verworven.

Wij geven hierna de tekst van de verschillende redevoeringen die werden uitgesproken.

* * *

Na deze academische zitting, die op zulk verheven peil stond, kwamen de genodigden samen in het Rubenshuis op de receptie, aangeboden door de Heer Stafhouder en de Raad der Orde der Balie van Antwerpen. Het was er uiterst gezellig. Een fijn orkest bracht in het atelier van Rubens enkele pareltjes der muziek ten gehore en bij het proeven van de champagne en van allerlei lekkers, genoten de aanwezigen van de heerlijke atmosfeer in de hovingen van dit historisch gebouw, bestraald door de zoele namiddag-zon.

* * *

's Avonds waren een 170 deelnemers aanwezig op het banket dat plaats had in het Century Hotel, waar nog talrijke tafelspeeches werden gehouden.

Mr. Victor onderstreepte de zeer bijzondere ver-

diensten van Mr. Edgar Boonen, die sedert jaren mede zijn beste krachten besteedt aan het Rechtskundig Weekblad en die regelmatig zorgt voor het lastig en moeilijk werk der samenvatting van de ontelbare arresten en vonnissen.

Mr. Louis Rombaut, cabinetschef van de Minister van Justitie, overhandigde dan aan Mevrouw Amssoms-Jacobs het ereteken van Ridder in de Kroonorde, dat Zijne Majesteit haar wel heeft willen verlenen voor de voortdurende zorgen die zij gedurende 25 jaar aan het Rechtskundig Weekblad heeft besteed.

De Heer Welvaert, bestendig afgevaardigde van Oost-Vlaanderen en lid van de beheerraad van de Kultuurraad voor Vlaanderen, sprak nog uiterst vriendelijke woorden tot de redactie van het Rechtskundig Weekblad en overhandigde aan Mevrouw Victor een prachtig bloemstuk.

Prof. Hermesdorf der Universiteit van Nijmegen sprak in naam van de Nederlanders en in een rede, sprankelend van geest, deed hij uitschijnen hoezeer het werk van het Rechtskundig Weekblad in Nederland wordt gewaardeerd en hoe dicht de banden zijn die noord en zuid aan elkaar snoeren.

Eindelijk sprak nog als een der overblijvende stichters van het Rechtskundig Weekblad Stafhouder Emiel Ooms, die de beginjaren in herinnering bracht en met enthousiasme de opgang van het weekblad begroette.

In een allergezelligste atmosfeer werd er nog geruime tijd gepraat en geproefd en deze mooie dag werd voor al de aanwezigen besloten in de meest opgeruimde stemming.

Toespraak van Mr. René VICTOR

Wanneer dertig jaar geleden een klein groepje Antwerpse advocaten het initiatief nam tot de oprichting van het Rechtskundig Weekblad, hebben zij voorzeker niet kunnen vermoeden dat, — na de onderbreking gedurende de oorlogperiode, — bij het afsluiten van de vijftiengste jaargang, hier in dit Paleis van Justitie een feestvergadering zou plaats hebben om het zilveren jubileum van het weekblad te vieren, waarop wij de aanwezigheid kunnen begroeten van een keur hoogwaardigheidsbekleders, hoogleraren, magistraten, confraters, notarissen, hogere ambtenaren en zovele andere belangstellenden.

Mijn eerste plicht is vanzelfsprekend hen, die zich vandaag bij ons hebben willen aansluiten, een oprecht woord van dank toe te sturen. Zij geven ons door hun vererende aanwezigheid een blijk van waardering, die ons ten zeerste ontroert en waarvoor wij in hoge mate erkentelijk zijn.

Dat, aan het hoofd van de meest eminente vertegenwoordigers van het burgerlijk en het geestelijk gezag, wij hier in de eerste plaats de heer Minister van Justitie kunnen begroeten, is ons een bijzondere eer en een groot voorrecht.

Aan de heer Gouverneur der Provincie Antwerpen en aan de Burgemeester dezer stad, die steeds zoveel blijken van belangstelling voor het Rechtskundig Weekblad hebben betuigd, zijn wij uiterst dankbaar dat zij hier door hun persoonlijke tegenwoordigheid deze feestviering willen opluisteren.

Ook gaat onze zeer bijzondere dank naar Monseigneur de Deken van Antwerpen, die hier Zijne Excellentie

de Bisschop van Antwerpen vertegenwoordigt en eveneens naar de Koninklijke Commissaris voor de gerechtelijke hervorming en de Voorzitter van het Verbond der Belgische advocaten.

Wij begroeten eerbiedig de aanwezigheid van zovele hoge magistraten van het Hof van Cassatie, de Raad van State, de Hoven van Beroep, de Parketten-generaal, de Rechtbanken en de Parketten van eerste aanleg en de Rechtbanken van Koophandel, waarvan velen hier door hun korpschef vertegenwoordigd zijn, en inzonderheid de heer Voorzitter onzer Antwerpse rechtbank, die ons zo gastvrij deze zaal ter beschikking stelde.

Wij danken ook de heren Referendarissen en Vrederechters, die ons hier vandaag een blijk van welwillende belangstelling brengen.

Dat hier een schaar van vooraanstaande hoogleraren onzer verschillende rechtsfaculteiten verenigd is, geldt voor ons als een getuigenis van hooggeschatte waardering, die deze vergadering een uitzonderlijke luister bijzet.

En hoe zou ik niet met dankbare genegenheid de heren Stafhouders begroeten, in de eerste plaats U Mijnheer de Stafhouder der Balie van Antwerpen, die ons zo dicht aan het hart ligt, en de verschillende hoofden der andere balies, die vandaag wel naar Antwerpen zijn willen komen, samen met een schaar advocaten uit de verschillende arrondissementen van het Vlaamse land, en ook de heren notarissen en hogere ambtenaren.

De aanwezigen zijn van zulk bijzonder gehalte dat het mij materieel niet mogelijk is allen te noemen die

het zouden verdienen en aan wie wij onze erkentelijke hulde zouden moeten betuigen...

* * *

Toen in 1931, in de schoot van de Vlaamse Conferentie der balie van Antwerpen, tot de oprichting van het Rechtskundig Weekblad werd overgegaan, was dit een uiterst gewaagde en roekeloze onderneming. Maar wij stonden volop in de strijd voor de uiteindelijke ver-vlaamsing van het gerecht, waarvoor met zoveel hardnekkigheid door de juristen uit het Vlaamse land sedert bijna een eeuw was gestreden en het verzet tegen deze zo rechtmatige en noodzakelijke maatregel was zo heftig, dat het niet te verantwoorden was langer passief de strijd te blijven volgen, maar dat diep in ons het bewustzijn was doorgedrongen dat het noodzakelijk was dat een blad elke week bij al de Vlaamse juristen het goede woord zou brengen, dat het de sophismen van de tegenstrevers zou weerleggen en dat het een aanwakkering zou zijn tot Vlaamse strijdvaardigheid en doelbewuste activiteit.

Doch wij waren er vanzelfsprekend van bewust dat strijdlust alleen onvruchtbaar zou blijken, wanneer deze niet kon steunen op een hoogstaande wetenschappelijke productie. Wij beseften volkomen dat de ver-vlaamsing van het gerecht moest *verdiend* worden en dat positief wetenschappelijk werk op juridisch gebied het beste middel zou zijn om tot het uiteindelijk doel te komen.

Ongelukkiglijk waren wij toen zo uitermate arm! Ons Hof van Cassatie had nog nooit een in het Nederlands gesteld arrest uitgesproken. Bij de Hoven van Beroep was het een hoge zeldzaamheid en enkel voor de minder belangrijke zaken, en hoofdzakelijk in straf-aangelegenheden, beschikten wij over een beperkt aantal Nederlandstalige gerechtelijke uitspraken. Er was nog geen hoger rechtsonderwijs in het Nederlands. Er bestonden geen wetenschappelijke leerboeken, alle juridische studiën werden gepubliceerd in de Franse taal, die ook de omgangstaal was van het overgroot gedeelte der magistratuur en der balie. Het was een braakliggend veld en er waren stellig een zekere moed en vooral een groot optimisme en een grote werklust noodzakelijk om er aan te beginnen, dit terrein te bewerken.

Het verschijnen der eerste nummers van het Rechtskundig Weekblad is dan ook vooreerst een succes geweest van curiositeit. Velen vroegen zich af hoelang wij deze gewaagde poging wel zouden volhouden. Een overgroot gedeelte van de juristenwereld legde een volstrekte onverschilligheid aan de dag. Het was een kleine minderheid, maar die bezielde was met een stalen wil om vol te houden en te slagen, die van den beginne af onafgebroken op de bres heeft gestaan.

Na korte tijd echter dwong dit werk respect af. Niemand zal betwisten dat het Rechtskundig Weekblad een zeer sterke spoorslag geweest is voor de beoefening van het recht in de Nederlandse taal. Naar gelang de publicatie van het weekblad vorderde, met een nooit falende regelmatigheid, begon de waardering te groeien en zo werden zij, die het werk ondernomen hadden, vrij spoedig beloond door een voldoende belangstelling om het mogelijk te maken dat het tijdschrift door eigen middelen zijn bestaan kon verzekeren. Wanneer de eerste jaargangen nog zeer duidelijk de sporen dragen van de armoede van ons juridisch intellectueel leven, is het gehalte van het blad stilaan gestegen. De redactie heeft er onophoudelijk voor gezorgd het wetenschappelijk peil van de uitgave te verhogen en nadat het weekblad vast in het zadel zat, hebben wij spoedig, — met voor ogen de zorg om een wetenschap-

pelijke rechtscultuur in de Nederlandse taal in ons land op te bouwen, — de uitgave ondernomen van de «Vlaamse Rechtskundige Bibliotheek», waarin thans, samen met het jubileum van het Rechtskundig Weekblad, het vijftigste boekdeel van de pers komt.

* * *

Het vijftientigjarige bestaan van een tijdschrift is op zichzelf natuurlijk geen sensationele gebeurtenis en wanneer wij hier vandaag zijn samengekomen om voor het Rechtskundig Weekblad dit jubileum feestelijk te herdenken, is het omdat wij daardoor hoofdzakelijk de geweldige heropleving wensen te begroeten van het Vlaams rechtswezen, dat vijftientig jaar geleden haast onbestaand was en dat nu een bloei kent die iedereen verbaast.

Drie rechtsfaculteiten waarin het recht in het Nederlands wordt gedoceerd. Een aantal hoogstaande leerboeken op alle gebieden van het recht, een schitterende rij proefschriften verdedigd aan onze verschillende universiteiten; een jurisprudentie waarvan het taaleigen stilaan degelijker wordt; een werkkraft, een enthousiasme bij de jonge juristen, die een waarborg zijn voor de toekomst!

Dit alles is het wat wij heden op deze feestelijke vergadering wensen te herdenken en het is met bescheidenheid dat wij enkel willen onderstrepen dat in deze heuglijke herleving het Rechtskundig Weekblad toch zijn rechtmatig deel mag opeisen.

Wanneer thans iedereen erkent dat de activiteit van het tijdschrift in sterke mate heeft bijgedragen tot de groei van onze Vlaamse juridische cultuur, dan mogen wij dit toeschrijven aan verschillende omstandigheden.

In de eerste plaats aan het feit dat het Weekblad een werk geweest is dat uitsluitend geïnspireerd was door de liefde, liefde voor taal en volk. Allen die aan het Rechtskundig Weekblad hebben medegewerkt hebben dit steeds op de meest belangloze wijze gedaan. Nooit is aan wie ook enig honoraris kunnen betaald worden. Dit heeft niet belet dat de medewerking steeds in stijgende lijn is gegaan en dat de opofferingsgeest, die ons werk mogelijk heeft gemaakt, vanwege ontelbare medewerkers steeds onbegrensd is geweest.

Het Rechtskundig Weekblad heeft ook steeds in de eerste plaats een band willen smeden tussen al de Vlaamse juristen tot welke categorie ze ook behoorden. Dit doel werd nagestreefd met een volstrekte onpartijdigheid en met een scrupuleuse eerbied voor ieders persoonlijke overtuiging. Personaliteiten van de meest verscheiden godsdienstige, filosofische en politieke gedachte hebben met dezelfde ijver en hetzelfde enthousiasme aan het Rechtskundig Weekblad medegewerkt en er is niemand die zal kunnen beweren dat ooit, gedurende de vijftientig jaar van zijn bestaan, het geweten van wie ook door het Rechtskundig Weekblad de minste krenking zou hebben ondergaan.

In die geest van Vlaams enthousiasme, van wetenschappelijke degelijkheid en van innige sympathie tussen allen die op welke wijze ook deelachtig zijn aan de rechtsbedeling, heeft het Weekblad gedurende vijftientig jaar zijn activiteit ontplooid. Dat dit thans kan gevierd worden is voor allen die eraan meegeewerkt hebben een zalige voldoening en een rijke beloning.

Al diegenen danken die gedurende deze vijftientig jaren aan het Rechtskundig Weekblad hebben mede-

gewerkt en die zijn bestaan mogelijk gemaakt hebben, zou onbegonnen werk zijn.

Twee namen moet ik hier echter in elk geval vernoemen.

Mr. Edgar Boonen is voor het Rechtskundig Weekblad sedert jaren een onschatbare hulp. Onafgebroken heeft hij medegewerkt door het opstellen van de samenvatting van honderden en honderden arresten en vonnissen die in ons weekblad gepubliceerd werden. Hij heeft dit op voortreffelijke wijze gedaan, in de sierlijke taal die hem eigen is en die er zoveel heeft toe bijgedragen aan onze uitgave een hogere standing te verzekeren. Wij weten hoe moeilijk, lastig en tijdrovend dit werk is en wij zijn hem daarvoor grote dankbaarheid verschuldigd.

En dan moet ik ook mijn bijzondere erkentelijkheid betuigen aan mijn trouwe en bekwame secretaresse Mevrouw Amssoms-Jacobs, die, sedert vijftientig jaar, bijna al de materiële beslommeringen op zich heeft genomen en aan wier nooit falende toewijding en nauwgezetheid het regelmatig verschijnen van het Rechtskundig Weekblad in grote mate kan toegeschreven worden.

En wanneer wij zeer dankbaar zijn aan allen die hier vandaag tegenwoordig zijn om hun sympathie voor onze werking te betuigen, zijn wij vooral erkentelijk aan de sprekers die hier wel het woord zullen willen voeren en daardoor aan deze vergadering een bijzondere betekenis zullen geven.

Dat U, Mijnheer de Stafhouder der balie van Antwerpen, hebt willen aanvaarden hier te spreken, hadden wij zonder twijfel verwacht. Het Rechtskundig Weekblad is ten slotte een Antwerpse onderneming geweest, gegroeid uit de schoot van de Vlaamse Conferentie der Balie onzer stad, en dat in de eerste plaats het hoofd dezer balie bij deze gelegenheid aan het woord zal komen is voor ons een bijzonder voorrecht. Wij vatten het zo op dat de woorden die U tot ons zult richten, bedoeld zijn als de uitdrukking van de gevoelens die heel de balie van het Vlaamse land ten opzichte van het Rechtskundig Weekblad bezielen.

Dat wij ook U zullen horen, Mijnheer de Prokureur des Konings, die hier zult spreken namens de magistratuur, is voor ons een grote eer. U is steeds een oprecht vriend geweest van het Rechtskundig Weekblad en hoevele van uw schitterende redevoeringen hebben wij niet in onze kolommen mogen drukken. In die heerlijke Nederlandse taal, die door U geschreven en gesproken wordt, erkennen wij de zwier en de kunstvaardigheid die U geërfd hebt van uw onvergetelijke vader, de grote letterkundige en historicus, die Maurits Sabbe was. Wij danken U zeer omdat U ons verzoek zo vriendelijk en zo spontaan hebt willen aanvaarden.

De redactie van het Rechtskundig Weekblad is er steeds diep van doordrongen geweest dat er op cultureel gebied geen grens loopt tussen het Noorden en het Zuiden en dat wat het juridisch leven betreft, zich steeds een inniger samenhang moet ontwikkelen tussen de Nederlandse en Vlaamse juristen. Wij dragen in ons en diepe eerbied voor de zo hoogstaande Nederlandse rechtswetenschap en wij geven er ons volkomen rekenschap van hoeveel wij uit deze rijke voorraad ten onzen bate zullen kunnen putten. Wij hebben er steeds op aangestuurd het contact met Noord-Nederland uit te breiden en onze lezers op de hoogte te houden van alle manifestaties van het Nederlands

rechtsleven en ze bekend te maken met de Nederlandse rechtsliteratuur. Vele vooraanstaande Nederlandse juristen zijn zo vriendelijk geweest aan het Rechtskundig Weekblad mede te werken en ook in het feestnummer dat wij uitgegeven hebben, ter gelegenheid van dit vijftientigjarig jubileum, hebben meerdere van de meest vooraanstaande Nederlandse rechtsgeleerden er in toegestemd ons merkwaardige bijdragen te doen geworden met een welwillendheid en een spontaneïteit, die ons ten zeerste hebben getroffen. Daarom zijn wij zo gelukkig, Mr. Wijckerheld Bisdom, dat U er in toegestemd hebt ook hier vandaag op deze vergadering te spreken. Niemand was meer aangewezen om dit te doen dan U, omdat de Nederlandse juristenwereld geen schitterender ambassadeur heeft dan Uzelf. Met uw uitzonderlijke juridische kennis, met uw buitengewone welsprekendheid, met uw verbluffende talenkennis hebt Gij ons reeds zo menigmaal een oprechte bewondering afgedwongen. En dat met deze hoge kwaliteiten een zo bijzondere hartelijkheid en vriendelijkheid gepaard gaan, geeft aan uw persoonlijkheid een charme die onze Vlaamse juristen steeds in zulke hoge mate heeft bekoord. Wij weten hoe druk U het hebt als de meest vooraanstaande cassatiepleiter bij de Hoge Raad der Nederlanden; wij weten welke beslommeringen op U wegen door de belangrijke zaken die U toevertrouwd worden vóór de internationale rechtsmachten — en dat U, spijs dit alles, toch zo welwillend geweest is ons verzoek met enthousiasme te aanvaarden, is voor ons een blijk van genegenheid die wij niet genoeg kunnen waarderen.

Eindelijk moet ik ook bijzonder U bedanken, Mijnheer de Minister van Justitie, voor de grote eer die U ons doet om ook hier vandaag tot ons te spreken. U begrijpt hoe diep het ons naar het hart gaat dat de persoon, die het hoogste rechtsgesag in ons land vertegenwoordigt, niet enkel op deze feestviering wil aanwezig zijn maar er ook het woord wil voeren. Dit heeft ons echter geenszins verrast, want wij weten hoe groot steeds uw belangstelling en sympathie voor het Rechtskundig Weekblad geweest zijn. Wij zijn het niet vergeten dat, wanneer U, nu wel dertig jaar geleden, als jong advocaat uw merkwaardige openingsrede uitsprak vóór het Vlaams Pleitgenootschap der balie te Brussel, U als onderwerp van uw uiteenzetting had gekozen «De vervlaamsing van het gerecht» en wij zijn vooral niet vergeten dat wij het voorrecht hadden deze zo schitterende rede in een der eerste nummers van ons pasgeboren tijdschrift te mogen publiceren. Sedertdien hebben wij onafgebroken op uw steun en uw hulp mogen rekenen en wij zijn gelukkig u hiervoor onze zeer grote erkentelijkheid te kunnen betuigen.

En wanneer wij vandaag feest vieren omdat het ons gegeven is geweest gedurende vijftientig jaar in dienst van de Vlaamse gedachte en de Vlaamse rechtsherleving te hebben kunnen werken, betekent dit geenszins dat wij over dit werk volkomen tevreden zijn. Ons past, ik herhaal het, zeer grote bescheidenheid. Wij weten al te zeer welke grote gebreken en tekortkomingen er zich nog voordoen in het Rechtskundig Weekblad en het is daarom dat ik deze vergadering zou willen stellen in het teken van de toekomst. Verfijning van taal en stijl, grotere systematiek in de publicatie van de rechtspraak, hoger wetenschappelijk gehalte van de juridische studies, moeten de leidraad zijn voor onze verdere activiteit. De feestelijke vergadering van vandaag zal voorzeker daartoe een kostbare aanmoediging en een sterke prikkel zijn.

Rede van Mr. Marcel ROOST, Staflhouder der Balie van Antwerpen

Nu het Rechtskundig weekblad tot een indrukwekkende publikatie is uitgegroeid en onze dagelijkse vraagbaak is geworden, valt het moeilijk zich in de toestanden van de jaren '30 terug te denken en nog te beseffen van hoeveel durf de oprichters van het blad hebben blijk gegeven. Hoewel er zeer verdienstelijke werken waren verschenen, was onze rechtsliteratuur bijzonder arm. Het toen reeds toenemend gebruik van het Nederlands in gerechtszaken en nog meer de naderende vervlaamsing van het gerechtelijk apparaat stelden nieuwe eisen.

Enige leden van de Vlaamse Conferentie der Balie te Antwerpen zagen toen in dat er, zoals zij het in het eerste nummer van hun tijdschrift stelden, zich sinds enkelen tijd een dringende behoefte deed gevoelen aan de uitgave van een «blad dat regelmatig elke week zou verschijnen» en waarin er artikelen over rechtskundige actualiteiten en jurisprudentie in de Nederlandse taal zouden worden opgenomen.

Zij zagen in dat het voor alle beoefenaars van het recht van het grootste belang is over een weekblad te beschikken, gesteld in de taal waarin zij hun werkzaamheden verrichten.

Zo de Vlaamse juristen dit hulpmiddel hadden moeten ontberen hadden zij er moeilijker aan kunnen wennen ook in rechtsaangelegenheden in het Nederlands te denken. Zowel de rechterlijke beslissingen als onze dagvaardingen en besluiten hadden niet zo spoedig het uitzicht verloren vertalingen te zijn.

De onmiskenbare vooruitgang op taalgebied, is grotendeels aan het R.W. te danken.

Het doel van de oprichters lag echter nog hoger. Zij wilden bevorderen dat ons rechtsleven tot de ontwikkeling van de Vlaamse cultuur zou bijdragen. Zolang het Gerecht als het domein van een bepaalde klasse werd aangevoeld, kon de invloed van de juristenwereld niet tot de massa doordringen.

En het blad ijverde voor de vervlaamsing van het gerecht. Hoeveel artikels zijn er gedurende jaren aan gewijd!

In de advocatenwereld waren er toen vanzelfsprekend zeer verschillende houdingen vast te stellen.

Sommigen wezen elke hervorming af. De grote meerderheid was voor de vervlaamsing gewonnen, doch onder hen waren er die de veranderingen liefst zonder dwang hadden willen zien tot stand komen. Omdat er voor sommige rechtsmachten o.a. de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen toen reeds geregeld in het Nederlands werd gepleit, dachten zij dat er op een normale evolutie kon worden vertrouwd. Ik behoorde tot deze groep optimisten. Ik moet nu vaststellen dat U, Mijnheer de Voorzitter, en Uw medewerkers gelijk hadden. In andere sectoren waar er geen taaldwang is opgelegd hebben de feiten bewezen dat er niet veel te verwachten is van een ontwikkeling langs de lijnen van geleidelijkheid.

Het Rechtskundig Weekblad heeft er in ruime mate toe bijgedragen dat de vooruitgang zich zo spoedig voltrekt, en mede de grondslagen gelegd voor een vol-

waardige ontwikkeling van de rechtscultuur in eigen taal.

Hoe snel de vooruitgang is geweest kan men van jaar tot jaar in het weekblad volgen. De taal waarin de vonnissen zijn gesteld is ontzaglijk verbeterd. De artikelen die in het begin moeizaam werden verkregen, zijn nu talrijk. De behandelde onderwerpen getuigen van het hoge peil onzer huidige rechtswetenschap.

Naast het blad is de «Vlaamse Rechtskundige Bibliotheek» ontstaan, waarvan de 50 boekdelen kunnen worden vergeleken bij het beste dat elders wordt voortgebracht.

Dit reusachtig werk verdient onze erkentelijkheid.

Ik kan slechts in naam van de Antwerpse Balie spreken, maar ik vertrouw erop de gevoelens van al de Vlaamse advocaten te vertolken als ik onze diepe bewondering voor de huidige betekenis van het blad uitdruk en onze grote erkentelijkheid voor het werk dat eraan is besteed.

Deze erkentelijkheid en deze bewondering gaan in de eerste plaats tot U, Mijnheer de Voorzitter, die gedurende al die jaren het blad als een kind hebt verzorgd en grootgebracht.

Met een nooit verminderend doorzettingsvermogen hebt U, dag in dag uit, voor het bijeenbrengen van rechtspraak gezorgd en, hetgeen nog moeilijker was, artikelen afgebedeld. Hoe dikwijls hebt U niet, wanneer toegezegde bijdragen uitbleven, zelf de overgebleven ruimte gevuld.

En feilloos, kregen wij, niettegenstaande alle moeilijkheden, elke week, zoals U zich had voorgenomen, het R.W. aan huis. In het begin hebt gij met haast onoverwinnelijke moeilijkheden gekampt. Slechts weinigen konden zich voorstellen hoe groot Uw inspanning is geweest, totdat zij onlangs kennis konden nemen van Uw verzamelde opstellen, dit lijvig boek waarin een aantal uwer bijdragen uit al die jaren zijn herdrukt.

Ik weet niet wat mij het meest getroffen heeft: de omvang van hetgeen U, naast al Uw andere besloomingen, hebt kunnen presteren, de sierlijkheid van de taal, het wetenschappelijk gehalte van Uw geschriften of de verscheidenheid van de behandelde onderwerpen?

Dank aan Uw volharding en aan Uw inspirerende stuwkracht heeft het blad zich ontpopt van de schamele publikatie van het begin tot het onmisbaar wetenschappelijk hulpmiddel van thans.

Het merkwaardig feestnummer waaraan zoveel geleerden hebben medegewerkt, is als een symbool van de achting die het Rechtskundig Weekblad geniet en van zijn betekenis voor onze cultuur.

Uw werk dwingt onze eerbied af.

Moge onze genegenheid voor U, moge ook onze gehechtheid aan het Rechtskundig Weekblad U een steun zijn en U de kracht geven om U verder aan Uw grootse taak te wijden.

Moge het R.W. een grote toekomst zijn beschoren.

Rede van de Heer Herman SABBE Procureur des Konings te Antwerpen

De jonge stuwkracht en de begeesterende levensdrift van het Vlaams wezen zijn, in de geschiedenis van de Vlaamse taalstrijd, — door hun verwezenlijkingen, — herhaaldelijk zó verbluffend en zó doeltreffend geweest, dat de Vlamingen zélf er over verbaasd stonden, dat zij, — met een overschouwende terugblik, — er over verwonderd waren dat datgene wat zij éénmaal onmogelijk hadden gewaand toch een levende werkelijkheid was geworden.

Vele jaren geleden, in 1873, werd de « *Conferentie der Vlaamse Balie van Gent* » officieel gesticht. Zij was de allereerste Vlaamse Conferentie hier te lande. Met heilige overtuiging, gloedvol, werd zij te weer en te wapen gesteld door een keure van jonge advocaten die een verbitterde strijd zouden voeren voor het tot stand komen van de eerste taalwetten in gerechtszaken.

Vijfentwintig jaar later, tijdens een overzichtelijk jubelfeest, besloot de Voorzitter van deze Conferentie, *Albert Fredericq*, één van de noeste voorvechters van de Vlaamse rechtsbeweging, zijn feestrede met deze ontroerende verwondering :

— « dat hetgeen door sommigen vijfentwintig jaar te voren, als een onmogelijkheid werd beschouwd, thans een werkelijkheid was geworden en dat de veroveringen der laatste jaren borg stonden voor het succes der volledige vervlaamsing van het gerecht in de toekomst. »

Het was toen : jaargang 1898.

Alles wat geplant werd... zou gedijen.

Zevenendertig jaar later, op 15 juni 1935, werd de fundamentele wet op het gebruik der talen in gerechtszaken uitgevaardigd. Elke geschreven rechtspleging werd Nederlands. Deze wet bracht de zegenrijke vervulling van deze méér dan honderdjarige eis der bewust geworden Vlaamse rechtsgelcerden.

Het schijnbaar onmogelijke was nogmaals verbazende werkelijkheid geworden. Er werd een enorme spijker in de tijd geslagen !

De *Vlaamse Beweging* had, met haar groeiende, onstuimige drang, na een heroïsche en romantische tijd van verbeterden strijd, de herleving van de Nederlandse taal in onze rechtswereld verwezenlijkt en gevestigd.

Vandaag staan wij, andermaal, boven op de hoge kruin van een Vlaamse duin, waar feestelijk zonnelicht om speelt en waar een jeugdige wind waait...

Wij overschouwen andermaal, — in het licht van de herdenking en in een ruime verademing, — het omliggend landschap waar doorheen een zware labeurweg kronkelt die, 25 jaar lang, vruchtbaar en sterkend, aan ons is voorbij gegaan...

Bij de aanvang van het rechterlijk jaar 1931-1932 ontstond, uit het initiatief van enkele leden van de Vlaamse Conferentie der Balie van Antwerpen, het Vlaams « *Rechtskundig Weekblad* ».

Grote schimmen en gestalten, onvergetelijke persoonlijkheden, die in het staatkundig leven een belangrijke rol speelden, grote Sinjoren, leden van de « Conferentie der Antwerpse Balie », waren niet alleen de koene voorvechters van de herwonnen Vlaamse rechtsbedeling geweest, maar zij waren ook de baanbrekers die, te Antwerpen, het ontstaan van het « *Rechtskundig Weekblad* » zouden voorbereiden en voor het leven wekken.

Schimmen uit een heldhaftig verleden : *Edward*

Coremans, Jan van Ryswyck, Flor Heuvelmans, Louis Franck, Adelfons Hendrickx, Frans van Cauwelaert, Hector Lebon, Hendrik Marck... Niets van hun waarde of betekenis hebben zij verloren !

Mr. *Hendrik Marck*, — hoe levendig staat zijn silhouet ons nog voor de geest !

Zijn trouwe medewerking aan het « *Rechtskundig Weekblad* », maar vooral dan zijn hardnekkige en doelbewuste activiteit in het Parlement voor het tot stand komen van de Wet van 15 juni 1935, die men naar zijn naam de Wet-Marck zou noemen, mogen in de Vlaamse rechtsherleving nooit vergeten worden en moeten, op deze plechtige stonde, — in de zilveren jubelviering van het « *Rechtskundig Weekblad* » — met diepe dankbaarheid herdacht worden.

In de Academische Zitting van heden, het 25-jarig bestaan van het « *Rechtskundig Weekblad* » ter ere, ondergaan wij eenparig éénzelfde verwondering en en éénzelfde verblijdenis als deze die *Albert Fredericq* weleer had gekend : de verbazing voor al wat men 25 jaar vroeger had aangedurfd en voor al wat 25 jaar later heldere, daadzakelijke werkelijkheid was geworden.

Aldus ontstond, in de heftigste bewogenheid van de taalstrijd, in 1931, het « *Rechtskundig Weekblad* ».

Het was een gedurfde en roekeloze onderneming.

Zonder middelen. Zonder geld. Zonder abonneuten. Zonder kopij of teksten voor het drukken.

Door de meesten, — de lankmoedigen, de sceptici en de vijanden, — werd deze onderneming, op haar beurt, als een... illusie, als een onmogelijkheid bestempeld.

Maar, bij het verschijnen van het allereerste nummer, op 11 oktober 1931, was de slag reeds... gewonnen.

In enkele dagen tijd waren er méér dan 700 abonneuten en de ondernemers verwierven onmiddellijk de zekerheid dat hun weekblad zou groeien en gedijen.

Met een rechtmatige fierheid kunnen de hoofdredacteur en het bestuur, na 25 jaar, vandaag bevestigen : « *dat er nooit één enkele week geweest is waarop het Weekblad niet, met stipte regelmaat, verschenen is.* »

Het « *Rechtskundig Weekblad* » was aanvankelijk wat men noemt een « groot » blad, althans voor wat het formaat betrof. Het was geheel in vormelijke overeenstemming met de oorspronkelijke bedoelingen van de redactie die, in haar eerste aanhef tot de lezers, verkondigde : « *dat zij een groots opgevat positief-opbouwend cultuur-werk beoogde* ».

Het groot formaat van dit weekblad deed onwillekeurig denken aan een genereuse papier-ontploffing, zoals deze van de vóór-oorlogse « *Rotterdamse Courant* ». Een breed opengeslagen blad waarachter de flamingant van toen, voor zijn juridische lektuur bij de koffietafel, als achter een wijsd kamerscherm, zich veilig kon... isoleren.

Maar in zijn « groots » formaat was het weekblad onhandelbaar, moeilijk te bewaren en te bergen in laden of in boekenkasten. Daardoor kwam de redactie, héél vlug, tot ervaring en bezinning. Zij werd « handiger ». En ook het weekblad werd in een handiger formaat gestoken. Het kreeg een praktischer kleedje aan, waarmede het, tot op heden, als 25-jarige freule, nog altijd keurig pronkt.

Aldus ontstond het «Rechtskundig Weekblad», in het laaiend vuur van de taalstrijd, vier jaar vóór het tot stand komen van de beslissende wet op het Nederlands taalgebruik: de Wet van 15 juni 1935.

Hoe sceptisch, hoe ongelovig men algemeen ook stond tegenover deze gedurfde, overmoedige Vlaamse publicatie, toch beantwoordde zij aan de noden en behoeften van de strijdende juristen uit die tijd.

Door de tijdsomstandigheden gedwongen, tegen talloze vernederingen en voor vele rechtschappen opofferingen, zou het «Rechtskundig Weekblad» van toen een stevig wapen en een strijdorgaan voor de Vlamingen worden.

Zeker zou deze wekelijkse publicatie streven naar de verstandelijke voorbereiding tot het Vlaams rechtsleven, zeker zou zij ijveren voor de vorming van de jonge rechtsgeleerden tot de Nederlandse rechtspraktijk.

Maar in de strijdfase waarin deze publicatie tot stand kwam, werd zij het onontbeerlijk wekelijks voorlichtingsorgaan dat richtlijn gaf en dat het snedig en gestaald verweerwapen moest zijn tegen de verwoede aanvallen der andere, talrijke Franse publicaties.

De artikelen en de polemieken van het «Rechtskundig Weekblad», in deze epische en romantische jaren van bitsige strijd voor de vervlaamsing van het gerecht, getuigen van het laaiend idealisme, van het onwrikbaar geloof dat in de toekomst van de jonge Vlaamse juristen werd gesteld, van de overtuigende slagvaardigheid waarmee een diepe invloed werd uitgeoefend op de talrijke parlementsleden, aan wie het «Rechtskundig Weekblad» regelmatig ter hand werd gesteld, op alle professoren en hoogleraren van de Vlaamse rechtsgemeenschap, op alle advocaten en rechtsgeleerden, op alle magistraten, — waaronder zelfs een hoger magistraat bij het Hof van Beroep te Gent die zich, — in het «Rechtskundig Weekblad» van 1931, — tot zijn lezers wendde met deze onbewimpelde aanhef: «Advocaten, pleit in 't Vlaams!».

Na vier jaren scherpe taalpolemieken van het weerbare «Rechtskundig Weekblad», op 15 juni 1935, verscheen dan eindelijk de fundamentele wet voor de vervlaamsing van het gerecht. De nieuwe wet bracht de verzekering dat voortaan de algehele rechtspleging in Vlaanderen in de Nederlandse taal zou geschieden. Het toepasselijk maken van deze revolutionaire wet, in de dagelijkse praktijk der rechtbanken, vereiste nog een ruime aandacht: aanpassingen, overgangsmaatregelen, inspanningen en vooral waakzame aandacht tegen moedwil, onbegrip, tegenspartelen en nog agerende dwarsdrijverij.

Bij het toepasselijk maken van de jonge taalwet werd het «Rechtskundig Weekblad» nogmaals de grimmige Cerberus, het nauw toekijkend, onverbiddelijk toezichtsapparaat dat elke ontduiking van de wettelijke regels, elke afwijking van de geboden eerlijkheid, aan de kaak stelde en uit den boze hielp.

Uit de hoge kleuren van een dergelijke bewogen, romantische periode van polemiek en taalbetwisting, ontwaakte nu een verfrist, jong, Vlaams bewustzijn: een bewustzijn dat zich op velerlei gebieden zou moeten leren uiten en verwezenlijken, dat zich zou ontwikkelen in een eigen Vlaamse activiteit, in alle takken van het staatkundig, cultureel, maatschappelijk en economisch leven.

Al wie tot de balie of tot de magistratuur zal willen toetreden, zal er, in feite, toe gebracht worden hoger onderwijs in het Nederlands te volgen. De rechtsfakulteiten van drie hogescholen, Gent, Leuven en Brussel, worden als volledig Vlaamse rechtsfakulteiten ingericht.

De taalstrijd is gaan luwen.

De tijd heeft véél achterhaald.

En het rustiger tijdperk is aangebroken waarin het «Rechtskundig Weekblad» zich geheel zal overgeven aan de welig tierende drang naar beoefening van de rechtswetenschap, aan de opbouw van onze Vlaamse rechtswetenschap, de verzameling en rangschikking van de steeds overvloediger wordende Nederlandse rechtspraak, de bevordering van de Nederlandse rechtscultuur of rechtsleer, de verbeteringen in taalkennis en stijl, aan de beoefening van de nieuwe rechtsterminologie, aan de beschaafde Vlaamse welsprekendheid in de pretoria.

Duizenden bladzijden werden, door talloze medewerkers, gewijd aan deze triomfantelijke uitbouw van het «Rechtskundig Weekblad». Met duizenden bladzijden hebben zij ons gesterkt in het Vlaams en in het groot Nederlands cultuur-geloof.

De geestelijke maturiteit van deze Vlaamse herwording hebben wij zien groeien in ons rechterlijk leven. Wij hebben haar zien toetreden tot de algeheelheid van de levende Vlaamse gemeenschap. Wij hebben haar de verantwoordelijkheid zien helpen dragen van het Staatsbestel.

Het «Rechtskundig Weekblad» bracht ons, gedurende 25 jaren, de getuigenis van een onafgewend streven en zoeken naar zelfvolmaking en naar verheffing van het Vlaamse intellectualisme, van het diep zelfvertrouwen van de jonge Vlaamse rechtsgeleerden in hun toekomstmogelijkheden.

Daarom zijn wij allen, op deze feestdag, vervuld van een zonlige blijdschap, vervuld van zoveel herwonnen werkkraft die aan onze Vlaamse rechtsliteratuur een reeds zó rijke oogst heeft geschonken.

Sinds het ontstaan van het «Rechtskundig Weekblad» zijn velen van zijn stichters, van trouwe medewerkers, bestuursleden en raadgevers heengegaan. In het zilveren tweelicht van deze hoogdag gedenken wij, met diepe erkentelijkheid, al datgene wat ons Vlaams rechtskundig leven aan hun durf, aan hun onversaagdheid en aan hun koppige strijd verschuldigd zijn.

Mijnheer de Stafhouder René Victor,

in Uw naam klinkt de sonore verkondiging van victorieuze strijdlust, van overwinningen én verwezenlijkingen die men allerzijds kan bereiken wanneer het dagelijks leven geadeld wordt door arbeid, door onwankelbare overtuiging en door het bezieland enthousiasme voor een ideaal.

U heeft, Mijnheer de Stafhouder Victor, Uw loopbaan langs een bewonderenswaardig opgaande lijn ingericht en opgebouwd.

Van bescheiden, volkse oorsprong heeft U zich ontwikkeld door stage werkkraft, door inspanning en zelfstudie, door levendig sprankelende intelligentie: tot het doctoraat in de rechten, tot het onbetwistbare gehalte van een vooraanstaand advocaat, tot een pionier der ontvoogding van het Vlaams rechterlijk leven, tot lid van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Wetenschappen, tot de vererende erkenning als Stafhouder der balie van Antwerpen, tot docent aan de Rijksuniversiteit te Gent, tot de gevierde auteur van talrijke boeiende rechtsstudien en lijvige publicaties, waaronder Uw grondige bijdragen over «Een Eeuw Vlaams Rechtsleven» en Uwe «Schets ener geschiedenis van de Vlaamse Conferentie der Balie van Antwerpen» beschouwd zullen worden als de waarachtigste documentaties over het Vlaams rechterlijk leven in het bijzonder, het Vlaams cultureel wezen in het algemeen en als de wenkende lichtbakens voor alle volgende generaties Vlaamse juristen die zich zullen willen vertrouwen met de historie van hun Vlaamse rechterlijke heropstanding.

U heeft, Mr. Victor, als hoofdsteller van het « Rechtskundig Weekblad », sinds zijn oprichting in 1931 tot op heden op deze zilveren jubeldag, zonder verpozing en zonder twijfel, steeds met Uw voortschrijdende doelbewuste overtuiging, Uw kennis en Uw wilskracht aan het welslagen en aan de geweldige opbloei van dit Weekblad gewijd.

Dag aan dag, zonder falen, in de avondlijke stilte van Uw werkkamer, in kontakten van alle aard, in vruchtbare besprekingen, maar vooral door studies, commentaren en bijdragen, — waarmede U als hoofdredacteur aan het Weekblad vorm en leiding bezorgde, — heeft U ook het allerbeste van Uw wezen aan de opbouw van onze jongere, Vlaamse rechtswetenschap besteed.

Dit was onbetwistbaar Uw « dagwerk voor Vlaanderen », een dagwerk van een heerlijk en onschatbare waarde.

Al Uwe vrienden, al Uwe generatie-genoten, al Uwe oudere medegezellen vergrijsd in de geleverde heroïsche strijd, alle jonge Vlaamse juristen, alle leden van de Vlaamse balies en alle magistraten voor de Vlaamse rechtspraktijk, allen weten en beseffen welk Uw persoonlijk leeuwenandeel is geweest in de victorieuse verwezenlijking van dit « Rechtskundig Weekblad » en welk een levenskracht Uw arbeid, gedurende een kwart eeuw, aan deze realisatie heeft geofferd.

Maar zij, die het dichtst om U stonden, Uw vrienden en vertrouwden, weten ook dat Uw arbeid voor het « Rechtskundig Weekblad » voor U een prikkelende, verstandelijke begeestering bevatte, dat Uw arbeid voor U een diepe, wezenlijke vreugde was, en dat U deze dagtaak voor de Vlaamse bewustwording in het rechterlijk leven met zulk een opvallende vlotheid en met zulk een zeldzaam gemak heeft volbracht, omdat zij U zelf altijd een innige blijdschap verschafte, omdat U altijd Victor... waart... en werd !

De Vlaamse rechtskundige gemeenschap is U, Mijnheer de Stafhouder Victor, een oneindige dankbaarheid verschuldigd.

Onze Vlaamse rechtswereld is U, Mijnheer de Stafhouder Victor, een rijkelijk verdiende dankbaarheid verschuldigd.

In deze gezagvolle vergadering, — die een 25-jarige feestelijke wapenschouw houdt, — gaat onze spontane erkentelijkheid naar U, met een klinkend ere-salut, een ere-salut dat wij U brengen als een blijk van hulde, van hoge waardering, van grote erkentelijkheid, en... van ganser harte !

Het « Rechtskundig Weekblad » heeft zijn ideeën en zijn oorspronkelijke doelstellingen, van bij zijn ontstaan, koen verdedigd. Het heeft mettertijd zijn briljante uitslagen geboekt en het zal ook, voor ons rechtskundig leven van morgen, zijn perspectieven bepalen.

Het is een bewonderenswaardig verschijnsel : dat onze Vlaamse juristen, — wien men aanvankelijk, in de verbittering van de taalstrijd, verweten had dat zij zich zouden opsluiten, dat zij zich zouden afzonderen in een bekrompen taalparticularisme, in een eng en begrensd regionalisme dat geen andere kultuurtaal zou dulden, — het is een verheugend verschijnsel dat, wel integendeel, onze Vlaamse juristen, van de alleréérste stonde af, een open aandacht, een onverholen belangstelling hebben vertoond voor alle rechtswetenschappen die in andere werelddelen het licht zagen. Er bestaat onbetwistbaar een sterke drang en een reële behoefte bij onze jongere rechtskundige generatie om, — buiten de studies die zij in het Nederlands hebben voltrokken en om buiten de dagelijkse rechtspraktijk die zij uitsluitend in het Nederlands beoefenen, — kennis te nemen en nut te zoeken van alle andere Franse, Engelse, Duitse en Nederlandse

juridische wetenschappelijke en sociologische publicaties, die de geestelijke waarden van een beschaafde Universaliteit overvloedig samenstellen.

De veruiterlijking van deze Vlaamse drang naar Universele rechtskennis, de concretisering van deze verzuchting naar kontakten met andere taalgebieden, kan men duidelijk onderscheiden : in de steeds toenemende aandacht en in de zich steeds uitbreidende plaatsruimte die in het « Rechtskundig Weekblad » voorbehouden worden aan de kronieken, aan de commentaren en aan de besprekingen van alle belangrijke buitenlandse publicaties en rechtsstudies, in vreemde talen, hetzij over hervormingen van rechtsonderwijs, hetzij over Burgerlijk- en Strafrecht, over rechtspleging en Staatsrecht en over zovele andere internationale manifestaties van geestesarbeid, van rechtswetenschap en van rechtsfilosofie.

Reeds in 1904, in zijn bekende « Verzamelde opstellen », bron voor studie van het ganse geestesleven uit deze jaren, schreef Professor August Vermeylen, in zijn essay over « De Vlaamse en Europese Beweging » dat de kultuur van een volk moet verbonden zijn met de beschaving der omliggende landen :

— « Om iets te zijn moeten wij Vlamingen zijn.
Wij willen Vlamingen zijn om Europeeërs te [worden. »

Deze slagzin hebben de Vlamingen nooit vergeten.

Heden, wanneer wij van boven de kruin van een zonnige Vlaamse duin, de weg overschouwen die wij afgelegd hebben na strijd en arbeid, naar een eigen kulturele opgang, heden treft ons, méér dan ooit te voren, de zinrijke, de profetische, brede adem die in deze lapidaire beschouwing van Professor August Vermeylen besloten lag. Nooit heeft zij voor ons, zó zéér als heden, een reële en aktuele bestemming verkondigd.

Wij staan op de drempel van een nieuwe tijd.

Onze beschaafde Westerwereld streeft naar een Europese gemeenschap, een Europese statenbond, een Euro-markt, naar een Europa van progressieve integratie of hoe men het ook moge noemen of inrichten wil.

Deze Europese gedachte, die niemand zal stuiten, ontwikkelt en verspreidt zich met een wonderbare snelheid, vooral dan in de geestesgesteldheid der jongeren, bij de jeugd van alle landen. Wij worden Europeanen, zonder het goed te weten, in een onbeseft rythme, omdat de gemeenschappelijke problemen van Europa ons méér ontroeren dan onze eigen kleinere plaatselijke moeilijkheden. De snelste vervoermiddelen, de modernste verkeersmogelijkheden, spreiden zich over de ruimten en overbruggen de grootste afstanden.

Er ontwaakt een algemeen zoeken naar zakelijke, economische, wetenschappelijke, technische en kulturele Europese kontakten.

Er ontstaat een ruilwisseling van kennis en ervaringen, een gemeenzaam delen van ontdekkingen en van verworven waarden.

Dit zijn zóveel toenaderingsprocessen die Europa verkleinen en die het, in een solidaire verstandelijke mededeelzaamheid, verenigen.

Nooit te voren hebben de ontwikkelde mensen van alle landen er zó naar getracht, zó naar gehunkerd elkaar te benaderen, te ontmoeten om met elkaar in verstandhouding en in samenwerking te leven, als in de huidige vluchtige, intercontinentale beweeglijkheid van onze hedendaagse tijd.

Nooit te voren hebben de Europese volkeren er zó maar getracht elkaar op te zoeken, tot elkaar toe te treden, met uitgestrekte, reikende handen, om te ver-

broederen in het humaan en genereus aanbrengen van elk bezit... voor ieders welzijn.

Dit wordt dan het Europa der progressieve integratie.

— « *Wij willen Vlamingen zijn om Europeeërs te [worden]* »

Alles wijst er op dat de jongere generatie zich richten moet naar een breder wordende rechtskundige en kulturele belangstelling.

Ook het Vlaams intellect, de wetenschappelijke bekwaamheden en, — méér in het bijzonder, — onze Vlaamse rechtswetenschap, moeten, naast de andere Europese landen, hun stellingen nastreven op het vlak van de aantredende Europese integratie.

Nà een grondiger studie van de juridische werkelijkheid, moeten zij hun plaats kunnen innemen in de grote gedachtenstromingen die het Verenigd Europa van morgen zullen beheersen. Zij moeten hun plaats kunnen innemen als specialisten in de nieuwe wetenschappelijke, technische en sociale organisaties, in de moderne internationale financiering en in het bankwezen, in de moderne diplomatie en in de talrijke

organismen die boven de staten uitgroeien en waarin rechtskundige adviseurs onontbeerlijk zullen zijn.

Zovele toekomstgelegenheden zullen voor de jongere juristen toegankelijk worden, in deze bijzonder vooruitstuwende en spectaculaire wetenschappelijke en technische evolutie die aan onze samenleving een volledig nieuw uitzicht gaat geven.

De inrichting van de gemeenschap zal altijd de zending van het Recht blijven, zelfs wanneer een maatschappelijke ommekeer de beroepsstructuur volkomen wijzigt en aldus een aantal nieuwe rechterlijke disciplines vergt.

En moge dit één van de toekomst-perspektieven zijn voor het 25-jarig « Rechtskundig Weekblad », dat wij heden viëren : Vlamingen en Nederlanders, — die een taalgemeenschap van 17 miljoen mensen vertegenwoordigen, helpen scholen, helpen voorlichten in hun cultuur én in hun rechtswetenschap, opdat zij cosmopolitisch zouden worden op nationale grondslag en opdat zij zouden mede uitstralen in de éénwordende volksgemeenschap van Europa.

Goedheil voor het jubilerend « Rechtskundig Weekblad » !

Crescat et floreat !

Rede van Mr. C.R.C. WIJCKERHELD BISDOM Oud-deken van de Orde der Advocaten bij de Hoge Raad der Nederlanden

« Heden de 16e juni 1962, ten verzoeken van

- 1) De Nederlandse Orde van Advocaten, gevestigd te 's-Gravenhage, en
- 2) het Nederlands Juristenblad, uitgegeven te Zwolle, heb ik, deurwaarder der vriendschap, aan het Rechtskundig Weekblad, verschijnende te Antwerpen, mijn exploit doende aan zijn beheersraad en zijn hoofdopsteller in persoon, hen aantreffende in de Assisenzaal van het Paleis van Justitie te Antwerpen,

Geïnsinueerd en aangezegd,

dat mijn verzoekers, zich van harte verheugende in het 25-jarig bestaan van de geïnsinueerde, hem mits deze hun oprechte gelukwensen met deze feestdag doen geworden. »

Zo zou mijn boodschap luiden in die door de rechtspraktijk geijkte vorm, die voor de jurist even helder en eenvoudig is, als zij de leek duister en ingewikkeld voorkomt.

Vreest niet, dat dit exploit aanleiding kan geven tot een betichting van nietigheid, of dat mijn gerechtelijke verrichtingen met kans op goed gevolg ontkend zouden worden. Zoals een voorzichtige gemachtigde betaamt, heb ik mij voorzien van schriftelijke volmachten, zowel van de deken van de Nederlandse Orde van Advocaten, als van de redactie van het Nederlands Juristenblad. Het is dus niet mijn daartoe niet gekwalificeerde persoon, maar het zijn de aangewezen vertegenwoordigers van het Nederlandse juristengilde, die U hier hun hulde willen betuigen, en hun dank willen zeggen voor alles wat het Rechtskundig Weekblad in de loop van zijn bestaan ook voor de Noord-Nederlandse rechtswetenschap heeft betkend.

Er is wat dit betreft veel veranderd. Ik zou zeggen : wij hebben wat goed te maken. Mag ik U, ter illustratie daarvan, een kleine, en ware, geschiedenis vertellen ?

Er leefden, ergens in Holland, twee knappe jonge meisjes. Zusters. De ene trouwde met een hardwerkende jongeling. Later : een gezeten koopman, wiens

zaken bloeiden dank zij de onblusbare ijver en de zakelijke bekwaamheden van de eigenaar. Het verdere leven van het echtpaar bewoog zich tussen de borrel (eens per dag), het biljartspel (eens per week), en de buitenlandse reis (eens per jaar).

De andere zuster trouwde in den Haag. In 's-Gravenhage. Met een telg van een der weinige Nederlandse aristocratische families. Zijn werkzaamheden waren gedistingeerd, immers weinige. Zo bleef er tijd voor de society, « La Haye diplomatique et mondain », zoals dat vroeger heette. Het was een goed en verheven leven daar in het bovenste vliesje van de bovenste laag der maatschappij.

Tot iemand aan de laatste mevrouw ter gelegenheid van een harer « jours » in tegenwoordigheid van een hofdignitaris en enige diplomatoïde heren de vraag stelde, of zij soms een familielid was van die andere dame, die elders een gewoon, burgerleven leidde. Dat was, en ieder die zijn eerste lessen in snobisme nog niet heeft vergeten, zal dit beseffen, een pijnlijke vraag. Toen sprak de mevrouw de klassiek geworden woorden, en antwoordde : Die dame ? Ja, dat is van mij een verre zuster.

Welnu, ik meen wel eens, dat het R.W. voor ons Noordnederlanders aanvankelijk zo'n verre zuster is geweest. Wij hebben de familieband niet geloofchend, maar wij hebben toch ook bepaald niet de deur plat gelopen. Ik heb in de Nederlandse juridische pers gezocht naar enig bericht van de oprichting van het Rechtskundig Weekblad in 1931. Ik heb het niet gevonden.

De tijden zijn evenwel veranderd. Wij ontmoeten elkaar bij samenkomsten van de balie van allerlei aard, of, in ruimer verband, bij de bijeenkomsten van de Nederlandse Juristenvereniging. Er bestaat ten onzent een warme belangstelling voor het juridisch leven in België, en uit de aard der zaak bij uitstek voor de uitdrukking daarvan in onze gemeenschappelijke, Nederlandse moedertaal. Ik noem slechts, doch

aan velen Uwer is dit evengoed als of beter dan aan mij bekend, de werkzaamheden van de Vereniging voor de Vergelijkende Studie van het Recht van België en Nederland, en de Belgisch-Nederlands-Luxemburgse Studiecommissie voor de Eenmaking van het Recht. Ik weet niet wat bij dergelijke werkzaamheden meer opvalt: de gelijkenis in vrijwel al het wezenlijke in onze rechtsorden, of het verschil in vrijwel alle details. Zeker is, dat er daar voor de juristen uit beide landen een taak ligt, die even belangwekkend als dankbaar belooft te zijn.

Ik denk voorts aan ontwerpen van wetgevende aard op het gebied van het Internationaal Privaatrecht, de verplichte verzekering van motorvoertuigen, het merkenrecht, de executie van in een ander land gewezen vonnissen, de uitlevering in strafzaken, die tot stand zijn gekomen dank zij de samenwerking tussen Nederlandse en de meest eminente Belgische rechtsgeleerden. En waarbij de Nederlanders eenmaal het grote en voor hen zeldzame voorrecht hebben gemaakt, zich in internationale onderhandelingen in hun moedertaal te kunnen uitdrukken.

Het is een natuurlijke zaak, dat op deze en tal van andere terreinen de aandacht meer en meer viel op wat de juristen in het nabuurland gedacht, gezegd en geschreven hadden. Een natuurlijke zaak ook, dat men daarbij in de eerste plaats zich wendde tot de publicaties in de eigen taal. Het R.W. vooraan. In onze periodieken wordt het R.W. verslagen en aangehaald. Zijn verzameling van in het Nederlands gestelde vonnissen en arresten zouden wij niet willen missen.

Kort en goed, wij hebben elkaar leren kennen. In ons werk, en veelal ook in onze personen.

Het spreekt wel vanzelf, dat ik, alvorens naar Antwerpen te komen, het R.W. hier en daar nog eens heb doorgebladerd. Men raakt dan onder de indruk van het nauwe verband dat dit blad tussen de juristen van ons beider landen heeft weten te leggen. Nederlandse wetenschappelijke publicaties worden besproken met een belangstelling en een deskundigheid, als waren zij in Antwerpen of Gent verschenen. Verliezen, die onze wetenschappelijke wereld leed, worden herdacht, als ging het om leden van de eigen juristenfamilie. Meijers, Scholten, Kranenburg, Bregstein, om slechts enkelen te noemen, die helaas niet meer met ons zijn, zijn in de kolommen van het R.W. aangehaald, besproken en gewaardeerd. En menigmaal heeft het R.W. ook plaatsruimte ingeruimd aan artikelen van de hand van rechtsgeleerden uit het buurland.

Er is in het R.W. geschreven: «Het is de bedoeling van het R.W. steeds in nauwer contact te komen met de Noordnederlandse rechtsgeleerden, wat voor de Vlaamse rechtswetenschap een onschatbaar voordeel zal zijn». Als ik mij een oordeel mag veroorloven, dan zou ik zeggen: die bedoeling is volledig verwezenlijkt. Maar het voordeel is niet eenzijdig aan uw kant geweest. De Noordnederlandse juristen zijn het R.W. in niet mindere mate tot dank verplicht.

Wij leren vaak ons land kennen door de beschrijving in een buitenlandse reisgids, of uit de ervaringen van een vreemdeling. Mag ik daarom nog een enkele opmerking maken over enige aspecten, die de Noordnederlandse lezer in het R.W. treffen, in het bijzonder als hij het vergelijkt met zijn tegenhanger, het Nederlandse Juristenblad.

Het Juristenblad is voor het eerst verschenen in 1926 en heeft dus rond 1951 zijn vijfde lustrum gevierd. Nieuwsgierig heb ik nagegaan, hoe deze gewich-

tige dag was gevierd. Ik herinnerde mij geen plechtige bijeenkomst, geen receptie of banket. Geen redevoeringen, geen muziek, geen feestnummers. En ziet, mijn geheugen bedroog mij niet. Eén artikeltje, één — de schrijvers mogen het mij vergeven — droog artikeltje van één bladzijde, — en het formaat van het N.J.B. is kleiner dan van het R.W. Dat was alles, wat er voor deze gewichtige gelegenheid op kon overschieten. Gij schrijft: Wij feesten omdat wij Vlamingen zijn. Moeten wij zeggen: Wij feesten niet, omdat wij Noordnederlanders zijn?

Neen, maar het R.W. staat, dacht ik, zijn lezers nader. Het brengt niet uitsluitend wetenschappelijke kost, maar acht het niet beneden zijn waardigheid ook de dagelijkse gebeurtenissen en genoegens te verslaan. Ik lees met plezier de rubriek «balieleven» (al vraag ik mij dan af, of de Vlaamse juristen, die geen advocaat zijn, niet leven). Wij leven mede met de Vlaamse conferenties, met de voordrachten en plechtige zittingen, maar ook met de banketten, de worstenmalen en met die evenementen, die men in het Vlaams de uitstap, en in het Noord-Nederlands keurig de excursie noemt. De harteklop van de Vlaamse advocaat dringt tot in de rubrieken van het R.W. door.

En dan de «Taalkundige Kroniek». Slechts bij uitzondering vindt de taal van wettelijke maatregelen of rechterlijke uitspraken bespreking in onze juridische tijdschriften. Hoe treft hier het verschil. Soms zijn het grove verkrachtingen van de regels van taal en stijl die aan de kaak worden gesteld. Soms zijn het vreemde insluipsels, gallicismen en anderen, die worden gebrandmerkt. Soms ook pekelzonden, zoals wij ze allen wel eens begaan, en soms, misschien, ook wel zinswendingen of woordvormingen die, vandaag door de strenge kroniekschrijver nog niet toegelaten, morgen een onscheidbaar deel zullen uitmaken van dit steeds afstervende en aangroeiende geheel dat een levende taal is. Zulk een aandacht, zulk een precisie en nauwgezetheid waar het de taal aangaat komt, zo dacht men vroeger, slechts in Frankrijk voor. Zo zal dan de «Taalkundige Kroniek» het laatste, en gewaardeerde, «gallicisme» in het R.W. zijn.

Deze taalbewustheid is ook geenszins verwonderlijk. Het R.W. is niet alleen maar een juridische periodiek. Het heeft zich ook een culturele taak gesteld. Het zal — zo staat het in het allereerste artikel van de eerste jaargang — «met hardnekkigheid alle belangen van de Vlaamse cultuur, alle bevorderingen van het gebruik van de Nederlandse taal in het rechtsleven aanmoedigen en stuwen».

Bij de oprichting van het N.J.B. was dit als een harmonium, waarvan de gedragen tonen het rustige Nederlandse juridische leven zouden begeleiden. De uitgave van het R.W. was een klarenstoot, een oproep tot gezamenlijke strijd. Het heeft de ingeslapenen gewekt. De lauwen heeft het aangevuurd. De ontmoedigden aangemoedigd.

Geen wonder, dat het R.W. niet slechts leeft in de hoofden van zijn lezers, maar ook en vooral in hun harten. Het is een wetenschappelijk tijdschrift, doch daarenboven: één voortdurend tribuut aan onze schone, onze rijke, onze eigen Nederlandse taal, dat «lijk wolken wierook, welt uit haar zoet wierookvat». Als zodanig heeft het zich ook een plaatsje veroverd in onze harten.

De strijd is nu goeddeels gestreden. De buitenstaander die de oude artikelen nog eens doorleest komt onder de indruk van de hardnekkigheid — om dat

woord te herhalen — waarmede zij gevoerd moest worden en ook gevoerd is. Al moge de weg die het R.W. te gaan had lang geweest zijn, en al moge zijn oprichting dan niet geleid hebben tot een onmiddellijk *veni, vidi, victor*, thans leeft en bloeit het R.W. onbe-

lemmerd. Het vaart met volle zeilen de toekomst tegemoet. De hemel is helder en de tocht gaat voor de wind. Als er eens een vlaagje uit het Noorden komt, houdt het schip te makkelijker zijn roer. Ik wens het R.W. gaarne een schone toekomst en behouden vaart.

Rede van de Heer P. VERMEYLEN Minister van Justitie

Na een zo welgevuld Vlaams programma zoals de heer Wijckerheld Bisdom het zo leuk heeft opgemerkt, en met in het vooruitzicht een artistiek opgeluisterde receptie en een feestelijk banket, mag ik Uw geduld niet te lang op de proef stellen.

Toch stel ik er prijs op uiting te geven aan mijn tevredenheid hier aanwezig te mogen zijn om deel te nemen aan de belangrijke gebeurtenis van de viering van deze vooraanstaande Vlaamse culturele instelling, want dat is het Rechtskundig Weekblad.

Van in mijn jeugd heb ik de belangstelling voor de uitingen van het Vlaamse geestesleven geleerd, en daarin ben ik in dit gezelschap wel niet de enige, nietwaar mijnheer de Procureur des Konings? Daarom ook is het dat ik hier graag het feestvierende Weekblad kom begroeten.

Als rechtsbeoefenaar kan ik slechts toejuichen dat het Vlaamse volk uiteindelijk een rechtspraak in eigen taal heeft verworven en dat de Vlaamse rechtswereld een eigen tijdschrift heeft dat zo heftig en krachtig heeft in de bres gestaan voor de vervlaamsing van het rechtsleven en dat als studie- en inlichtingsbron aan zovelen heeft geboden datgene waar zij behoefte aan hadden.

Het is mij tevens een aangename taak hier, bij de gelukwensen van de Balie, van de Magistratuur, van onze Nederlandse confraters, ook deze te komen voegen van de Minister van Justitie. Hij die instaat voor de goede gang van zaken in de Justitie, betoont graag ook in die functie zijn medeleven in de huldiging en zijn waardering voor een Weekblad, dat in de wereld van het Gerecht zulk een belangrijke rol speelt.

Eerst voorpost in de strijd voor de integratie van het Gerecht in het Vlaamse cultuurleven, dan ook een orgaan waarin de Vlaamse jurist in eigen taal met vakgenoten van gedachten kon wisselen over aangelegenheden die hem het nauwst aan het hart lagen, en waarin hij kennis kon nemen van de voornaamste vonnissen en arresten met vernieuwende rechtspraak, is het Rechtskundig Weekblad geworden tot een onmisbare verschijning op de werktafel van de Vlaamse advocaat. Hebben wij ook niet gehoord dat het zijn weg heeft weten te banen tot in de studeerkamers van de Nederlandse advocaten en magistraten?

Zelfs bij onze Franstalige confraters wordt het geregeld en met aandacht gelezen, al werd dit resultaat niet dadelijk bereikt. Tegenover het nieuwe Vlaamse weekblad werd door sommigen een houding aangenomen die niet van een zekere vijandigheid was vrij te pleiten.

Als voorbeeld van een mentaliteit waartegen het Rechtskundig Weekblad zich nu juist voorgenomen had ten strijde te trekken, wil ik hier voor wie het niet kent een voorval citeren dat door Mr. Victor toentertijd in het Rechtskundig Weekblad werd verhaald. Toen het Weekblad, na de inwerkingtreding van de wet van 15 juni 1935, door een rondschriven trachtte nieuwe abonneuten aan te werven in het Vlaamse land, ging een Brussels confrater zich te buiten aan volgend monument van onvriendelijke bejegening:

« Monsieur »... Mr. Victor mocht inderdaad niet meer als confrère worden toegesproken.

« Monsieur, J'ai l'avantage de vous accuser réception de la table des matières que vous m'avez fait parvenir de votre journal « Rechtskundig Weekblad » avec une formule d'abonnement.

La présente a pour but de vous faire savoir qu'il n'entre nullement dans mes intentions de m'abonner à une revue flamande.

Je crois devoir attirer votre attention sur le fait que, contrairement à ce que vous semblez croire dans la région d'Anvers, la flamandisation de Bruxelles n'est nullement acquise et que, si quelques confrères, connaissant parfaitement le français, consultent de la doctrine et de la jurisprudence rédigée en langue flamande, ils sont tellement peu nombreux, que je crains que vous ne puissiez trouver dans l'arrondissement de Bruxelles qu'un nombre infime d'abonnés.

Croyez, Monsieur, à l'assurance de mes sentiments très distingués. »

Die heer wou zeker geen Europeeër worden, Mijnheer de Procureur des Konings. Zijn geestesgesteldheid, waartegen niet valt te redeneren, werd door de redacteur in een open antwoordbrief met recht betiteld als « onvaderlands, achterlijk en bekrompen ». In ieder geval werd erdoor bewezen dat het Rechtskundig Weekblad niet zonder doel gesticht was.

En thans bestaat het Rechtskundig Weekblad reeds vijftig jaar: even zovele jaren van voorlichting, bespreking, gedachtenwisseling op een hoogstaand peil, over rechtsaangelegenheden in eigen taal. Wie had dat toentertijd durven hopen? Vijftig jaar tribune voor de Vlaamse jurist die over zijn vak wil publiceren; even zoveel jaren samenwerking aan de verdere uitbouw van de geestelijke cultuur in ons landsgedeelte: een kwart eeuw nooit aflatende strijd voor de grotere invloed van het Nederlands in het Vlaams rechtsleven en voor de verbetering van de contacten tussen rechtsbeoefenaars uit alle delen van het Vlaamse land: Vijftig jaar « dagwerk voor Vlaanderen ». Dit is de balans van het Rechtskundig Weekblad.

Vergeten wij daarbij niet dat het tijdschrift eigenlijk dertig jaar geleden werd opgericht. Gedurende de oorlog heeft het, zoals velen die de voorwaarden van de bezetter niet wilden aanvaarden, gezwegen; en dit stil verzet strekt ook het tijdschrift en zijn Raad tot eer.

Daarom sluit het thans, na dertig jaar, pas zijn vijftigste jaargang af. Dit verschil van vijf jaren is nochtans van grote betekenis want het verplaatst de aanvang van het tijdschrift naar een ogenblik waarop de actie die zou uitlopen op de vervlaamsing van het gerecht door de wet van 15 juni 1935, nog volop aan gang was. In een tijd waarin de strijd voor vernederlandsing allerhande nog op zijn hevigst was, gaf het zeker blijk van moed en ondernemingsgeest een blad op te richten waarin, om de week, in de moedertaal over rechtsaangelegenheden zou worden gehandeld.

«Gewaagde en roekeloze onderneming,» hebt U daar zoëven gezegd, Mr. Victor.

De Raad van Beheer voelde dit bij de stichting ook zo aan. Hebben zij er niet nadrukkelijk voor gezorgd dat hun eerste contract met de drukker voorzichtigheidshalve slechts voor één enkel jaar zou gelden?

Maar nu heeft het Rechtskundig Weekblad, in zijn jubileumnummer dat wij dezer dagen mochten ontvangen, er zelf het tastbaar bewijs van geleverd dat al deze inspanningen, al dit moeizaam streven, vrucht hebben gedragen.

Wat is een beter blijk van de opleving en het prestige van de Vlaamse rechtscultuur in het Nederlands dan deze bundel, waarin Noordnederlandse en Vlaamse rechtsgeleerden en historici, broederlijk verenigd, aan het Rechtskundig Weekblad hun wetenschappelijke mededelingen hebben geschonken als een feestgave, in een waar Liber Amicorum? Ook hier is voor de samenwerking over de grens die het taalgebied doorsnijdt, eens te meer gebleken dat de meest optimistische vooruitzichten niet overdreven zijn.

De aktie van het Rechtskundig Weekblad heeft in het tot standkomen van dit verheugend verschijnsel voorzeker een niet onbelangrijk aandeel gehad.

Achter dit zo welbekende grijze omslag nu, ontwaren wij een sympathieke figuur, levendig, spraakzaam, joviaal, op wie de jaren geen vat schijnen te hebben. Hij is de stichter, hoofdredacteur, promotor, ja de ziel van deze onderneming waaraan hij gedurende al die jaren zijn groot enthousiasme en zijn onuitputtelijke werkkraft heeft ten dienste gesteld, en daardoor ook ten dienste van de Vlaamse gemeenschap.

Mr. René Victor, hoe hebt U dat al die jaren kunnen volhouden? In uw mond luidde reeds het antwoord: door «optimisme en werklust».

Week na week hebt U er voor gezorgd dat de kopij binnenkwam, dat de artikels persklaar werden gemaakt, dat de standing van Uw tijdschrift bleef wat U en de Raad van Beheer er wilden van maken. En, wanneer het al eens gebeurde dat er geen kopij tijdig voorradig bleek te zijn, dan — het is immers een publiek geheim — vloeide als vanzelf een artikel uit de nooit falende pen en het vruchtbare brein van de hoofdredacteur.

Het blad verscheen steeds regelmatig, wat U nog schijnt te verwonderen, en de waardering van de

lezers... en ook van de anderen, heeft meegebracht.

En dat alles, Meester Victor, terwijl uw drukke advocatenpraktijk, de uitgave van studies en rechtswerken, uw professoraat, reeds zo ontzettend veel tijd en grote wetenschappelijke concentratie van U moesten vevergd hebben.

Wat enkel een bloemlezing is uit uw talloze en zo diverse bijdragen aan het Rechtskundig Weekblad, zo pas verzameld en uitgegeven onder de titel «Kronijken over Recht, Mensen en Boeken», beslaat meer dan zevenhonderd gedrukte bladzijden.

Wat een som aan arbeid moet U al die jaren belangeloos voor uw weekblad hebben overgehald en hoe dankbaar moeten allen er U voor zijn, die er de grote voordelen hebben van genoten.

Als er, sedert Jules Obrie, iemand is die voor de vervlaamsing van het gerecht en voor de emancipatie van de Vlaamse rechtscultuur en haar taal heeft geijverd, dan is het wel René Victor.

Hij is de leider van een unicum in Vlaanderen, hij is de drijvende kracht van het Rechtskundig Weekblad, hij is het Rechtskundig Weekblad.

En als wij thans samen zijn om het vijfde lustrum van dit verdienstelijke werk te vieren, dan is het vooral in de persoon van Mr. Victor dat wij het feliciteren.

Niets laat voorzien dat de betekenis en de levenskracht van het Rechtskundig Weekblad zou vermindern; ook de hoofdredacteur vertoont geen tekenen van vermoeidheid. Dus kunnen wij hopen dat zij samen nog lang de eens opgenomen arbeid zullen voortzetten en verder zullen ijveren in de richting van een steeds verdere ontplooiing van de Vlaamse rechtscultuur.

Al is reeds veel verwezenlijkt, er blijft nog veel te doen. De vervlaamsing van het hoger onderwijs begint nu pas ten volle haar vruchten af te werpen. De naslagliteratuur in het Nederlands begint voor België pas nu meer en meer vaste vorm aan te nemen. De Vlaamse rechtstaal geraakt stilaan de kinderschoenen ontgroeid. Het Rechtskundig Weekblad heeft dus zelf nog heel wat werk voor de boeg.

Mr. Victor, gij hebt het Rechtskundig Weekblad dat heden feestviert leven gegeven en het gedurende vijftwintig jaren laten bloeien, moge het U gegeven zijn nog lang deze vruchtbare arbeid voort te zetten, waarvoor wij allen U zeggen: Proficiat en nog vele jaren!

RECHTSPRAAK

HOF VAN CASSATIE

2e Kamer. — 4 december 1961.

Voorzitter : M. Rutsaert.

Raadsheer : M. Naulaerts.

Advokaat-generaal : M. Depelchin.

Wegenverkeer. — Een autoped is geen voertuig in de zin van het algemeen wegenverkeersreglement.

Een autoped is een gewoon kinderspeeltuig en geen voertuig in de zin van art. 2,8° van het reglement op de politie van het wegenverkeer.

Vangeneugden.

Gelet op het bestreden arrest, op 29 april 1961 gewezen door het Hof van beroep te Luik;

Overwegende dat de voorziening beperkt is tot de over de publieke vordering gewezen beslissing;

Over het middel, van ambtswege afgeleid uit de schending van de artikelen 2, 8e, en 15 van het algemeen reglement op de politie van het wegverkeer, gevoegd bij het koninklijk besluit van 10 december 1958, 418 en 420 van het strafwetboek;

Overwegende dat het arrest aanlegger tot een enkele straf veroordeelt uit hoofde van onvrijwillige slagen of verwondingen en ter zake van, bestuurder van een voertuig op de openbare weg zijnde, nagelaten te hebben de doorgang vrij te laten voor een van rechtskomende bestuurder; dat het enig te zijnen laste als bewezen beschouwde gebrek aan vooruitzicht of voor-

zorg door het tweede van deze misdrijven opgeleverd wordt;

Overwegende dat het arrest vaststelt dat het bij het ongeval getroffen kind, door het hof van beroep als een van rechts komende autobestuurder aangezien, op de rijbaan een tuig, « autoped » genaamd, bestuurde; dat uit het arrest niet blijkt dat die « autoped » ten deze andere kenmerken vertoonde dan die welke aan dergelijk tuig worden toegekend door de omgangstaal, welke door dit woord aanduidt een plankje op twee wielen, met een draaiende stang die als stuur dient, en welke door de kinderen als speelgoed gebruikt wordt;

Overwegende dat de aldus opgevatte autoped een gewoon kinderspeeltuig is, en geen voertuig in de zin van artikel 2, 8e, van het reglement op de politie van het wegverkeer; dat het ontbreken in dit reglement, onder meer in artikel 76, van elke bijzondere bepaling betreffende dit tuig deze uitlegging bevestigt;

Overwegende dat het bestreden arrest de ten laste van aanlegger uitgesproken veroordeling mitsdien niet wettig gerechtvaardigd heeft;

Overwegende dat de beslissing, gewezen over de tegen aanlegger ingestelde burgerlijke vordering, geen eindbeslissing is in de zin van artikel 416 van het wetboek van strafvordering; dat de verbreking van de beslissing, gewezen over de tegen aanlegger ingestelde publieke vordering, derhalve de vernietiging met zich brengt van deze beslissing, hoewel hij zich hiertegen niet voorzien heeft;

Om die redenen,

Verbreekt het bestreden arrest;

Beveelt dat melding van onderhavig arrest zal gemaakt worden op de kant van de vernietigde beslissing;

Laat de kosten de Staat ten laste;

Verwijst de zaak naar het Hof van beroep te Brussel.

HOF VAN CASSATIE

1e Kamer. — 26 januari 1962.

Voorzitter : M. Bayot.

Raadsheer-verslaggever : M. de Bersaques.

Advokaat-generaal : M. Depelchin.

Advokaat : Mr. P. Struye.

Huwelijkse voorwaarden. — Interpretatie van het beding in een tijdens het huwelijk verleden akte van schenking, waarbij aan de overlevende echtgenoot het recht wordt toegekend om op schatting alle of een gedeelte der goederen van de wettelijke gemeenschap over te nemen. — Onveranderlijkheid der huwelijkse voorwaarden.

De interpretatie van een in een tijdens het huwelijk voor notaris verleden akte van schenking voorkomend beding (waarbij aan de overlevende echtgenoot het recht wordt toegekend om alle of een deel van de goederen van de wettelijke gemeenschap volgens « prijs » (schatting) over te nemen mits de waarde ervan aan de boedel te vergoeden) als zijnde geen schenking onder echtgenoten en als beogend uitsluitend in het betreffende geval een wijziging van de door de wet opgelegde wijze van verdeling, miskent het principe van de onveranderlijkheid der huwelijksovereenkomsten.

Verbeke Alfons t/ Verbeke Jozef en Gustaaf.

Gelet op het bestreden arrest, op 20 september 1960 door het Hof van beroep te Gent gewezen ;

Over het middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 826, 827, 831, 832, 833, 1387, 1393, 1394, 1395, 1400, 1441, 1467, 1474 en 1476 van het burgerlijk wetboek ;

doordat het bestreden arrest beslist heeft dat, waar Bernadette Rau aan haar echtgenoot, Jozef Verbeke, bij akte van schenking verleden vóór notaris Glorie te Brugge op 8 mei 1923, aan haar echtgenoot het vermogen heeft geschonken om bij haar overlijden, haar aandeel in de gemeenschappelijke goederen op prijs over te nemen, zulke gift alleszins vooraf moest nageleefd worden om reden dat dergelijke beschikking alleen de wijze van verdeling van de gemeenschap beoogt en als zodanig ten volle rechtsgeldig is,

dan wanneer, eerste onderdeel, volgens artikel 1387 van het burgerlijk wetboek de echtelijke vereniging, wat de goederen betreft, door de wet geregeld wordt, tenzij zij geregeld wordt door bijzondere overeenkomsten, die volgens de artikelen 1393 en 1394 van gemeld wetboek, vóór het huwelijk bij notariële akte moeten opgemaakt worden en die, volgens artikel 1395, na de voltrekking van het huwelijk niet gewijzigd kunnen worden ;

dan wanneer bijgevolg de akte van schenking van 8 mei 1923, na het huwelijk, de wijze van vermelding van de gemeenschappelijke goederen niet wettelijk kon bepalen en nietig en van gener waarde is ;

dan wanneer, tweede onderdeel, alleszins uit deze door het arrest ingeroepen akte van schenking blijkt dat de echtgenoten Verbeke-Rau geen huwelijkscontract aangegaan hadden en dat zij bijgevolg gehuwd waren onder het stelsel van de wettelijke gemeenschap ;

dan wanneer op grond van de artikelen 1394 en 1395 van het burgerlijk wetboek, bedoelde echtgenoten het recht dus niet hadden na hun huwelijk door gezegde akte van schenking hun huwelijksvermogenstelsel te wijzigen, zodat de vereffening van de gemeenschap niet mocht gebeuren overeenkomstig die akte van schenking maar overeenkomstig de artikelen 826, 827, 831, 832, 833, 1400, 1441, 1467, 1474, 1476 welke het huwelijksvermogenstelsel van voormelde echtgenoten beheersen ;

dan wanneer op grond van de zoëven aangeduide wetsbepalingen, de gemeenschap hetzij in natura hetzij door veiling verdeeld moest worden en niet door voorafnemend naar schatting door de overlevende echtgenoot ;

Over beide onderdelen samen :

Overwegende dat het uit de regelmatig aan het Hof overgelegde stukken blijkt dat, volgens een beding voorkomend in een akte van schenking vóór notaris tijdens het huwelijk verleden, wijlen de echtgenote van eerste verweerder aan deze, voor het geval hij haar zou overleven, het recht heeft toegekend om over te nemen volgens prijs, al of een deel van de goederen welke van de tussen hen bestaande wettelijke gemeenschap zullen deel uitmaken, mits de waarde daarvan aan de massa te vergoeden ;

Overwegende dat het arrest beslist dat « die zogenoemde schenking... geen eigenlijke bevoordeling uitmaakt, vermits, bij voorkomend geval, de tegenwaarde van de overgenomen helft der gemeenschappelijke goederen in de gemeenschap zal moeten gestort wor-

den» en dat «dergelijke beschikking alleenlijk de wijze van verdeling van de gemeenschap beoogt»;

Dat het aldus het beding betreffende het recht van overneming interpreteert als zijnde geen schenking onder echtgenoten en als beogend, in onderhavig geval, uitsluitend een wijziging van de door de wet opgelegde wijze van verdeling;

Dat het dan ook niet bedoeld beding rechtsgeldig kan verklaren zonder het principe van de onveranderlijkheid van de huwelijksovereenkomsten te miskennen en dienvolgens de artikelen 1395, 1474 en 1476 van het burgerlijk wetboek, die laatste bepaling verwijzende onder meer naar artikelen 826 en 832 van hetzelfde wetboek;

Om die redenen,

Verbreekt het bestreden arrest in zover het beslist dat eerste verweerder gerechtigd is de goederen welke tot de gemeenschap mochten behoren, op prijszij over te nemen, de wijze waarop de schatting ervan zal gedaan worden bepaalt, de zaak dienaangaande terug verwijst naar de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge voor verdere behandeling, en uitspraak doet over de kosten;

Beveelt dat melding van onderhavig arrest zal worden gemaakt op de kant van de gedeeltelijk vernietigde beslissing;

Veroordeelt verweerders tot de kosten;

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het Hof van beroep te Brussel.

RAAD VAN STATE

4e Kamer. — 3 april 1962.

Voorzitter : M. Vranckx.

Raadsheren : M.M. Mast en Mees.

Substituut-auditeur-generaal : M. Lenaerts.

Advokaat : Mr. Dyck loco Mr. Kinsbergen.

1. **Sociale Zekerheid. — Sociaal Fonds voor diamantarbeiders. — Bijdragen uitsluitend ten laste van één categorie personen. — Strijdig met wil van wetgever.**
2. **Memorie van antwoord. — Termijnen.**

1. *Uit de parlementaire voorbereiding van de W. 12 april 1960 blijkt de wil van de wetgever de bijdragen voor het Sociaal Fonds voor de diamantarbeiders niet uitsluitend ten laste te leggen van één categorie personen.*
2. *De termijn tot indiening van de memoire van antwoord, is niet opgelegd op straf van nietigheid (talrijke beslissingen in deze zin).*

De Belder t/ Belgische Staat
(Minister van Tewerkstelling en Arbeid)

Arrest nr. 9287.

Overwegende dat het beroep strekt tot vernietiging van het koninklijk besluit van 21 november 1960 tot vaststelling van de statuten van het Sociaal Fonds voor de diamantarbeider; dat dit koninklijk besluit op 8 december 1960 in het Belgische Staatsblad is bekendgemaakt;

Overwegende dat verzoekers inroepen dat de memoire van antwoord van de tegenpartij niet is ingediend binnen de termijn bepaald bij artikel 6 van de procedureregeling; dat die termijn niet is opgelegd op straffe van nietigheid en dat de Raad van State reke-

ning kan houden met een memorie ingediend buiten die termijn, zo hij oordeelt dat dit, zoals in de onderhavige zaak, bevorderlijk is voor een goede rechtsbedeling;

Overwegende dat verzoekers onder meer doen gelden dat het bestreden koninklijk besluit genomen is met machtsoverschrijding, doordat het de door de wet van 12 april 1960 in uitzicht gestelde bijdrage tot stijving van het Sociaal Fonds uitsluitend ten laste legt van de invoerders van ruwe diamant, hoewel het de wil van de wetgever is dat die bijdrage door verschillende categorieën van personen zou worden betaald;

Overwegende dat artikel 1 van de wet van 12 april 1960 een Sociaal Fonds voor de diamantarbeiders opricht; dat artikel 3 van dezelfde wet bepaalt dat de statuten van het Fonds door de Koning worden vastgesteld; dat luidens artikel 5, «de statuten ... moeten» vermelden: ... 4° de categorieën van personen die de »bijdragen bestemd voor de financiering van de voor» delen moeten betalen — 5° het bedrag of de wijze »van vaststelling dezer bijdragen en de wijze en ter» mijn van inning; het bedrag van deze bijdrage mag »echter niet hoger zijn dan 1/3 t.h. van de waarde »van de ingevoerde ruwe diamant ...»; dat volgens artikel 4 het Fonds paritair wordt beheerd en samengesteld is: enerzijds uit afgevaardigden van de representatieve werkgeversorganisaties, die in het Nationaal Paritair Comité voor de diamantnijverheid vertegenwoordigd zijn en vertegenwoordigers van de in- en uitvoerders van diamant, anderzijds uit afgevaardigden van de representatieve werknemersorganisaties die in hetzelfde paritair comité vertegenwoordigd zijn;

Overwegende dat de memorie van toelichting van het wetsontwerp tot oprichting van een Sociaal Fonds voor de diamantarbeiders (Kamer — 1958-1959 — 281-nr. 1) de voorgenomen regeling in de volgende bewoordingen rechtvaardigt: «De genoemde fondsen» — voor bestaanszekerheid — worden over het algemeen gestijfd door een percentage op het loon ten »laste van de werkgevers. In de diamantnijverheid »is de toestand echter zo dat niet alleen de werkge» vers profijt trekken van het werk van de werk» nemers, maar ook de in- en uitvoerders van diamant »die dikwijls geen werknemers in dienst hebben. Het »is dan ook niet meer dan billijk degenen die niet »rechtstreeks voordeel halen uit het werk van de »diamantarbeiders eveneens een bijdrage te doen be» talen om een sociaal Fonds voor die arbeiders te »financieren»; dat het verslag namens de commissie voor arbeid van de Kamer van volksvertegenwoordigers (1959-1959 — 281, nr. 2) die bewoordingen overneemt en ze doet voorafgaan door de beschouwing dat het ontwerp aan het Sociaal Fonds voor de diamant een plaats onder de fondsen voor bestaanszekerheid geeft met behoud van de speciale regelen, die uit de aard van het beroep der betrokken arbeiders voortvloeien, wat de categorieën van personen betreft die tot het storten van bijdragen gehouden zijn; dat, volgens het verslag uitgebracht namens de commissie van de Senaat (1959-1960 — nr. 256), het ontwerp een zeker percentage op het loon in het Fonds te storten, en ook de in- en uitvoerders van diamant, die dikwijls geen werknemers in dienst hebben, doch ook profijt trekken uit het werk der werknemers, bijdragen zullen dienen te betalen aan het Sociaal Fonds; dat onder de gelding van de vroegere speciale regelen, die volgens eerstgenoemd verslag behouden blijven, de bijdragen verschuldigd waren door de invoerders van ruwe en van geslepen diamant en de uitvoerders van ruwe slijpbare diamant;

Overwegende dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 12 april 1960 blijkt dat een regeling

was in uitzicht gesteld, volgens welke benevens de werkgevers ook de in- en uitvoerders van diamant tot de stijving van het Fonds zouden bijdragen; dat al kan de verklaring, in het verslag van de Kamercommissie, met betrekking tot het behoud van de vroegere speciale regeling, waarin de werkgevers geen bijdrage moeten opbrengen, enige twijfel doen rijzen omtrent de vraag, of naar de opvatting van de wetgever, ook zij volgens de in het vooruitzicht gestelde regeling het hunne moeten bijdragen, bezwaarlijk kan worden staande gehouden dat de wetgever een regeling heeft voor ogen gehad waarin een enkele van de genoemde categorieën van personen de ganse last ervan zou te dragen hebben; dat ook in art. 4 van genoemde wet, krachtens hetwelk benevens afgevaardigden van de werkgeversorganisaties vertegenwoordigers zowel van de in- als uitvoerders van diamant deelnemen aan het beheer van het Fonds, een aanduiding in dezelfde zin te vinden is; dat men immers, althans wat de in- en uitvoerders betreft, niet inziet waarom zij medezeggenschap moeten hebben in het beheer van het Fonds, wanneer zij niet bijdragen tot de financiering ervan;

Overwegende dat derhalve uit de parlementaire voorbereiding van de wet en uit de samenstelling van het beheersorgaan, door de wet zelf bepaald, blijkt dat er geen grond is om, wanneer volgens de wet de statuten «de categorieën van personen vermelden die »de bijdragen bestemd voor de financiering van de »voordelen moeten betalen», aan die bewoordingen een andere dan hun letterlijke betekenis te hechten en er uit af te leiden dat de volledige bijdrage ten laste van een enkele categorie van personen mag worden gelegd;

Overwegende dat de tegenpartij vergeefs daartegen inbrengt dat, krachtens artikel 5-5°, het bedrag van de bijdrage niet hoger mag zijn dan 1/3 t.h. van de waarde van de ingevoerde ruwe diamant, en dat die bepaling bezwaarlijk in de praktijk zou kunnen toegepast worden indien, naast de invoerders van ruwe diamant, nog andere personen tot de betaling van de bijdrage werden verplicht; dat immers, aangezien de wet het alleszins mogelijk maakt andere categorieën dan bewuste invoerders tot het betalen van een bijdrage te verplichten en voor die categorieën de bijdrage uiteraard niet op een percentage van de waarde van door hen ingevoerde diamant kan worden vastgesteld, hier niet de maximumbijdrage van elke betrokkene afzonderlijk doch het globaal bedrag van de gezamenlijke bijdragen bedoeld is en niets belet dit globaal bedrag op ene of andere wijze over verschillende categorieën om te slaan; dat het middel gegrond is;

Overwegende dat verzoekers ten slotte de schending inroepen van artikel 2 van de wet van 12 april 1960 en van artikel 1, vijfde lid, van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de sociale zekerheid van de arbeiders; dat zij betogen dat artikel 2 van het bestreden koninklijk besluit, volgens hetwelk dit Fonds tot opdracht heeft aan de diamantarbeiders een speciale verlofvergoeding toe te kennen, waardoor aan deze arbeiders de uitbetaling van het dubbel verlofgeld voor de tweede week kan toegekend worden, zonder rechtsgrond is, daar eerstgenoemde wetbepaling aan de opdracht van het Fonds dezelfde beperkingen oplegt als aan de reeds bestaande fondsen voor bestaanszekerheid en daar de besluitwet van 28 december 1944 aan het Rijksfonds voor sociale zekerheid de opdracht heeft gegeven de opbrengst van de bijdragen opgelegd aan werknemers en werkgevers te verdelen om de betaling te verzekeren van de lonen overeenstemmende met de jaarlijkse vakantie;

Overwegende dat artikel 2 van de wet van 12 april 1960 bepaalt dat het Fonds tot opdracht heeft het financieren, het toekennen en het uitbetalen van bijkomende sociale voordelen van de diamantarbeiders; dat die bepaling zomin als de wet van 7 januari 1958 betreffende de fondsen voor bestaanszekerheid aanvullend vakantiegeld uitsluit van de bijkomende sociale voordelen die kunnen toegekend worden; dat de besluitwet van 28 december 1944, verre van het toekennen van bijkomende prestaties van sociale zekerheid te verbieden, naar luid van artikel 10, de werkgever toestaat aan zijn personeel vrijwillig bijkomstige, buiten het bestek van de besluitwet vallende voordelen toe te kennen en dat hetgeen de individuele werkgevers toegelaten is, ook op het collectieve vlak kan gedaan worden door de fondsen voor bestaanszekerheid of door het Sociaal Fonds voor de diamantarbeiders, dat door de wet van 12 april 1960 met een soortgelijke opdracht als die van genoemde fondsen belast is; dat dit middel niet opgaat;

Overwegende dat verzoekers rechtstreeks of onrechtstreeks alleen tegen de bepalingen vervat in de artikelen 2, 4 en 8 tot 15 van genoemd besluit middelen doen gelden; dat hun beroep niet ontvankelijk is, wat de overige artikelen van dit besluit betreft,

Besluit :

Artikel 1

De artikelen 4 en 8 tot 11 van het koninklijk besluit van 21 november 1960 tot vaststelling van de statuten van het Sociaal Fonds voor de diamantarbeiders, zijn vernietigd.

Het beroep is voor het overige verworpen.

Artikel 2

Dit arrest zal bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

3e Kamer. — 28 november 1960.

Voorzitter : M. Maréchal.

Raadsheren : M.M. Paës en Huyghebaert.

Advokaat-generaal : M. Strijckmans.

Advokaat : Mr. J. De Leeuw.

Echtscheiding. — Toelaatbaarheid van bewijs door brieven.

Het bewijs door brieven is toelaatbaar, indien zij niet op onwettige wijze in het bezit van de procespartij, die ze overlegt, zijn gekomen.

Van Hecke t./Moens.

Gezien, in regelmatige vorm overgelegd, het vonnis d.d. 4 februari 1959 door de Rechtbank van eerste aanleg, zetelende te Brussel, gewezen en waarvan geen akte van betekening wordt voorgebracht;

Gezien de akte van beroep d.d. 12 juni 1959;

Overwegende dat geïntimeerde geen avoué gesteld heeft;

Gezien de besluiten regelmatig door appellante aan geïntimeerde op 4 februari 1960 betekend;

Overwegende dat het beroep, beperkt tot de beschik-

kingen van het vonnis a quo waarbij de hoofdeis in echtscheiding door appellante ingesteld, afgewezen werd, regelmatig naar vorm, binnen de wettelijke termijn ingediend werd;

Overwegende dat de eerste rechter met reden van oordeel is geweest dat het getuigenverhoor dat bij het tussenvonnis van 8 juli 1957 toegelaten werd het bewijs niet heeft geleverd van buitensporigheden, mishandelingen of beledigingen van voldoende erge aard om er de echtscheiding ten laste van de man op te mogen steunen;

Overwegende dat het vonnis a quo integendeel ten onrechte beslist heeft dat de brieven, door appellante als bewijsmiddel voorgebracht, niet mochten weerhouden worden en dat de ingeroepen beledigende omgang van geïntimeerde met een zekere vrouw « Jeffie » (in werkelijkheid: « Steffie ») niet aanmerking kon komen « vermits deze betrekkingen in het tussenvonnis niet voorzien waren »;

Overwegende, wat dit laatste punt betreft, dat het tussenvonnis waarbij de bewijsvoering van bepaalde feiten toegelaten werd geen beslissing getroffen heeft betreffende de ontvankelijkheid of de verhouding van geïntimeerde met « Steffie » en dat er dienvolgens desbetreffend geen gewijsde zaak kan bestaan;

Overwegende dat deze feiten in het raam vallen van het inleidend rekest waarin de beledigende omgang van geïntimeerde met verschillende vrouwen sinds 1951 uitdrukkelijk vermeld wordt en dat zij derhalve in aanmerking kunnen komen;

Overwegende dat appellante tot staving dezer feiten tweërlei reeksen brieven voorbrenkt:

1) brieven tot geïntimeerde gericht tussen 21 juni 1952 en 16 september 1952 door een vrouw « Gaby », plus een enkele brief d.d. 12 september 1952 van een zekere Marie M..., alle opgestuurd uit Nice en nog een brief van 14 juni 1952 ondertekend S.H..., opgestuurd uit Menton;

2) brieven gestuurd uit Menton, Amsterdam of Bad-Hartzburg tussen 25 juni 1955 en 30 oktober 1958 aan de dochter van partijen samen door geïntimeerde en de vrouw « Steffie » die niemand anders blijkt te zijn dan S.H... hierboven vermeld;

Overwegende dat appellante verklaart de eerste reeks brieven in de echtelijke woning gevonden te hebben waar geïntimeerde ze openlijk achtergelaten had en dat de tweede reeks haar vrijwillig door haar dochter overhandigd werd;

Overwegende dat het geenszins bewezen is dat deze brieven geheel of ten dele op onwettige wijze in het bezit van appellante kwamen;

Dat, bij ontstentenis van om het even welke tegenspraak desaangaande vanwege geïntimeerde, de overgelegde brieven als bewijsmiddel ter zake dienend zijn;

Overwegende dat duidelijk de voor appellante beledigende verhoudingen van geïntimeerde met verschillende vrouwen vanaf het jaar 1952 eruit voortvloeien;

Dat de eis derhalve gegrond is;

Overwegende dat, gelet op de uitdrukkelijke beperking van het beroep, er geen aanleiding bestaat het vonnis voor het overige te bevestigen, namelijk wat betreft de afwijzing van de tegeneis;

Om deze redenen,

Het Hof,

Gelet op artikel 24 der wet van 15 juni 1935;

Gehoord het conform advies in openbare terechtzitting door de heer Advokaat-generaal Strijckmans gegeven;

Alle andere besluiten verwerpende;

Verleent verstek tegen geïntimeerde bij gebreke te verschijnen;

Ontvangt het beroep;

Rechtdoende binnen de perken ervan;

Verklaart het gegrond;

Doet dienvolgens het bestreden vonnis te niet.

HOF VAN BEROEP TE GENT

1e Kamer. — 22 juni 1961.

Voorzitter: M. Bossaert.

Raadsheren: M.M. Santenaire en Beeckman.

Advokaat-generaal: M. Matthijs.

Advokaten: Mrs. Van Impe (Gent) en A. Van Cauter (Brussel).

Aanleg. — Natuurlijk kind. — Onderhoudsuitkering (artikel 340b B.W.). — Bevallingsonkosten en schadevergoeding voor de moeder. — Patrimoniale vorderingen. — Waarde van het geschil gelijk aan het voor het kind en voor de moeder afzonderlijk gevorderd bedrag. — Schatting door partijen zonder invloed. — Bedrag van ieder der vorderingen lager dan dit van de laatste aanleg. — Hoger beroep niet ontvankelijk « defectu summae ».

Met het oog op het bepalen van de aanleg, mogen geenszins worden samengeteld het jaarlijks bedrag van de onderhoudsuitkering, door de moeder q.g., uit naam van haar erkend natuurlijk kind, gevorderd tegen de vermoedelijke vader, op grond van artikel 340b B.W., en het bedrag door de moeder, uit eigen naam, tegen zelfde persoon gevorderd voor kosten van bevalling en van onderhoud gedurende vier weken, tevens voor schadevergoeding, op grond van artikelen 340c en 1382 B.W. Beide eisen zijn immers loutere patrimoniale vorderingen, die, buiten elk geschil van staat, vaststelling of verklaring van afstamming, enkel een bepaalde som tot voorwerp hebben; de waarde van het geschil is dienvolgens gelijk aan het voor het kind en voor de moeder afzonderlijk gevorderd bedrag, terwijl de schatting door partijen gedaan geen invloed kan hebben op de aanleg.

Derhalve, wanneer de voor het kind gevorderde jaarlijkse onderhoudsuitkering 9.000 fr. bedraagt, annuïteit welke t.a.v. de aanleg alleen bepalend is (artikel 27, al. 2 bevoegdheidswet, artikel 3, wet van 10 februari 1953), terwijl de voor de moeder geëiste som, wegens bevallingsonkosten, onderhoud gedurende vier weken, en schadevergoeding 10.000 frank bedraagt, is het op deze vorderingen gewezen vonnis — ook al is het slechts een instructievonnis — niet vatbaar voor hoger beroep.

X t./ Y

Advies O.M.

e heer X..., ongehuwd radio-elektriker, te D..., is, tijdig en naar regelmatige vorm, in hoger beroep gekomen tegen een vonnis op tegenspraak gewezen door de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde op 12 januari 1960, waarbij ontvankelijk verklaard werd de vordering door de ongehuwde geïntimeerde V..., uit B..., ingesteld, op 13 december 1958, zo uit eigen naam als uit naam van haar erkend natuurlijk kind, H..., geboren te B...,

op 19 april 1958, en strekkende tot veroordeling van appellant tot betaling van volgende bedragen :

1) Op grond van art. 340b - B.W.: een uitkering tot levensonderhoud van 9.000 fr. per jaar, voor de opvoeding van voornoemd kind, te rekenen van de datum van zijn geboorte tot zijn achttienjarige leeftijd ;

2) Op grond van art. 340c - B.W., en voor nodig op grond van art. 1382 - B.W.: een bedrag van 10.000 fr., voor de kosten van bevalling van geïntimeerde, haar onderhoud gedurende vier weken te rekenen van deze bevalling, en als schadeloosstelling, met voorbehoud van vermeerdering of vermindering in de loop van het geding.

Vooraleer verder over de al dan niet gegrondheid van de vordering uitspraak te doen, heeft de rechtbank geïntimeerde ertoe gemachtigd verscheidene feiten te bewijzen, waaruit de gemeenschap van geïntimeerde met appellant, gedurende het wettelijk tijdperk der bevruchting zou blijken.

* * *

Wij menen de niet-ontvankelijkheid « defectu summae » van het beroep ambtshalve te moeten opwerpen.

Het gaat immers ter zake geenszins om een geschil van staat ; de vordering tot onderhoudsuitkering ten behoeve van het erkend natuurlijk kind, ofschoon zij steunt op de vermoedelijke verwekking, en in verband met de huwelijksbeletselen dezelfde gevolgen heeft als de erkenning indien de eis wordt toegewezen, brengt niettemin noch vaststelling, noch verklaring van afstamming mede ; zij doet enkel een verband ontstaan van alimentatieschuldeiser tot schuldenaar (Zie : De Page, B.I., nrs. 1200, 1211, 1212, 1222 ; Les Nouvelles, Droit civil, B.II, nrs. 430, 431, 471 en 513 ; R.P.D.B. - Tw. Paternité et filiation, nrs. 179, 201 en 202 ; Cans., (motieven), 24 maart 1960, Pas. 19060, I, 860 ; J.T. 1961, 151, en Cass. (motieven), 13 mei 1960, Pas. 1960, I, 1054 en voetnoot 1 ; Gent (5de K.) (motieven), 10 april 1961, in zake Eimova, Marianna q.q. t/ Eeveraet, Emiel (nog niet gepubliceerd) ; Gent (5de K.), 18 april 1961, in zake Depuydt, Willy t/ Geeraert, Godelieve, q.q. (niet gepubliceerd).

Anderzijds, zijn de eisen van de moeder van het kind, op grond van art. 340-c en 1382-B.W. volkomen vreemd aan de staat van de personen ; zij strekken enkel tot vergoeding van wel bepaalde kosten, en daarnaast van berokkende welkdanige schade.

Dienvolgens, is het m.i. volkomen verkeerd voor te houden dat de vordering tot betaling van kraamkosten evenals de vordering tot betaling van onderhoudsuitkering voor het natuurlijk kind dienen te worden gerangschikt onder de vorderingen die niet voor begroting vatbaar zouden zijn, zodat daarover steeds in eerste aanleg uitspraak zou worden gedaan, overeenkomstig art. 36 der bevoegdheidswet (Sic. : Gent (7de K.), 27 april 1960, R.W. 1960-1961 1100, en Gent (5de K.), 11 juni 1956, R.W. 1956-1957 192 en noot F. Baert).

Wel integendeel, waar het hier gaat om loutere patrimoniale vorderingen, zodus om eisen welke, buiten elk geschil van staat, een bepaalde som tot voorwerp hebben, is de waarde van het geschil dienvolgens gelijk aan het gevorderd bedrag, terwijl de schatting gedaan door partijen geen invloed kan hebben op de aanleg (Zie : Gent (5e K.), 18 april 1961, inzake Depuydt t/ Geeraert, hierboven vermeld).

In de onderhavige zaak, aannemend dat, naar luid van de jongste rechtspraak, de vorderingen van de moeder en van het kind, op grond van artt. 340-b en 340-c

B.W. mogen samengevoegd worden als steunend op de vermoedelijke verwekking van het kind door dezelfde aangesproken persoon (Zie o.m. : Gent, 23 april 1955, R.W. 1955-156, 350 en noot F. Baert ; Gent, 18 juni 1955, R.W. 1955-1956, 354 ; Gent, (1ste K.), 3 december 1955 in zake Declerck, Jean t/ Delaere, Marie q.q. (niet gepubliceerd), Brussel, 2 april 1958, Pas. 1959, II, 42 ; Gent (5de K.), 18 april 1961, in zake Depuydt t/ Geeraert, hierboven vermeld) heeft gans het geschil dus hoogstens een totale waarde van : 9.000 + 10.000 = 19.000 fr., de schatting van het geschil door partijen in hun eerste besluiten vóór de rechtbank op meer dan 30.000 fr. t.o.v. bevoegdheid en aanleg zijnde dienaangaande zonder uitwerksel.

Wat de vordering ingesteld uit naam van het kind betreft, dient inderdaad te worden verwezen naar art. 27, al. 2 der bevoegdheidswet zoals deze bepaling bij art. 3 der wet van 10 februari 1953 gewijzigd werd, en luidens hetwelk, ingeval de titel van een uitkering tot levensonderhoud betwist wordt, de waarde van het geschil bepaald wordt door het kapitaal, dat in de titel uitgedrukt is, en bij gebreke daarvan door de annuïteit, d.i., in casu, 9.000 fr.

Daar noch de samengevoegde bedragen van de eisen van geïntimeerde q.q. gesteund op art. 340b en, voor haar persoonlijk op art. 340-c-B.W., noch het bedrag van haar vordering tot schadeloosstelling op grond van art. 1382-B.W., in zake het peil van de laatste aanleg overschrijden, is het aangevochten vonnis dus niet vatbaar voor hoger beroep.

Wij besluiten derhalve tot de niet-ontvankelijkheid van het hoger beroep « defectu summae ».

Arrest.

Gehoord de partijen in hun middelen en besluiten ; Gezien de gedingstukken, o.m. de uitgifte van het aangevochten vonnis tussen partijen op tegenspraak gewezen door de Rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde, eerste Kamer zetelde in burgerlijke zaken, de dato 12 januari 1960 ;

Overwegende dat de geïntimeerde aan de appellant het vermoedelijk vaderschap toeschrijft van haar natuurlijk kind H..., geboren te Borchtlombeek op 19 april 1958 en aldaar op 12 mei 1958 door haar voor de Ambtenaar van de burgerlijke stand erkend ;

dat zij van de appellant vordert a) voor het kind, naar art. 340b van het burgerlijk wetboek, een onderhoudsgeld van 9.000 fr. per jaar te rekenen van de geboorte tot aan de achttienjarige ouderdom ; b) voor zich zelf, op grond van art. 340c en desnoods art. 1382 B.W., een som van 10.000 fr. voor kosten van bevalling en van onderhoud gedurende vier weken, tevens voor schadevergoeding, met voorbehoud voor vermeerdering of vermindering ;

dat het aangevochten vonnis de eis ontvankelijk verklaart en aan de geïntimeerde toelaat de feiten te bewijzen waaruit het vermoedelijk vaderschap zou blijken ;

Overwegende dat, ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep, de instructievonnissen het lot volgen van de hoofdeis ;

Dat het gaat om een vordering tot betaling van geldsommen waarvan het bedrag de waarde van het geschil bepaalt en geen recht tot schatting van de eis voor de partijen openstaat ;

Overwegende dat de geïntimeerde voor zich vordert een som van 10.000 fr. ;

Dat in zake onderhoudsgeld art. 2j al. 2 van de

bevoegdheidswet van 25 maart (art. 3) wet van 10 februari 1953) imperatief beschikt dat wanneer de titel wordt betwist, de waarde van het geschil bepaald wordt door het in de titel uitgedrukte kapitaal en, bij gebrek hieraan, door de annuïteit; dat — nu ter zake ten aanzien van het onderhoudsgeld voor het kind geen in een titel uitgedrukt kapitaal voorhanden is — uitsluitend de annuïteit van 9.000 fr. voor de aanleg bepaald is;

Overwegende dat de eisen noch afzonderlijk noch samen de 25.000 fr. te boven gaan;

Dat het beroep bijgevolg niet ontvankelijk is defectu summae;

Om deze redenen:

het Hof,

Gelet op art. 24 van de wet van 15 juni 1935,

Gehoord ter openbare terechtzitting de heer Matthijs, advocaat-generaal, in zijn eensluidend advies,

Verklaart het beroep onontvankelijk defectu summae en veroordeelt de appellante tot de kosten van de aanleg;

Beveelt de afscheiding der kosten ten behoeve van Mter De Cordier, pleitbezorger die ter terechtzitting bevestigde het grootste deel te hebben voorgeschoten.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE LEUVEN

26 maart 1962.

Voorzitter : M. Meulemans.

Rechters : M.M. Boeye en De Cooman.

Advokaten : Mrs. R. Hendrickx en A. Le Paige.

Arbeidsongevallen op de weg naar en van het werk. — Verblijf van het slachtoffer in een kliniek waar zijn echtgenote verpleegd werd. — Verblijfplaats in de zin van art. 1 van het wetsbesluit van 13 december 1945.

Moet als verblijfplaats in de zin van art. 1 van het wetsbesluit van 13 december 1945 worden beschouwd een kliniek waar het slachtoffer wegens de ziekte van zijn echtgenote een kamer voor onbepaalde tijd in huur heeft genomen met de bedoeling er zich werkelijk voor een tijd te vestigen.

Patroonkas voor Handel en Nijverheid t/
Boelens Wwe Feyten.

Gezien de processtukken en namelijk het vonnis, in regelmatige uitgifte voorgelegd, op tegenspraak tussen partijen op 16 mei 1961 door de heer Vrederechter van het tweede kanton Leuven uitgesproken, op 31 mei 1961 bestreden bij geboekt exploit van deurwaarder Smeets, in dienstverblijf te Beringen;

Overwegende dat het beroep in behoorlijke vorm en tijdig ingesteld ontvankelijk is;

Overwegende dat de eerste rechter op de oorspronkelijke eis van geïntimeerde is ingegaan waarbij deze om veroordeling verzocht van appellante tot betaling van de wettelijke vergoedingen wegens de gevolgen van een dodelijk ongeval waarvan haar echtgenoot Feyten Jacques op 6 januari 1961 het slachtoffer werd;

Overwegende dat appellante staande houdt dat de eerste Rechter ten onrechte van oordeel is geweest dat voormeld ongeval als een arbeidsongeval diende te worden aangemerkt, onder toepassing vallende van

de bepalingen van de besluitwet van 13 december 1945;

Overwegende dat uit de bestanddelen van de zaak blijkt dat wijlen de echtgenoot van geïntimeerde op voormelde datum in de morgen zich van de Universiteitskliniek St.-Raphaël te Leuven naar Tessenderlo begaf, plaats waar hij als ingenieur fungeerde; dat geïntimeerde sedert ettelijke maanden in deze kliniek in behandeling was wegens poliomyelitis en dat haar echtgenoot sedert zes dagen vóór het ongeval de toelating had verkregen om bij zijn vrouw de nacht te komen doorbrengen; dat hij aldus sinds 1 januari 1961 samen met geïntimeerde in een kamer die hij gehuurd had de nacht doorbracht; dat hij in deze kliniek zijn ontbijt nam, 's avonds er terugkeerde en ook soms zijn avondmaaltijd nam;

Overwegende dat de eerste Rechter met reden aangenomen heeft dat het ongeval aan wijlen Feyten Jacques overkomen toen hij zich aldus 's morgens op 6 januari 1961 naar zijn werk te Tessenderlo begaf, als een ongeval diende aangezien te worden dat op de weg van de arbeid plaats greep;

dat de hogervermelde omstandigheden inderdaad duidelijk aantonen dat de St.-Raphaëlskliniek te Leuven de verblijfplaats was geworden van wijlen Feyten Jacques; dat hij, gelet op de ziekte van zijn echtgenote, door het in huur nemen van een kamer voor onbepaalde tijd aldaar immers genoegzaam zijn inzicht heeft te kennen gegeven er zich voor een tijd werkelijk te vestigen in de voorwaarden die voor een verblijfplaats worden voorzien (Planiol B. 1, nr. 608); dat de weg die hij van deze verblijfplaats naar zijn werk aflegde, dienvolgens de weg van de arbeid was, naar luid de bepaling van artikel 1 lid 2 van de besluitwet de data 13-12-1945;

Om die redenen,

de Rechtbank,

Ontvangt het beroep doch verklaart het ongegrond en wijst het af;

Bevestigt het bestreden vonnis in zijn geheel,

Veroordeelt appellante in de kosten van het beroep.

Noot : Het bestreden vonnis van de vrederechter te Leuven d.d. 16 mei 1961, verscheen in de lopende jaargang van het R.W., 769.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE BRUGGE

21 maart 1962.

Voorzitter : M. Kesteloot.

Bevoegdheid van de voorzitter. — Verzoekschrift tot voorlopige benoeming van een bewindvoerder. — Strekking van art. 54 van het keizerlijk decreet van 30 maart 1808.

Het keizerlijk decreet van 30 maart 1808 betreft de rechterlijke inrichting. Zijn art. 54 verleent aan de voorzitter van de Rechtbank geen bevoegdheid om op verzoekschrift zonder onderscheid alle dringende maatregelen te bevelen; alleen waar de wet in dringende gevallen aan de voorzitter deze bevoegdheid verleent, kan hij, na eventuele mededeling van het verzoekschrift aan de procureur des Konings bepaalde maatregelen bevelen.

Hij is aldus niet bevoegd om op verzoekschrift voorlopig een bewindvoerder voor de persoon en de goederen van de echtgenoot aan te stellen.

Gezien het voorafgaand verzoekschrift strekkend, op grond van art. 54 van het Keizerlijk dekreet van 30 maart 1808, tot voorlopige aanstelling van verzoekster als beheerder over haar echtgenoot die, tengevolge van ziekte, in de onmogelijkheid is zijn zaken te beheren, verklaringen af te leggen of stukken te ondertekenen;

Overwegende dat de rechtsmacht van de voorzitter van de rechtbank, uiteraard, uitzonderlijk is; dat de bevoegdheid van de voorzitter van de rechtbank geregeld en bepaald wordt door de wet en hij geen andere bevoegdheid heeft dan deze die hem uitdrukkelijk door de wet toegewezen wordt (F. Buteau, Notes pratiques sur les fonctions et ordonnances des présidents de tribunaux civils et la chambre du conseil, supplément, blz. 59 en 60);

Overwegende dat het Keizerlijk dekreet van 30 maart 1808 « contenant règlement pour la police et la discipline des cours et tribunaux » een wet is van rechterlijke inrichting en geen bevoegdheden toewijst; dat zijn art. 54 aan de voorzitter van de rechtbank niet toelaat, op verzoekschrift, alle dringende maatregelen, zonder onderscheid, te bevelen, doch alleen bepaalt dat, waar de wet, in dringende gevallen, bevoegdheid aan de voorzitter van de rechtbank toewijst, de vraag tot bepaalde maatregelen bij verzoekschrift aan de voorzitter van de rechtbank aangeboden wordt en hij erop bij bevelschrift antwoordt, na gebeurlijke mededelingen aan de prokureur des Konings : (Brussel 2 maart 1923, J.T. 248; contra, M. Bertin, Ordonnances sur requête, nr 25 en vlg; Garsonnet et Cezar-Bru, Procédure civile et commerciale, T VIII nr 171; zie ook De Page, Dr Civ. B. T IX nr 788);

Om die redenen,

Verklaren Ons niet bevoegd.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE HASSELT

1e Kamer. — 16 april 1962.

Voorzitter : M. Kranzen.

Rechters : M.M. Perilleux en Strauven.

Advokaten : Mrs. Derks en Warnants.

Huur van visvijver. — Kan onder toepassing van de regels betreffende de landpacht vallen.

Een landbouwer huurt een vrij grote vijver voor de tijd van negen jaar met als voornaamste inzicht de vruchten ervan — nl. de vissen — te winnen. Naar het oordeel van de Rechtbank is deze huurovereenkomst onderworpen aan de regels betreffende de landpacht.

Eersels t/ Gabriels.

Gelet op het bestreden vonnis van de vrederechter van het kanton Hasselt, van 21 november 1961, regelmatig in vorm van uitvoerbare uitgifte overgelegd;

Overwegende dat de ontvankelijkheid van het beroep niet wordt betwist en dat er geen redenen van niet ontvankelijkheid aanwezig zijn, welke de rechtbank ambtshalve zou moeten opwerpen;

Overwegende dat de initiële eis er toe strekt geldig te horen verklaren de opzegging door huidige geïntimeerde aan huidige appellant gegeven, bij aangetekend schrijven van 11 juli 1961, om een vijver, groot 2 Ha 58 a 80 ca, genaamd *Vanderstraetenvijver* en gelegen

te Diepenbeek, Plompaertstraat, te laten liggen op 1 augustus daaropvolgende;

Dat appellant deze vijver huurde van de genaamde Eugène Schoofs, eigenaar te Diepenbeek, voor een termijn van negen jaar, aanvang nemend op 1 november 1935, verlengbaar door stilzwijgende wederinhuuring;

Dat geïntimeerde deze vijver kocht bij akte van notaris Schoofs te Hasselt, van 5 juli 1961; dat de huurovereenkomst geregistreerd zijnde deze overeenkomst tegenstelbaar was aan geïntimeerde, maar dat deze voorhield dat de huur van de vijver geen pachtovereenkomst is in de geest van de wet en de opzegging bijgevolg geldig was; dat de eerste rechter deze thesis aannam en appellant veroordeelde de vijver te laten liggen althans op 1 november 1961;

Overwegende dat de wet geen duidelijke definitie geeft van hetgeen door landelijk goed, onderworpen aan de wet op de landpacht, moet worden verstaan;

Overwegende dat om onder toepassing te vallen van deze wet het zeker is dat de pachtovereenkomst moet betrekking hebben op een landelijk goed, waarop door de huurder, hetzij natuurlijke vruchten, hetzij vruchten van zijn arbeid, gewonnen worden, welke hij het inzicht had te winnen toen hij de overeenkomst afsloot;

Overwegende dat in het licht van die principes het duidelijk is dat de rechtbanken in feite moeten nagaan, welke in elk hun onderworpen geval, de inzichten van de huurder geweest zijn;

Overwegende dat het duidelijk is dat een visvijver, zoals de bedoelde, een landelijk goed is, waarop vruchten — nl. vissen — gewonnen worden; dat wanneer zulke vijver gehuurd wordt door een stedeling, die vooral beoogt een verpozing in de open lucht te vinden, en voor wie de visvangst slechts een bijkomstigheid is, een afwisseling, daar hij misschien zelfs geen liefhebber is van vissen en in elk geval niet aan denkt deze te verkopen, er van geen pachtovereenkomst sprake is; dat de huurder echter in onderhavig geval een landbouwer is, die een vrij grote vijver huurt en deze aan de eigenaar gehuurd heeft voor een termijn van negen jaar; dat uit deze omstandigheden gewichtige, nauwkeurige en overeenstemmende vermoedens voortspruiten dat de huurder de pacht heeft afgesloten met als voornaamste inzicht de vruchten te winnen; dat er derhalve hier een pachtovereenkomst tot stand kwam tussen appellant en de rechtsvoorganger van geïntimeerde en derhalve de opzegging gedaan op 11 juli 1961 voor 1 augustus, of zelfs voor 1 november 1961, niet geldig is;

Overwegende dat uit de besluiten van appellant kan worden afgeleid, dat hij bereid is, zonder nieuwe opzeg, de bedoelde vijver te laten liggen op 1 november 1963;

Gelet op de artt. 2-30 tot 37 der wet van 15 juni 1935, welke werden nageleefd;

Om die redenen,

De rechtbank, zetelende in graad van beroep, uitspraak doende op tegenspraak, de zetel regelmatig samengesteld zijnde,

Verklaart het beroep ontvankelijk en gegrond;

Doet het bestreden vonnis te niet; zegt voor recht dat de opzeg gegeven door geïntimeerde, bij aangetekend schrijven van 11 juli 1961, niet geldig is en dat appellant gerechtigd is de hoger aangeduide visvijver in pacht te houden tot 1 november 1963;

Veroordeelt geïntimeerde in al de kosten van eerste aanleg en van beroep.

CORRECTIONELE RECHTBANK TE TONGEREN

20 maart 1962.

Alleenrechtsprekend rechter : M. Frère.

O.M. : De Busscher.

Advokaten : Mrs. Thoné en Raymaeckers.

Leurhandel. — Bediening van vaste klanten aan huis.

Het door een gevestigde handelaar of zijn werkelijke lasthebber aan huis bedienen van vaste klanten, waarvan de behoeften juist of bij benadering gekend zijn, valt niet onder de reglementering van de leurhandel.

Een voor « fruit en conserven » afgeleverde leurkaart geeft aan de houder ervan niet het recht om met siroop te leuren. (zie nader het vonnis).

O.M. t/ Baillieu en Wijnants.

Aangezien het feit ten laste van de betichten gelegd niet bewezen is;

Overwegende inderdaad dat, luidens art. 8,4° van het K.B. van 28 november 1939, het afleveren ten huize door een gevestigde handelaar of zijn werkelijke lasthebber, aan een vast cliënteel, waarvan de behoeften juist of bij benadering gekend zijn, niet valt onder de reglementering op de leurhandel;

Overwegende dat uit niets is gebleken dat de eerste betichte, in opdracht van de tweede betichte, buiten het leveren aan een vast cliënteel, andere eventuele klanten, op goed lukken, zou bezocht hebben, zodat hij praktisch van huis tot huis zou gegaan zijn ten einde bestellingen uit te lokken, feit dat door zekere rechtspraak aangezien wordt als leurhandel (zie Beroep, Luik, 27 juni 1959, Rev. Dr. pén. 1959-60, blz. 235);

Overwegende dat de betichten evenwel door het bezitten van een leurkaart, afgeleverd om te leuren met « fruit en conserven » niet met siroop zouden mogen leuren;

Overwegende inderdaad dat met aldus te handelen betichten eventueel zouden kunnen beschouwd worden als zich niet gehouden hebbende aan de hun gestelde voorwaarden;

Overwegende dat het ontegensprekelijk vaststaat dat siroop niet onder de hoofding « fruit en conserven » thuishoort maar een afzonderlijk product, nader bepaald en omschreven door het Besluit van de Regent i.d. 15 mei 1945, daarstelt;

Overwegende dat « in casu », hadden de betichten zich plichtig gemaakt aan eigenlijke leurhandel, quod non, zij zich niet zouden kunnen beroepen op een geval van overmacht daar zij konden en moesten weten dat de door hen aangeboden koopwaar geen fruit en conserven maar een product « sui generis » was, waarvoor zij geen toelating tot leuren hadden;

Gezien de hiernavolgende artikelen door de Heer Voorzitter ter zitting aangeduid;

Wet van 15 juni 1935 art. 11, 12, 14, 23, 31, 32, 34, 35, 36, 37, 41;

Om die redenen,

De Rechtbank, statuerende op tegenspraak;
Spreekt beide betichten vrij zonder kosten.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE KORTRIJK

1e Kamer. — 15 maart 1962.

Voorzitter : M. Van Lerberghe.

Referendaris : M. Vandekerckhove.

Advokaten : Mrs. E. De Vrieze en G. Vanden Berghe.

Verzekering. — Grove schuld in de zin van art. 16 van de wet van 11 juni 1874. — Verzekerd is eenieder, die krachtens de polis gedekt is.

Grove schuld is een onvrijwillige daad, die echter van een dergelijke onverschoonbare onvoorzichtigheid of overdreven nalatigheid getuigt, dat de dader bewust is of moet zijn van de daardoor veroorzaakte verzwarende van het gedekte risico, zodat de onvrijwillige handeling de grens der vrijwillige daad raakt.

Niet aanvaardbaar is, dat een gezond en normaal man van 22 jaar zo overdreven nalatig is, dat hij op een rechte weg geen verlichte auto als tegenligger, behoorlijk rijdend aan zijn rechterkant, niet alleen niet ontwaart maar bovendien zo onverschoonbaar onvoorzichtig is, dat hij letterlijk links naar de auto toerijdt om er tegen te botsen.

De grove fout, die de verzekeraar van zijn verbintenis ontheft moet uitgaan van de verzekerde. Verzekerde is niet alleen de verzekeringnemer maar eenieder, die krachtens de polis gedekt is en dienvolgens de verzekeraar tot betaling kan verplichten.

Deserrano t/ N.V. Kortrijkse Verzekering.

Gezien da daging van 17 november 1961, waarbij de beide eisers samen jegens verweerster de betaling vorderen van 15.158 F met 57 F verwijsrente, de rechterlijke rente en de kosten van het geding, som door de eisers verschuldigd aan de burgerlijke partij Gaeremijn te Hoogde alsmede bovendien hetgeen eisers aan Gaeremijn nog meer zouden moeten betalen;

Gehoord de beide partijen in hun middelen en besluiten, uiteengezet in het nederlands;

Overwegende dat de eisers, bij verweerster door een familiale polis verzekerd, aan deze maatschappij vragen hen schadeloos te stellen wegens de schade die zij tengevolge van onvoorzienne gebeurtenissen of gevallen van overmacht hebben geleden; (wet van 11 juni 1874, art. 1);

Overwegende dat verweerster art. 16 van de voor-melde wet inroept : « generlei verlies of schade, veroorzaakt door de daad of door de grove schuld van verzekerde, komt ten laste van de verzekeraar » betogend dat de schade ter zake veroorzaakt is door de grove schuld van Deserranno Aureel die, rechts op de rijbaan rijdend, geen enkele reden had om schuin naar links de baan te dwarsen en tegen de voor-zijkant van de auto te botsen, die uit de richting vóór Deserranno op de rijbaan aankwam en die bijna zeker daartoe gekomen is omdat hij in een paar uren tijd 9 glazen bier had gedronken en een alcoholgehalte van 2,34% in het bloed had;

Overwegende dat er inderdaad geen enkele geldige reden wordt aangegeven waarom de jonge man van zijn rechterkant afweek, hij alleen, om de baan te dwarsen en ongeveer letterlijk in botsing te komen, niet met een auto die achter hem aankwam maar met een auto die naar hem toreed zodat hij die verlichte auto kon en moest zien;

Dat de jonge man zijn richting om geen enkele reden moest wijzigen;

dat de bromfietser voor hem het zicht op de aankomende auto's links van de bromfietser geenszins belemmerde ;

dat het achteromzien naar zijn maat wel een kleine korte wijziging in de richting van de fiets kan meebrengen maar geen dwars oprijden van de rijbaan recht naar een rijdende auto ;

dat, indien de jonge man uit speelzucht of overmoed of grilligheid aldus recht naar zijn verwondingen rijdt en naar de schade aan de auto, hij, die 22 jaar oud is, een grove schuld heeft begaan d.i. een onvrijwillige daad, die echter van dergelijk onverschoonbare onvoorzichtigheid of overdreven nalatigheid getuigt dat de dader bewust is of moet zijn van de daardoor veroorzaakte verzwarende van het gedekte risico, zodat de onvrijwillige handeling de grens der vrijwillige daad raakt ;

dat m.a.w. grove schuld een dusdanig merkelijke schuld of nalatigheid bij de verzekerde zelf betekent dat het risico daardoor abnormaal wordt en niet in de vooruitzichten van beide partijen begrepen zijn ;

Overwegende dat de rechtbank niet kan aannemen dat een gezonde en normale jongeman van 22 jaar zo overdreven nalatig is, dat hij op een rechte baan geen verlichte auto als tegenligger, behoorlijk rijdend op zijn rechterkant, niet alleen niet ontwaart, maar bovendien zo onverschoonbaar onvoorzichtig is dat hij letterlijk links naar de auto toerijdt om er tegen te botsen ;

dat een dergelijke houding slechts begrijpelijk is wanneer men het alcoholgehalte in het bloed van de jongeman opmerkt waardoor hij een verhoogd krachtgevoel en wilsimpuls en miskenning van elk gevaar opbrengt zodanig dat er tussen deze verblijde toestand en roes (die niet tot uitwendige dronkenschap aanleiding geeft) enerzijds en het ongeval anderzijds een oorzakelijk verband bestaat waardoor de verzekering is opgeheven ;

Overwegende dat niets uit de bescheiden bewijst dat het zwenken naar links bewust is gebeurd om nog een andere herberg te bezoeken ;

dat immers moest het zwenken naar links bewust gebeurd zijn, alsdan art. 16 vanzelfsprekend toepasselijk is vermits het woord daad van art. 16 een vrijwillige daad weze een opzettelijk verwekken van het risico betekent ;

Overwegende dat de grove schuld van de zoon Deserrano derhalve de verzekeraar ontslaat (zie in dezelfde zin B.A. 1955, 751 ; 1956, 52 en 385 ; J.C.B. 1956, 261 ; R.G.A.R., 1954, 5567 en 1956, 5838 ; contra R.W. 1954-55, 1164 en 1715 ; zie wat betreft de notie van grove schuld Fontaine J.C.B. 1927, 200 en 1928, 88 en 455 ; Anudré B.A. 1949, 20 ; Janssens-Brigode, R.G.A.R., 1952 nr 3756 ; Verbr. 29 jan. 1953, Pas. 1953, I, 415) ;

Overwegende dat de grove fout moet uitgaan van de verzekerde ;

dat de verzekerde niet enkel de verzekeringnemer is maar eenieder die krachtens de polis gedekt is en dienvolgens de verzekeraar kan verplichten tot betaling (Hof Gent, 18 april 1955, Pas. 1956, II, 45) ;

Om die redenen,

De Rechtbank, alle andere besluiten afwijzend, Ontzegt aan de eisers hun vordering, kosten ten hunnen laste ;

Verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niet-teenstaande elke voorziening en zonder borgstelling.

VREDEGERECHT TE KONTICH

1 februari 1962.

Rechter : M. De Ridder.

Advokaten : Mrs. J. Verhoeven en E. Ooms.

Handelshuurovereenkomst. — Bepaling van de duur van de overeenkomst.

Voor het bepalen van de duur van een handelsovereenkomst in de zin van art. 3 van de wet van 30 april 1961 moet niet de in de overeenkomst vermelde begin- en einddata in aanmerking genomen worden maar wel de tijd van het werkelijk door de verhuurder aan de huurder verschaft genot en gebruik.

V.Z.W.D. Parochiale werken der dekenij Kontich t./ N.V. Voormalige Brouwerij De Jong-Erix.

Overwegende dat de eis strekt voor recht te horen zeggen dat de huurovereenkomst tussen partijen afgesloten betreffende het huis te Kontich, Molenstraat, 1, een einde neemt op 1 februari 1961 ;

Overwegende dat de vordering steunt op een overeenkomst tussen partijen op 31 januari 1952 gesloten en op het verlopen van de daarin bepaalde duurtijd en anderzijds op de rechtmatige weigering van 18 november 1959 op de huurvernieuwing door verweerster geformuleerd bij schrijven van 10 september 1959 ;

Overwegende dat verweerster evenwel bij schrijven van 10 december 1959 aanlegster deed opmerken dat zij, bij nazicht harer boekhouding, vastgesteld had dat de huur slechts een aanvang genomen had op een februari 1953, zodat deze eerst eindigt op 31 januari 1962 en zij dienvolgens aan aanlegster ter kennis bracht dat zij zelf meende dat de vraag om huurhervorming voorbarig was ;

Overwegende dat de op 31 januari 1952 gesloten huurovereenkomst op die datum zeker geen aanvang heeft kunnen nemen ;

dat op dat ogenblik de vorige huurster nog aanspraak maakte op huurhervorming waarvan deze eerst werd afgewezen bij vonnis d.d. 30 juni 1952, dat eerst later in kracht van gewijsde is getreden ;

dat ten andere van deze aanspraken melding werd gemaakt in de bedoelde huurovereenkomst van 31 januari 1952 ;

dat bij het voormelde vonnis van 30 juni 1952 de P.V.B.A. De Meulder eerst alsdan veroordeeld werd « om het gehuurde eigendom gelegen aan de Molenstraat 1, te Kontich te ontruimen en te verlaten en ter vrije beschikking van eiseres ten deze te stellen ;

dat anderzijds overeenkomstig art. 4 van de op 31 januari 1952 tussen de procespartijen gesloten overeenkomst verweerster er zich toe verbond de voor-gevel en de binnenschil-dering van de drankgelegenheid te moderniseren volgens plan en lastenkohier opgesteld door de heer A. Roskams, architect te Willebroek, en door beide partijen samen met de overeenkomst goedgekeurd en ondertekend onder bepaling dat « de veranderingswerken zullen moeten voltooid zijn binnen de zes maand nadat de P.V.B.A. De Meulder zal afstand gedaan hebben van alle huurdersrechten betreffende het hierbij verhuurde, of van alle aanspraken op deze rechten zou afgewezen zijn » ;

Overwegende dat, naar luid van art. 3 der Wet van 30 april 1951 de duur der handelsovereenkomsten niet korter mag zijn dan negen jaar ;

Overwegende dat het vanzelfsprekend hier gaat over de duur van het werkelijk genot en gebruik dat de verhuurder aan de huurder verschafft door de huurovereenkomst en niet door de begin- en einddata in de huurovereenkomst opgegeven;

Overwegende dat de bewering van verweerster niet tegengesproken wordt dat zij voor de eerste maal op 1 februari 1953 huurgelden aan aanlegster heeft betaald en dat deze laatste ook vóór die datum om geen huurgelden heeft verzocht;

dat overigens uit de in januari 1953 nog gevoerde briefwisseling blijkt dat aanlegster op dat ogenblik in de mening verkeerde dat zij de op 31 januari 1952 aangegane overeenkomst niet moest naleven of allessins nog niet gehouden was op dat ogenblik er gevolg aan te geven wat er ontegensprekelijk op wijst dat zij alsdan zelf wel overtuigd was dat de eigenlijke en feitelijke verhuring aan verweerster nog niet begonnen was;

dat, zoals hoger gezegd, de niet betwiste eerste betaling van de huur op 1 februari 1953 door verweerster, wel bevestigt dat de verhuring aan deze laatste eerst op dat ogenblik effectief een aanvang heeft genomen;

Overwegende dat verweerster dan ook terecht, na eerst op 10 september 1959 aan de Z.E.H. Deken Van Herck persoonlijk de huurhernieuwing te hebben aangevraagd, op 12 december berichtte dat zij haar eigen vraag om huurhernieuwing voorbarig achtte om reden dat de kwestieuze huur, zoals de boekhouding aantoonde, slechts op 1 februari 1953 een aanvang had genomen en deze dus slechts eindigt op 31 januari 1962;

Overwegende dat verweerster dienvolgens op 22 oktober 1960 aan aanlegster om de huurhernieuwing verzocht van deze huurovereenkomst;

dat de Z.E.H. Pastoor deken, namens verweerster op 12 december 1960 hierop aan aanlegster naar de inhoud van zijn vorige brief van 18 november 1959 verwees om de weigering te motiveren;

Overwegende dat de gegrondheid van de weigering niet in betwisting is;

dat verweerster echter opwerpt dat aanlegster moet vertegenwoordigd zijn door twee leden van haar raad van beheer;

dat het antwoord van de Z.E.H. Deken van 12 december 1960 handelende als voorzitter van aanlegster dan ook geen enkele uitwerking kan hebben en zulks moet medebrengen dat haar verzoek om huurhernieuwing van 22 oktober 1960 niet regelmatig beantwoord werd;

Overwegende dat zulks niet opgaat vermits in deze aangelegenheid verweerster steeds met de voorzitter van aanlegster heeft gehandeld;

dat deze ook alleen namens aanlegster de huurovereenkomst ondertekende;

dat verder de briefwisseling met hem gebeurde en dat integendeel, zoals hoger aangehaald, verweerster zelf haar eerste vraag tot huurhernieuwing van 10 september 1959 aan de Z.E.H. Pastoor-deken persoonlijk richtte;

dat deze laatste dan ook rechtsgeldig namens aanlegster verweerster en kon antwoorden en de huurhernieuwing kon weigeren;

Overwegende dat verweerster nagelaten heeft binnen de dertig dagen na dit antwoord te dagvaarden zodat na verloop van die termijn het einde der huur op 31 januari 1962 een feit is;

Overwegende dat ten andere verweerster niets anders beoogd heeft en dat mag aangenomen worden dat zij afgezien had van verdere verhuring na deze datum;

dat zulks ten andere blijkt uit haar brief van 11 februari 1960 aan aanlegster waarin zij woordelijk schreef «hoe onaangenaam het dan ook voor ons is uw verzoek te moeten verwerpen, kunnen we nochtans niet anders dan onze rechten uit te oefenen en het gehuurde tot 1 februari 1962 te blijven betrekken.

Om deze redenen:

Wij Vrederechter, rechtdoende tegensprekelijk en in eerste gebied.

Alle tegenstrijdige en andersluidende besluiten van de hand wijzende;

Zeggen voor recht dat de huurovereenkomst tussen partijen afgesloten betreffende het huis gestaan en gelegen te Kontich aan de Molenstraat, 1, een einde neemt op 1 februari 1962.

BIJZONDERE AANWERFING VAN 50 NEDERLANDSSPREKENDE DIPLOMATEN

Wij vestigen de aandacht van de Vlaamse juristen op de bijzondere aanwerving van 50 Nederlandssprekende diplomaten waartoe krachtens de wet van 6 april 1962 wordt overgegaan.

Doctors in de rechten, die het middelbaar onderwijs in het Nederlands of volgens het Nederlands stelsel gevolgd hebben, vervullen de vereiste voorwaarden wat de diploma's betreft.

Magistraten, leden van de Raad van State, hogleraren en docenten, advocaten, notarissen, enz... ambtenaren met minstens de graad van directeur (voor de 3e klasse) resp. secretaris van administratie (voor de 4e klasse) of gelijkgestelde graden, oud-kolonialen en tewerkgesteld in privé-ondernemingen die gelijkwaardige functies bekleden, enz. komen in aanmerking.

Gezien de klassen waarvoor aangeworven wordt: derde klasse (gezantschapsraden en consuls-generaal)

en vierde klasse (eerste secretarissen en consuls) worden leeftijdsgrenzen gesteld: van 40 tot 45 jaar voor de derde, van 35 tot 45 jaar voor de vierde klasse en wordt 12 resp. 9 jaar beroepspraktijk geëist, stages inbegrepen.

Essentiële inlichtingen aangaande deze aanwerving volgen hieronder.

Inlichtingen

Bij toepassing van de wet van 6 april 1962 (*), zal het Vast Wervingssecretariaat tijdens het vierde kwartaal 1962 in overleg met het Ministerie van Buitenlandse Zaken en Buitenlandse Handel een examen organiseren met het oog op de aanwerving van 50 nederlandssprekende diplomaten, t.w. 20 agenten voor de 3e administratieve klasse (gezantschapsraden en

consuls-generaal 3e klasse) en 30 agenten voor de 4e administratieve klasse (eerste secretarissen en consuls) ten behoeve van de carrière Buitenlandse Dienst.

De aanvragen tot deelneming aan deze examens moeten vóór 1 augustus 1962 op het Vast Wervingssecretariaat, Belliardstraat 10, Brussel IV, toekomen.

1. Toelatingsvoorwaarden

A. Om aan het examen te kunnen deelnemen dienen de kandidaten o.m. aan de volgende voorwaarden te voldoen :

- 1) Belg zijn; van onberispelijk gedrag en de burgerlijke en politieke rechten genieten;
- 2) voor de mannelijke kandidaten : behoudens krachtens de militiewetten toegestane vrijstelling of vrijlating, hun termijn van werkelijke dienst bij het leger volbracht hebben op 31 mei 1962;
- 3) in de loop van het jaar 1962 ten minste 35 jaar oud zijn voor de kandidaten voor de 4e administratieve klasse, ten minste 40 jaar oud zijn voor de kandidaten voor de 3e administratieve klasse;
- 4) op 31 mei 1962, de leeftijd van 45 jaar overschreden hebben voor de kandidaten van beide klassen;
- 5) de door de reglementen vereiste lichamelijke geschiktheid bezitten;
- 6) in het bezit zijn van een einddiploma van de hogere graad van het middelbaar onderwijs in het Nederlands of volgens het Nederlands stelsel, alsmede van één der hiernavermelde diploma's of studiegetuigschriften :
 - wettelijk diploma, uitgereikt na voltooiing van hogere studiën waarvan het leerplan ten minste vijf studie-jaren bedraagt;
 - licentiaat in de letteren en wijsbegeerte;
 - licentiaat in de staats-, sociale, administratieve of diplomatieke wetenschappen;
 - licentiaat in de economische en financiële wetenschappen;
 - licentiaat in de staats- en koloniale wetenschappen;
 - licentiaat in de economische wetenschappen;
 - licentiaat in de handels- en financiële wetenschappen;
 - licentiaat in de handels- en consulaire wetenschappen;
 - licentiaat in de handels- en koloniale wetenschappen;
 - handelsingenieur;
 - einddiploma of -getuigschrift dat, na een cyclus van vijf jaar door de sectie voor bestuurswetenschappen van het « Institut Supérieur de Commerce » te Brussel, of door het « Hoger Instituut voor Bestuurswetenschappen » te Elsene, wordt afgeleverd;

7) in voorkomend geval, ingeschreven zijn op de Nederlandse taalrol van zijn functie;

8) op 31 mei 1962 twaalf jaar functie of beroepspraktijk tellen, wat de kandidaten voor de 3e administratieve klasse, en negen jaar, wat de kandidaten voor de 4e administratieve klasse betreft, eventuele stages inbegrepen.

De duur van de beroepsactiviteit kan berekend worden rekening houdend met de diverse uitgeoefende activiteiten, op voorwaarde dat zij onder die welke hieronder volgen kunnen opgenomen worden.

B. Daarenboven moeten de kandidaten tot één der volgende categorieën behoren :

1) vast benoemd zijn, krachtens het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende statuut van het Rijkspersoneel, tot een graad van directeur, adviseur of hoofdinspecteur-directeur, of hiermede gelijkgestelde

graad wat de kandidaten voor de 3e administratieve klasse betreft of tot een graad van secretaris van administratie of van een gelijkgestelde graad wat de kandidaten voor de 4e administratieve klasse betreft;

2) lid zijn van de burgerlijke of militaire magistratuur;

3) lid zijn van de Raad van State, het Auditoriaat of het Coördinatiebureau van de Raad van State;

4) vast benoemd zijn tot gewoon, buitengewoon of geassocieerd hoogleraar of docent of geassocieerd docent aan de universiteiten of de daarmee gelijkgestelde inrichtingen;

5) lid zijn van het onderwijzend personeel van de hogere graad van het middelbaar, normaal of technisch onderwijs, gesticht, gesubsidieerd of erkend door de Staat;

6) in aanmerking komen voor de wet van 27 juli 1961 houdende sommige maatregelen ten gunste van het beroepspersoneel van de kaders van Afrika; wat deze kandidaten betreft en met betrekking tot de functies die zij in Afrika hebben uitgeoefend, zal de Minister onder wie het Openbaar Ambt ressorteert, de gelijkwaardigheid ten aanzien van de graden die sub B, 1°, zijn overgenomen, bepalen;

7) over de kandidaten die niet tot een der hierboven vermelde categorieën behoren (o.m. parastatalen, provincie- en gemeentebesturen, vrije beroepen, privé-bedrijven, enz...), beslist de Ministerraad, op voorstel van een commissie door de Vaste Wervingssecretaris voorgezeten en waarvan de samenstelling door de Minister van Buitenlandse Zaken is bepaald, over hun toelaatbaarheid na onderzoek van de aard en het peil van hun beroepsactiviteit, onverminderd de hierboven opgelegde voorwaarden.

C. Worden niet toegelaten :

a) de kandidaten wier echtgenote de Belgische nationaliteit niet bezit;

b) de gehuwde vrouwen;

c) de kandidaten die, na 1 januari 1951, hebben deelgenomen aan het vergelijkend examen voor hun opnemings in de carrière Buitenlandse Dienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en Buitenlandse Handel en niet batig gerangschikt werden.

2. Toelatingsexamen

A. Schriftelijk gedeelte, bestaande uit de samenvatting met commentaar van een uiteenzetting, ter beoordeling van de analytische, synthetische en kritische geest der kandidaten en van hun stijl;

B. Mondeling gedeelte ter beoordeling, zowel naar inhoud als vorm, van de wijze waarop de kandidaten een debat voeren en daarbij persoonlijke opvattingen verdedigen;

C. Mondeling gedeelte ter beoordeling van de belangstelling die de kandidaat heeft voor de internationale politieke en economische vraagstukken, inzonderheid met betrekking tot België. (Dit examengedeelte moet toelaten na te gaan of de kandidaat, buiten alle boekenkennis om, de algemene bekwaamheid bezit die hem geschikt maakt om de functies uit te oefenen, die hij postuleert).

D. Gebruikelijke kennis van de Franse taal :

a) Schriftelijk gedeelte : een versie en een opstel;

b) Mondeling gedeelte : gesprek over een onderwerp van algemene aard.

E. Gebruikelijke kennis van de Engelse taal :

a) Schriftelijk gedeelte : een versie en een opstel.

b) Gesprek over een onderwerp van algemene aard.

F. Voldoende kennis van een andere taal gekozen onder het Duits, Spaans of Russisch :

a) Schriftelijk gedeelte : een versie;

b) Mondeling gedeelte : gewoon gesprek.

3. Geldelijk statuut

a) Weddeschaal 100 % 117,5 %

4e admin. klasse 132.000 - 198.000 155.100 - 232.650
3e admin. klasse 171.000 - 224.000 200.925 - 264.375

Van de wedde wordt 6,5 % ingehouden voor de vorming van het overlevingspensioen voor weduwen en wezen (het rustpensioen van de agent is kosteloos).

N.B. — Overeenkomstig artikel 9, 2e lid, van de wet van 6 april 1962, zullen de krachtens deze wet opgenomen agenten tijdens de stageperiode een wedde genieten die niet lager zal zijn dan de laatste activiteitswedde die zij in een Openbaar Bestuur, in de Magistratuur en in het Onderwijs van het moederland of in de Raad van State ontvingen.

b) Postvergoeding :

De postvergoedingen worden vastgesteld bij minis-

terieel besluit en worden berekend op basis van de volgende elementen :

a) de met de functie overeenstemmende wedde;

b) het percentage dat de verhouding uitdrukt tussen de plaatselijke levensduurte en deze in België;

c) de representatiecoëfficiënt die veranderlijk is, en die vastgesteld wordt volgens de belangrijkheid van de post en van de functie.

— De postvergoeding wordt vermeerderd met 20 % : zo de agent gehuwd is en gelogeed op kosten van de Staat.

— De postvergoeding wordt vermeerderd met 25 % : zo de agent gehuwd is en niet gelogeed op kosten van de Staat.

Naast de postvergoeding heeft men voorts verschillende vergoedingen zoals installatievergoeding in de post-, huisvestings- en overplaatsingsvergoeding bij terugkeer uit de posten, verplaatsings- en reiskosten, en dergelijke.

Desgewenst kunnen de kandidaten aanvullende inlichtingen over de postvergoedingen verkrijgen.

BUITENLANDSE WETGEVING

BEGINSELEN DER BURGERLIJKE RECHTSPLEGING VAN DE SOVJETUNIE EN DE VERENIGDE REPUBLIEKEN

Wet van de Unie der Socialistische Sovjetrepublieken, tot aanvaarding van de beginselen der burgerlijke rechtspleging van de Sovjetunie en de Verenigde Republieken (1)

De Opperste Raad van de Unie der socialistische Sovjetrepublieken beslist :

Art. 1. De Beginselen der Burgerlijke Rechtspleging van de Sovjetunie en de Verenigde Republieken te aanvaarden, en ze in voege te brengen op 1 mei 1962.

Art. 2. Het Presidium van de Opperste Raad der Sovjetunie te belasten met het vaststellen van de procedure voor het in voege treden der Beginselen der Burgerlijke Rechtspleging van de Sovjetunie en de Verenigde Republieken (2), en een wetgeving voor de Sovjetunie op te stellen, in overeenstemming met de Beginselen.

Art. 3. De Opperste Raden der Verenigde Republieken te belasten met het opstellen van wetten voor de Verenigde Republieken in overeenstemming met de Beginselen der Burgerlijke Rechtspleging van de Sovjetunie en de Verenigde Republieken.

*De Voorzitter van het Presidium
van de Opperste Raad der Sovjetunie
L. Brejnjev*

*De Sekretaris van het Presidium
van de Opperste Raad der Sovjetunie
M. Georgadze*

Moskou, Kremlin, 8 december 1961.

EERSTE DEEL Algemene regels

Art. 1 — De wetgeving over de burgerlijke rechtspleging.

De wijze van procederen in burgerlijke zaken wordt bij onderhavige beginselen vastgelegd, en bij de in overeenstemming daarmee uitgevaardigde andere

wetten der Sovjetunie, en wetboeken voor burgerlijke rechtspleging der Verenigde republieken.

De wetten over de burgerlijke rechtspleging bepalen de wijze om de zaken te onderzoeken omtrent gedingen, die uit betrekkingen van burgerlijk recht, familierecht, arbeidsrecht en kolchozenrecht rijzen; de zaken uit betrekkingen van administratief recht; de zaken met bijzondere procedure. De zaken die uit betrekkingen van administratief recht rijzen, en de zaken met bijzondere procedure, worden naar de algemene regels der rechtspleging onderzocht, behoudens aparte, bij de wetten van de Sovjetunie en de Verenigde Republieken bepaalde uitzonderingen.

Art. 2 — *Taken der burgerlijke rechtspleging.*

Tot de taken der burgerlijke Sovjetrechtspleging behoren : het juist en spoedig onderzoeken van en beslissen over de burgerlijke zaken, ten einde het sociale en het Staatsregime der Sovjetunie, het socialistisch stelsel der economie en de socialistische eigendom te handhaven; de politieke rechten, de rechten tot arbeid en woning, en andere persoonlijke rechten en vermogensrechten, en de bij de wet beschermde belangen der burgers te vrijwaren, alsook de rechten en de bij de wet beschermde belangen der Staatsinstellingen, bedrijven, kolchozen, en andere koöperatieve sociale organisaties.

De burgerlijke rechtspleging moet tot het versterken der socialistische wetmatigheid bijdragen, tot het voorkomen van rechtsschennis, tot het opleiden der burgers in een geest van onverminderd nakomen der Sovjetwetten en van ontzag voor de regels der socialistische samenleving.

Art. 3 — *Wijze van procederen in burgerlijke zaken.*

Vóór de rechtbanken der Verenigde Republieken verloopt de rechtspleging in burgerlijke zaken naar de burgerlijke procedurewetten van de Sovjetunie en van de Verenigde Republiek, wier rechtbanken de zaak onderzoeken, of waar de onderscheiden proce-

durehandelingen verricht worden, of waar de gerechtelijke beslissing wordt uitgevoerd.

Vóór de Opperste Rechtbank der Sovjetunie verloopt de rechtspleging in burgerlijke zaken naar de burgerlijke procedurewetten van de Sovjetunie en van de Verenigde Republiek, wier rechtbanken de zaak onderzocht hebben, of ze dienden te onderzoeken, overeenkomstig de regels der plaatselijke bevoegdheid.

De rechtspleging in burgerlijke zaken verloopt naar de burgerlijke procedurewetten, die in voege zijn ten tijde van het onderzoek van de zaak, het verrichten der afzonderlijke procedurehandelingen of het uitvoeren der gerechtelijke beslissing.

Art. 4 — De burgerlijke zaken ressorteren onder de gerechtelijke organen.

Ressorteren onder de rechtbanken: de zaken omtrent gedingen uit betrekkingen van burgerlijk recht, familierecht, arbeidsrecht of kolchozenrecht, zo één der partijen in het geding een burger is of een kolchoz, — behalve wanneer de beslechting van die gedingen bij de wet aan de bevoegdheid van administratieve of andere organen is toevertrouwd.

In de bij de wet voorziene gevallen mogen burgerlijke zaken door kameradenrechtbanken behandeld worden. De wetten der Verenigde Republieken bepalen de wijze van optreden der kameradenrechtbanken.

Ressorteren onder de rechtbanken: de zaken omtrent klachten over kiezerslijsten, over daden van administratieve organen in verband met het opleggen van een boete, en andere zaken, die uit betrekkingen van administratief recht rijzen, en bij de wet aan de bevoegdheid der gerechtelijke organen zijn toevertrouwd.

Ressorteren onder de rechtbanken de zaken met bijzondere rechtspleging: over het vaststellen van feiten, die een juridische betekenis hebben (zo de wet geen andere wijze heeft voorzien, om ze vast te stellen); over het erkennen dat een burger zonder nieuws vermist is, het verklaren dat hij overleden is; over het erkennen dat een burger handelingsonbekwaam is, wegens geestesziekte of geesteszwakte.

Ressorteren onder de rechtbanken ook andere zaken, die de wet aan de bevoegdheid der gerechtelijke organen toevertrouwt.

De rechtbanken behandelen eveneens de zaken, waaraan buitenlandse burgers of buitenlandse bedrijven of organisaties deelnemen.

Art. 5 — Het recht om zich ter gerechtelijke verdediging tot de rechtbank te wenden.

Ieder belanghebbende mag zich, op de bij de wet bepaalde wijze, tot de rechtbank wenden, tot verdediging van een geschonden of betwist recht, of een bij de wet beschermd belang.

Het afzien van het recht, om zich tot de rechtbank te wenden, is nietig.

Art. 6. — Het brengen van een burgerlijke zaak vóór de rechtbank.

De rechtbank gaat tot behandeling van de burgerlijke zaak over:

- 1) op aanvraag van hem, die optreedt tot verdediging van een recht of van een bij de wet beschermd belang;
- 2) op aanvraag van de prokureur;
- 3) op aanvraag van organen der Staatsadministratie, van syndikaten, van Staatsinstellingen, bedrijven, kolchozen, en andere coöperatieve of sociale organisaties,

of van afzonderlijke burgers, wanneer deze zich krachtens de wet tot de rechtbank mogen wenden ter verdediging van rechten of belangen van anderen.

Art. 7. — Het rechtspreken door de rechtbank alleen, en op grond van gelijkheid der burgers vóór wet en rechtbank.

In burgerlijke zaken wordt recht gesproken door de rechtbank alleen, en op grond van gelijkheid vóór wet en rechtbank van alle burgers, — ongeacht hun sociale, vermogens- of beroepstoestand, hun volksaard of ras, hun geloofsbelijdenis.

Art. 8. — Deelneming van volksassessors. Kollegewijs behandelen der zaken.

Vóór alle rechtbanken worden alle burgerlijke zaken behandeld door rechters en volksassessors, op de bij de wet bepaalde wijze verkozen.

Vóór alle rechtbanken van eerste aanleg worden de burgerlijke zaken behandeld door één rechter en twee volksassessors.

De volksassessors genieten dezelfde rechten als de voorzitter in de gerechtelijke zitting, voor het beslechten van alle vragen, die bij het behandelen van de zaak en het uitspreken van de beslissing oprijzen.

Het behandelen van de zaak in cassatie (8) gebeurt vóór rechtbanken, samengesteld uit drie leden van de rechtbank; en in gerechtelijk toezicht (3), uit ten minste drie leden van de rechtbank.

Art. 9. — Onafhankelijkheid der rechters. Hun onderwerping aan de wet alleen.

Bij het rechtspreken in burgerlijke zaken zijn rechters en volksassessors onafhankelijk. Ze gehoorzamen enkel aan de wet. Rechters en volksassessors beslechten de burgerlijke zaken op grond van de wet, in overeenstemming met het socialistisch rechtsbewustzijn, onder voorwaarden, die alle partijdige inwerking op de rechters uitsluiten.

Art. 10. — Taal waarin de rechtspleging gevoerd wordt.

De rechtspleging wordt gevoerd in de taal van de Verenigde of Zelfstandige Republiek, of het Zelfstandig Gebied, — en in de bij de Grondwetten der Verenigde of Zelfstandige Republieken voorziene gevallen: in de taal van de Etnische Kring, of die van de meerderheid der plaatselijke bevolking.

Aan hen, die de taal niet machtig zijn, waarin de rechtspleging gevoerd wordt, is het recht gewaarborgd, verzoeken te doen, verklaringen af te leggen en bewijsmiddelen voor te brengen, vóór de rechtbank op te treden en verzoeken in te dienen — in hun moedertaal. Ze mogen ook, op de bij de wet bepaalde wijze, de diensten van een vertaler genieten.

De gerechtelijke dokumenten worden op de bij de wet bepaalde wijze aan de personen ter hand gesteld, die aan de zaak deelnemen, — in vertaling in hun moedertaal, of in een andere taal, die ze machtig zijn.

Art. 11. — Openbaarheid van het gerechtelijk debat.

Vóór alle rechtbanken worden de zaken in het openbaar gedebatteerd, — behoudens de gevallen, waar zulks in strijd is met de belangen van het behoud van een Staatsgeheim.

Buitendien wordt een debat met gesloten deuren toegelaten krachtens een gemotiveerde voorbereidende beslissing van de rechtbank, tot voorkomen van ver-

spreiding van inlichtingen over intieme kanten van het leven der aan de zaak deelnemende personen.

In elk geval worden de beslissingen der rechtbanken in 't openbaar uitgesproken.

Art. 12. — Beslechting der zaken op grond van de geldende wetgeving.

De rechtbank moet de zaak beslechten op grond van de wetten van de Sovjetunie, de Verenigde of Zelfstandige Republieken, de dekreten van het Presidium van de Opperste Raad der Sovjetunie, de Presidiums der Opperste Raden der Verenigde of Zelfstandige Republieken, de beslissingen der hogere organen van het Staatsbestuur van de Sovjetunie, de Verenigde of Zelfstandige Republieken. De rechtbank past ook de aktes toe, die door andere organen der Staatsmacht en van het Bestuur zijn uitgevaardigd, binnen de perken der hun toegekende bevoegdheid.

In overeenstemming met de wet past de rechtbank de regels toe van buitenlands recht.

Bij gebrek aan een wet, die de omstreken betrekking regelt, past de rechtbank de wet toe, die soortgelijke betrekkingen regelt. Bij gebrek aan dergelijke wet, gaat de rechtbank van de algemene principes uit, en van de geest der Sovjetwetgeving.

Art. 13. — Toezicht van de Opperste Rechtbank der Sovjetunie, en van de Opperste Rechtbanken der Verenigde of Zelfstandige Republieken, op de gerechtelijke bedrijvigheid.

De Opperste Rechtbank der Sovjetunie oefent toezicht uit op de gerechtelijke bedrijvigheid der gerechtelijke organen der Sovjetunie, en ook der gerechtelijke organen der Verenigde Republieken, — binnen de bij de wet bepaalde perken.

De Opperste Rechtbanken der Verenigde Republieken, en de Opperste Rechtbanken der Zelfstandige Republieken, oefenen toezicht uit op de gerechtelijke bedrijvigheid der gerechtelijke organen der overeenkomende Republieken.

Art. 14. — Toezicht van de prokureur op de burgerlijke rechtspleging.

Toezicht op de stipte toepassing der wetten van de Sovjetunie, van de Verenigde en Zelfstandige Republieken, inzake burgerlijke rechtspleging, wordt uitgeoefend door de Prokureur Generaal der Sovjetunie, — zowel rechtstreeks als door toedoen van de hem ondergeschikte prokureurs.

De prokureur moet, in alle stadia der burgerlijke rechtspleging, tijdig de bij de wet voorziene maatregelen treffen tot rechtzetten van alle schendingen van de wet, — van wie ook die schendingen zouden uitgaan.

De prokureur oefent zijn macht over de burgerlijke rechtspleging uit, los van om 't even welke organen of ambtenaren: hij gehoorzaamt enkel aan de wet, en wordt geleid door de verordeningen van de Prokureur Generaal der Sovjetunie.

Art. 15. — Bindende kracht van het eindvonnis, het voorbereidend vonnis en de beslissingen van de rechtbank.

Het (in kracht van gewijsde getreden) eindvonnis, het voorbereidend vonnis, de beslissing van de rechtbank, binden alle Staatsinstellingen, bedrijven, kolchozen en andere coöperatieve of sociale organisaties, alle ambtenaren en burgers. Ze zijn uitvoerbaar op het hele grondgebied der Sovjetunie.

De bindende karcht van het eindvonnis, het voorbereidend vonnis en de beslissing ontnemt de belanghebbenden de mogelijkheid niet, zich tot de rechtbank te wenden tot verdediging van rechten en bij de wet beschermde belangen, in gedingen die de rechtbank noch behandeld, noch beslecht had.

Art. 16. — Opheldering, door de rechtbank, van de werkelijke toedracht der zaak, van de rechten en plichten der partijen.

Zonder zich tot de voorgelegde stukken en verklaringen te beperken, moet de rechtbank alle bij de wet voorziene maatregelen treffen, tot het alzijdig, volledig en objectief ophelderen van de werkelijke toedracht der zaak, van de rechten en plichten der partijen.

Aan hen, die aan de zaak deelnemen, moet de rechtbank hun rechten en plichten uitleggen, ze verwittigen omtrent de gevolgen van het vervullen of niet-vervullen der procedurehandelingen, en hun zijn medewerking verlenen bij het verwezenlijken van hun rechten.

Art. 17. — Bewijsmiddelen.

Gelden als bewijsmiddelen in een burgerlijke zaak: om 't even welke feitelijke gegevens, op grond waarvan de rechtbank, op de bij de wet bepaalde wijze, het al dan niet bestaan vaststelt van de feiten die de eisen of de verweermiddelen der partijen staven, alsook andere feiten die van belang zijn voor een juist beslechten der zaak.

Die gegevens worden door volgende middelen vastgesteld: de uitleggingen van partijen en derden, de verklaringen der getuigen, de geschreven bewijzen, de materiële bewijzen en de besluiten van deskundigen.

De feiten van de zaak, die naar de wet door bepaalde bewijsmiddelen dienen vastgesteld, mogen door geen andere bewijsmiddelen vastgesteld worden.

Art. 18. — Bewijslast en bewijsvoering.

Iedere partij moet de feiten bewijzen, waarnaar ze verwijst als grond voor haar eisen en verweermiddelen.

De bewijsmiddelen worden door de partijen en andere aan de zaak deelnemende personen geleverd. Zijn de geleverde bewijsmiddelen ontoereikend, dan legt de rechtbank aan de partijen en andere aan de zaak deelnemende personen op, aanvullende bewijsmiddelen te leveren; of ze verzamelt deze op haar eigen initiatief.

Art. 19. — Toetsing der bewijsmiddelen.

De rechtbank toetst de bewijsmiddelen naar haar innige overtuiging, gestaaft door een alzijdig, volledig en objectief onderzoek, ter gerechtelijke zitting, van al de feiten der zaak in hun geheel, en geleid door de wet en het socialistisch rechtbewustzijn. Geen enkel bewijsmiddel geniet bij de rechtbank een vooraf bepaald gezag.

Art. 20. — Gerechtelijke opdrachten.

Blijkt het nodig, bewijsmiddelen te verzamelen in een andere stad of een ander gebied, dan belast de rechtbank, die de zaak behandelt, de overeenkomende rechtbank met het verrichten van bepaalde procedurehandelingen.

De notulen en alle bij het volbrengen der opdracht

verzamelde materialen worden rechtstreeks naar de rechtbank gestuurd, die de zaak behandelt.

Art. 21. — Bindende kracht van het strafvonnis voor de rechtbank, die de burgerlijke zaak behandelt.

Het in kracht van gewijsde getreden vonnis van de rechtbank betreffende een strafzaak, bindt de rechtbank, die de zaak behandelt omtrent de burgerrechtelijke gevolgen van de daden van hem, met betrekking tot wie het strafvonnis werd geveld, — doch enkel voor de vragen, of die daden plaats vonden, en of ze door bedoelde persoon werden verricht.

Art. 22. — Wraking van de rechter, de prokureur en andere deelnemers aan het proces.

De rechter, de volksassessor, de prokureur, de griffier der gerechtelijke zitting, de deskundige of de vertaler mogen aan de behandeling der zaak niet deelnemen, en zijn wraakbaar, zo ze persoonlijk, rechtstreeks of onrechtstreeks belang hebben bij de uitslag van de zaak, of zo er andere omstandigheden bestaan die hun onpartijdigheid in twijfel trekken.

Art. 23. — Gerechtskosten.

De gerechtskosten omvatten de Staatsbelastingen en de onkosten in verband met het behandelen der zaak.

Worden vrijgesteld van het betalen der gerechtskosten ten behoeve van de Staat :

1) werklui en bedienden die als eisers optreden in vorderingen tot bekomen van loon, en in andere, uit betrekkingen van arbeidsrecht rijzende aanspraken ; kolchozboeren, voor eisen tegen kolchozen inzake beloning van arbeid ;

2) eisers in vorderingen rijzend uit het auteursrecht, alsook uit het recht op een ontdekking, een uitvinding, een rationalisatievoorstel (4) ;

3) eisers in vorderingen tot bekomen van steun ;

4) eisers in vorderingen tot vergoeden van de schade, veroorzaakt door een verminking of een andere aantasting der gezondheid, alsook door de dood van een gezinsteun.

De wetten der Sovjetunie en der Verenigde Republieken mogen nog andere gevallen voorzien van vrijstelling der partijen van het betalen der gerechtskosten ten behoeve van de Staat.

TWEEDE DEEL

De aan het geding deelnemende personen. Hun rechten en plichten.

Art. 24. — De partijen. Haar rechten en plichten.

Mogen als partijen (eiser of verweerder) in een burgerlijk proces optreden : de burgers, alsook de Staatsinstellingen, bedrijven, kolchozen en andere coöperatieve of sociale organisaties, die de rechten van een rechtspersoon genieten.

Partijen genieten gelijke procedurerechten.

Partijen mogen :

- kennis nemen van de stukken van het dossier ;
- wrakingen aantekenen ;
- bewijsmiddelen voorbrengen ;
- deelnemen aan het toetsen der bewijsmiddelen ;
- verzoeken indienen ;
- mondelinge of geschreven verklaringen aan de rechtbank geven ;

- haar argumenten en overwegingen voorleggen ;
- de verzoeken, argumenten en overwegingen der tegenpartij bestrijden ;
- verhaal uitoefenen tegen de eindvonnissen en voorbereidende vonnissen van de rechtbank ;
- dwanguitvoering van het eindvonnis der rechtbank eisen ;
- de verrichtingen van de deurwaarder tot uitvoering van het vonnis bijwonen ;
- en andere, bij de wet voorziene procedurehandelingen verrichten.

Partijen moeten van de hun toekomende procedure-rechten te goeder trouw gebruik maken.

Personen die deelnemen aan zaken, die uit betrekkingen van administratief recht rijzen, of aan zaken met bijzondere rechtspleging, genieten de rechten en dragen de plichten van partijen, — behoudens de bij de wet bepaalde gevallen.

De eiser mag de grondslag of het voorwerp van zijn eis veranderen, de mate van zijn vorderingen verhogen of verlagen, of van zijn eis afzien. De verweerder mag in de eis berusten. Partijen mogen de zaak beëindigen bij minnelijke schikking.

De rechtbank ontvangt het afzien van de eis vanwege de verweerder, en keurt de minnelijke schikking der partijen af, zo die handelingen in strijd zijn met de wet, of om het even welke rechten of bij de wet beschermde belangen schenden.

Art. 25. — Deelneming van meerdere eisers of verweerders aan de zaak.

Een eis mag gelijktijdig door meerdere eisers of tegen meerdere verweerders worden ingesteld. Ieder der eisers of verweerders treedt zelfstandig jegens de tegenpartij in het geding op.

Art. 26. — Vervanging van een niet betrokken partij.

De rechtbank die, op het oogenblik van de zaak te behandelen, vaststelt dat de eis niet ingesteld is door hem, aan wie het vorderingsrecht toebehoort, of niet tegen hem, die de eis moet beantwoorden, — mag met instemming van de eiser, en zonder de zaak te staken, de vervanging toestaan van de aanvankelijke eiser of verweerder door de betrokken eiser of verweerder.

Zo de eiser niet instemt met het vervangen van de verweerder door een ander, dan mag de rechtbank die andere als tweede verweerder in het geding betrekken.

Art. 27. — Derden.

Derden mogen in de zaak aantreden, om zelfstandige eisen op het voorwerp van het geding te laten gelden, zolang de rechtbank geen eindvonnis geveld heeft.

Derden mogen in de zaak naast de eiser of de verweerder aantreden, zonder zelfstandige eisen op het voorwerp van de eis, tot verhoging van de mate de rechtbank geen eindvonnis geveld heeft, — zo het eindvonnis in de zaak invloed kan uitoefenen op hun rechten of plichten jegens één der partijen. Zo mogen ook tot deelneming aan de zaak betrokken worden op verzoek van de partijen of de prokureur, of op initiatief van de rechtbank. Derden die geen zelfstandige eisen laten gelden, genieten de procedurerechten en dragen de procedureplichten van een partij — behalve het recht tot wijziging van de grondslag of het voorwerp van de eis, tot verhoging van de mate der vorderingen, alsook tot afzien van of berusting

in de eis, of tot het sluiten van een minnelijke schikking.

Art. 28. — Vertegenwoordiging vóór de rechtbank.

Burgers mogen hun zaken vóór de rechtbank ofwel persoonlijk voeren, of door toedoen van vertegenwoordigers.

Rechtspersonen voeren hun zaken vóór de rechtbank door hun organen of hun vertegenwoordigers.

Art. 29. — Deelneming van de prokureur aan het geding.

De prokureur mag een eis instellen, of in een zaak aantreden in om 't even welk stadium van het geding, zo de verdediging der belangen van de Staat of de maatschappij, of der rechten of bij de wet beschermde belangen der burgers, zulks vergt.

Deelneming van de prokureur aan het debat in een burgerlijke zaak is verplicht, wanneer de wet zulks voorziet, of wanneer de rechtbank de deelneming van de prokureur aan een bepaalde zaak nodig acht.

De prokureur, die aan een zaak deelneemt, neemt kennis van de stukken van het dossier, tekent wrakingen aan, brengt bewijsmiddelen voor, neemt aan het toetsen der bewijsmiddelen deel, dient verzoeken in, geeft besluiten omtrent de vragen die tijdens het behandelen van de zaak oprijzen, en over de grond van de zaak in haar geheel, en verricht nog andere, bij de wet voorziene procedurehandelingen.

Art. 30. — Deelneming aan het proces van organen van staatsbestuur, syndikaten, instellingen, bedrijven, organisaties, en afzonderlijke burgers, die andermans rechten verdedigen.

In de bij de wet voorziene gevallen mogen organen van het Staatsbestuur, van syndikaten, Staatsinstellingen, bedrijven, kolchozen en andere coöperatieve of sociale organisaties, of afzonderlijke burgers, een eis instellen tot verdediging van andermans rechten of bij de wet beschermde belangen.

In de bij de wet voorziene gevallen mogen organen van het Staatsbestuur door de rechtbank tot deelneming aan het proces betrokken worden, of in het proces op eigen initiatief aantreden, om konklusies in de zaak te geven, — ten einde de op hen berustende plichten te vervullen, en tot verdediging van de rechten der burgers en der belangen van de Staat.

De in onderhavig artikel genoemde organen van het Staatsbestuur, van instellingen, bedrijven, organisaties (in de persoon van hun vertegenwoordigers) en de afzonderlijke burgers, mogen kennis nemen van de stukken van het dossier, wrakingen aantekenen, uitleggingen verschaffen, bewijsmiddelen voorbrengen, deelnemen aan het toetsen der bewijsmiddelen, verzoeken indienen, en ook andere, bij de wet voorziene procedurehandelingen verrichten.

DERDE DEEL

Rechtspleging voor de Rechtbank van Eerste Aanleg.

Art. 31. — Aanvaarden der verzoeken in burgerlijke zaken.

Een rechter beslecht individueel de vraag omtrent het aanvaarden van een verzoek in een burgerlijke zaak.

De rechter weigert het verzoek te aanvaarden :

1) zo de zaak niet onder de gerechtsorganen ressorteert ;

2) zo de eiser de procedure van voorafgaande buitengerechtelijke behandeling van het geding, die de wet voor de gegeven soort van zaken oplegt, niet in acht heeft genomen ;

3) zo er een in kracht van gewijsde getreden eindvonnis van een rechtbank bestaat, omtrent een geding tussen dezelfde partijen, over hetzelfde voorwerp en op dezelfde gronden, — of een voorbereidend vonnis tot ontvangen van het afzien van de eis vanwege de eiser, of tot goedkeuring van een minnelijke schikking der partijen ;

4) zo er voor de rechtbank een zaak aanhangig is omtrent een geding tussen dezelfde partijen, over hetzelfde voorwerp en op dezelfde gronden ;

5) zo er een beslissing van een kameradenrechtbank bestaat, binnen de perken van haar bevoegdheid getroffen, omtrent een geding tussen dezelfde partijen, over hetzelfde voorwerp en op dezelfde gronden ;

6) zo er tussen partijen een kontrakt werd gesloten, tot overdracht van het gegeven geding aan de beslissing van een scheidsrechter ;

7) zo de zaak niet onder de gegeven rechtbank ressorteert ;

8) zo het verzoek door een handelingsonbekwame werd ingediend ;

9) zo het verzoek uit naam van de eiser werd ingediend door iemand, die geen volmacht heeft om de zaak te voeren.

De rechter, die het verzoek weigert te aanvaarden, velt daarover een gemotiveerd voorbereidend vonnis.

De weigering van de rechter om een verzoek te ontvangen op de bij punten 2, 7, 8 en 9 van onderhavig artikel voorziene gronden, belet niet, zich opnieuw tot de rechtbank te wenden met een verzoek over dezelfde zaak, zo de begane schennis werd rechtgezet.

Art. 32. — Bescherming van de eis.

Op aanvraag der aan de zaak deelnemende personen, of op eigen initiatief, mag de rechtbank of de rechter maatregelen treffen tot bescherming van de eis. De bescherming van de eis is toegelaten in om 't even welke staat van de zaak, zo het niet treffen der beschermingsmaatregelen de uitvoering van het eindvonnis der rechtbank onmogelijk kan maken, of bemoeilijken.

Art. 33. — Voorbereiding der burgerlijke zaken voor het gerechtelijk debat.

Nadat de rechter het verzoek heeft aanvaard, bereidt hij de zaak voor het gerechtelijk onderzoek voor. Die voorbereiding heeft ten doel, een tijdige en juiste behandeling van de zaak te verzekeren.

Art. 34. — Het gerechtelijk onderzoek.

Het onderzoek van een burgerlijke zaak gebeurt ter gerechtelijke zitting, met verplichte bekendmaking aan de personen die deelnemen aan de zaak.

De rechtbank luistert naar de uitleggingen der partijen en andere aan de zaak deelnemende personen, onderzoekt de overige bewijsmiddelen en verricht ook de andere procedurehandelingen.

Na de gerechtelijke debatten en de besluiten van de prokureur, verwijdt de rechtbank zich in de raadkamer, voor het opmaken van het eindvonnis.

Art. 35. — Rechtstreeks, mondeling en ononderbroken karakter van het gerechtelijk onderzoek.

Bij het behandelen van de zaak moet de rechtbank van eerste aanleg de bewijsmiddelen rechtstreeks onderzoeken, luisteren naar de uitleggingen der aan de zaak deelnemende personen, naar de verklaringen der getuigen, de besluiten der deskundigen; de materiële bewijzen onderzoeken. Uitzonderingen op deze regel zijn toegelaten enkel in de bij de wetten der Verenigde Republieken bepaalde gevallen.

Het onderzoek der zaak gebeurt mondeling, en met onveranderde samenstelling der rechtbank. Bij verandering van één der rechters in de loop van de behandeling der zaak, dient het onderzoek van meet af aan herbegonnen.

De gerechtelijke zitting gaat voor elke zaak ononderbroken voort, behalve de rusttijd. Zolang het onderzoek van een begonnen zaak niet voltooid is, of zolang haar behandeling niet verdaagd is, mag de rechtbank geen andere zaken onderzoeken.

Art. 36. — Deelneming van de maatschappij aan het gerechtelijk onderzoek.

Vertegenwoordigers van sociale organisaties en gemeenschappen van arbeiders, die geen partijen zijn in de zaak, mogen bij voorbereidend vonnis der rechtbank tot deelneming aan het gerechtelijk onderzoek worden toegelaten, om de rechtbank de meningen uiteen te zetten van de hen volmachtigende organisaties of gemeenschappen, naar aanleiding van de door de rechtbank onderzochte zaak.

De wetten der Verenigde Republieken bepalen de rechten en plichten der vertegenwoordigers der sociale organisaties en der gemeenschappen van arbeiders.

Art. 37. — Eindvonnis van de rechtbank.

Het eindvonnis van de rechtbank moet wetmatig en gegrond zijn.

De rechtbank grondt het vonnis enkel op die bewijsmiddelen, die ter gerechtelijke zitting werden onderzocht.

- In het eindvonnis dienen in elk geval vermeld:
- de door de rechtbank vastgestelde feiten;
 - de bewijsmiddelen, waarop de rechtbank haar slot-sommen steunt, en de argumenten, waarom de rechtbank die of gene bewijsmiddelen verwierpt;
 - de wetten waardoor de rechtbank geleid werd;
 - de argumenten van de rechtbank om aan de eis te voldoen, of om de eis af te wijzen, — geheel of gedeeltelijk;
 - de termijn en de wijze om het vonnis te bestrijden.

Zo dit nodig is tot verdediging der rechten of bij de wet beschermende belangen van Staatsinstellingen, bedrijven, kolchozen en andere coöperatieve of sociale organisaties, of burgers, mag de rechtbank, in verband met de aan het licht gebrachte feiten, de perken van de door de eiser ingediende aanspraken te buiten gaan.

Het vonnis der rechtbank wordt bij meerderheid der stemmen geveld. Het wordt in geschreven vorm uiteengezet, en door al de rechters ondertekend. De in de minderheid verkerende rechter mag zijn afwijkende mening schriftelijk uiteenzetten; ze wordt bij de stukken gevoegd.

De Opperste Rechtbank der Sovjetunie velt haar vonnis uit naam van de Unie der Socialistische Sovjetrepublieken; de rechtbanken der Verenigde Republieken, uit naam van een Verenigde Republiek.

Bij het vellen van haar vonnis, mag de rechtbank de wijze van uitvoering bepalen; uitstel of afbetaling gunnen; het vonnis toelichten (zonder de inhoud te veranderen); en ook een aanvullend vonnis uitspreken over een aanspraak, die wel ter gerechtelijke zitting werd behandeld, doch door de rechtbank niet werd opgelost.

Art. 38. — Afzonderlijke, voorbereidende vonnissen der rechtbank.

Wanneer de rechtbank, bij het behandelen van een burgerlijke zaak, een schennis van de wet ontdekt, of van de regels der socialistische samenleving, door bepaalde ambtenaren of burgers; of wezenlijke tekortkomingen in het werk der Staatsinstellingen, bedrijven, kolchozen en andere coöperatieve of sociale organisaties; — dan velt de rechtbank een afzonderlijk voorbereidend vonnis, en stuurt dit aan de betrokken instellingen, bedrijven, organisaties, ambtenaren of gemeenschappen van arbeiders, die verplicht zijn aan de rechtbank uitleg te verschaffen omtrent de door hen getroffen maatregelen.

Zo bij het behandelen van een burgerlijke zaak de rechtbank in de daden van een partij, of van een ander, de kenmerken van een misdrijf ontdekt, doet ze daarover een mededeling aan de prokureur, of stelt ze een strafzaak in.

Art. 39. — Hoe het eindvonnis in kracht van gewijsde treedt.

Het eindvonnis treedt in kracht van gewijsde na verloop van de termijn voor cassatieverhaal of -protest (bij uitblijven van verhaal of protest). Zo het vonnis, bij indienen van cassatieverhaal of -protest, niet werd teniet gedaan, dan treedt het in kracht van gewijsde na behandeling van de zaak door de hogere rechter.

De vonnissen van de Opperste Rechtbank der Sovjetunie en de Opperste Rechtbanken der Verenigde Republieken treden in kracht van gewijsde dadelijk na de uitspraak.

Nadat een vonnis in kracht van gewijsde is getreden, mogen de partijen, of andere personen die aan de zaak hebben deelgenomen, of hun rechtsopvolgers, niet meer dezelfde eisen, op dezelfde gronden, vóór een rechtbank brengen, noch in een ander proces de door de rechtbank vastgestelde feiten en rechtsbetrekkingen betwisten.

Art. 40. — Schorsing der procedure.

De rechtbank moet de procedure schorsen in volgende gevallen:

- 1) het overlijden van de burger (zo de betwiste rechtsbetrekking vatbaar is voor rechtsopvolging) of de ontbinding van de rechtspersoon, die in de zaak als partij optrad;
- 2) het verlies der handelingsbekwaamheid door een partij;
- 3) het verblijf van de verweerder in een aktieve eenheid der strijdkrachten der Sovjetunie, of het verzoek van de eiser, die zich in een aktieve eenheid der strijdkrachten der Sovjetunie bevindt;
- 4) de onmogelijkheid om de gegeven zaak te behandelen, zolang een andere, vóór een burgerlijke, straf-rechterlijke of administratieve instantie hangende zaak niet opgelost is.

De wetten der Verenigde Republieken mogen nog andere gronden bepalen, waarop, op verzoek der aan de zaak deelnemende personen, of op eigen initiatief, de rechtbank de procedure mag schorsen.

Art. 41. — Afsluiting der procedure.

De rechtbank sluit de procedure af :

1) wanneer de zaak niet onder de gerechtsorganen ressorteert ;

2) wanneer de eiser de procedure van voorafgaande, buitengerechtelijke behandeling van het geding die de wet voor de gegeven soort van zaken oplegt, niet in acht heeft genomen, en dat de mogelijkheid om die procedure toe te passen teloorgegaan is ;

3) zo er een in kracht van gewijsde getreden eindvonnis van een rechtbank bestaat, omtrent een geding tussen dezelfde partijen, over hetzelfde voorwerp en op dezelfde gronden ; of een voorbereidend vonnis tot aanneming van het afzien van de eis vanwege de eiser, of tot goedkeuren van een minnelijke schikking der partijen ;

4) zo de eiser van zijn eis afziet, en dat de rechtbank het afzien aanneemt ;

5) zo de partijen een minnelijke schikking hebben getroffen, en dat de rechtbank ze goedkeurt.

6) zo er een beslissing van een kameradenrechtbank bestaat, binnen de perken van haar bevoegdheid, omtrent een geding tussen dezelfde partijen, over hetzelfde voorwerp en op dezelfde gronden ;

7) zo er tussen de partijen een kontrakt, werd gesloten, tot overdracht van het gegeven geding aan de beslissing van een scheidsrechter ;

8) zo na het overlijden van een burger, die één der partijen was in de zaak, de betwiste rechtsbetrekking niet vatbaar is voor rechtsopvolging.

Bij sluiting der procedure is een tweede verzoek tot de rechtbank, omtrent een geding tussen dezelfde partijen, over hetzelfde voorwerp, en op dezelfde gronden, niet toegelaten.

Art. 42. — Buiten beschouwing gelaten eis.

De rechtbank laat de eis buiten beschouwing :

1) wanneer de eiser de procedure van voorafgaande, buitengerechtelijke behandeling van het geding, die de wet voor de gegeven soort van zaken oplegt, niet in acht heeft genomen, en dat de mogelijkheid om die procedure toe te passen niet teloorgegaan is ;

2) zo de eis door een handelingsonbekwame werd ingesteld ;

3) zo het verzoek uit naam van de eiser werd ingediend door iemand, die geen volmacht heeft om de zaak te voeren.

De wetten der Verenigde Republieken mogen ook nog andere gronden bepalen, waarop de rechtbank de eis buiten beschouwing laat.

Na verwijdering der voorwaarden, die tot grond hebben gediend, om de eis buiten beschouwing te laten, mag de eiser opnieuw dezelfde eis indienen, naar de algemene regels.

Art. 43. — Verzending der zaken uit de rechtbank van één Verenigde Republiek naar die van een andere.

Het verzenden van een zaak uit de rechtbank van één Verenigde Republiek naar die van een andere Verenigde Republiek, gebeurt op grond van een voorbereidend vonnis, na afloop van de termijn voor verhaal of protest tegen dit voorbereidend vonnis ; en in geval van verhaal of protest, na het uitspreken van het voorbereidend vonnis, waarbij het verhaal of protest wordt verworpen.

Ontstaat er een meningsverschil tussen de Rechtbanken van onderscheiden Verenigde Republieken, om-

trent de plaats waar de zaak dient behandeld, dan wordt de vraag door de Opperste Rechtbank der Sovjetunie opgelost.

VIERDE DEEL

Rechtspleging voor de Cassatie- en Toezichtsinstanties ⁽³⁾*Art. 44. — Recht op cassatieverhaal of -protest tegen een eindvonnis.*

De eindvonnissen van alle rechtbanken (behalve die van de Opperste Rechtbank der Sovjetunie en de Opperste Rechtbanken der Verenigde Republieken) mogen binnen de bij de wetten der Verenigde Republieken bepaalde termijnen bij wijze van cassatie worden bestreden, — door de partijen of de andere aan de zaak deelnemende personen.

De prokureur tekent protest aan tegen een onwettig of ongegrond vonnis, onverschillig of hij al dan niet aan de zaak deelnam.

Aan de partijen en andere aan de zaak deelnemende personen moeten afschriften ter hand gesteld worden van de ter zake ingediende verhalen of protesten. De partijen en andere aan de zaak deelnemende personen worden ingelicht over tijd en plaats van behandeling der zaak bij wijze van cassatie.

De wetten der Verenigde Republieken bepalen de vorm van het ter hand stellen van de afschriften der verhalen of protesten, en de wijze van inlichten over tijd en plaats van behandeling der zaak in de cassatieinstantie.

Art. 45. — Onderzoek der zaak bij wijze van Cassatie.

Bij het behandelen der zaak bij wijze van cassatie gaat de rechtbank de wetmatigheid en de gegrondheid na van het eindvonnis der rechtbank in eerste aanleg, aan de hand van de stukken, die in het dossier voorkomen, en de door de partijen en andere aan de zaak deelnemende personen ter aanvulling verschaftte materialen, zowel wat het bestreden als wat het niet bestreden deel betreft ; en eveneens ten aanzien van hen, die geen verhaal hebben ingediend.

De rechtbank is niet gebonden door de argumenten van het cassatieverhaal of -protest. Ze moet de zaak nagaan in haar geheel.

Bij het behandelen der zaak bij wijze van cassatie, geeft de prokureur zijn besluiten over wetmatigheid en gegrondheid der beslissing.

Art. 46. — Bevoegdheid der Cassatieinstantie.

De rechtbank, die de zaak bij wijze van cassatie behandelt, mag bij haar voorbereidend vonnis :

1) het vonnis onveranderd laten, en het verhaal of protest afwijzen ;

2) het vonnis geheel of gedeeltelijk teniet doen, en de zaak voor een nieuwe behandeling naar de rechtbank van eerste aanleg verzenden ;

3) het vonnis geheel of gedeeltelijk teniet doen, en de procedure afsluiten, of de eis buiten beschouwing laten ;

4) het vonnis wijzigen, of een nieuw vonnis vellen, zonder de zaak voor een nieuwe behandeling te verzenden, — zo de zaak geen inzamelen of aanvullend nagaan van bewijsmiddelen vergt, dat de feiten door de rechtbank in eerste instantie volledig en juist werden vastgesteld, doch dat er een fout werd begaan bij het toepassen van regels van materieel recht.

Art. 47. — Gronden tot tenietdoening van een vonnis bij wijze van cassatie.

Gelden als gronden tot tenietdoening van een vonnis bij wijze van cassatie, en tot verzending van de zaak, voor een nieuwe behandeling, naar de rechtbank in eerste aanleg :

- een onvolledige opheldering van feiten, die voor de zaak van betekenis zijn;
- een niet bewezen zijn van feiten, die voor de zaak van betekenis zijn, en die de rechtbank als vaststaand acht;
- het niet overeenkomen van de slotsommen van de rechtbank, zoals ze in de beslissing uiteengezet zijn, met de feiten;
- een schennis of een onjuiste toepassing van regels van materieel recht of van procedurerecht.

Een vonnis is vatbaar voor tenietdoening bij wijze van cassatie, met sluiting van de procedure, of met buiten beschouwing laten van de eis, op de bij artt. 41 en 42 van onderhavige Beginselen vermelde gronden.

Een naar de grond juiste beslissing mag niet wegens één enkele formele overweging teniet gedaan worden.

Art. 48. — Bestrijding, met verhaal of protest, van een voorbereidend vonnis van een rechtbank in eerste aanleg.

In de bij de wet voorziene gevallen mogen voorbereidende vonnissen van een rechtbank in eerste aanleg (behalve die van de Opperste Rechtbank der Sovjet-unie, en van de Opperste Rechtbanken der Verenigde Republieken) op verhaal vanwege de partijen, en andere aan de zaak deelnemende personen, of op protest vanwege de procureur, vóór de rechtbank in tweede aanleg los van het eindvonnis bestreden worden, — en ook wanneer het voorbereidend vonnis de mogelijkheid tot een verder verloop van de zaak uitsluit.

Art. 49. — Herziening, bij wijze van gerechtelijk toezicht, van in kracht van gewijsde getreden eindvonnissen, voorbereidende vonnissen of beslissingen.

In kracht van gewijsde getreden eindvonnissen, voorbereidende vonnissen of beslissingen, mogen bij wijze van gerechtelijk toezicht herzien worden, op protest van de procureurs, de voorzitters der rechtbanken en hun plaatsvervangers, aan wie zulk recht bij de wet wordt toegekend.

De ambtenaren, aan wie het recht tot indienen van protesten bij wijze van toezicht is toegekend, mogen de uitvoering schorsen van de betrokken eindvonnissen, voorbereidende vonnissen of beslissingen, tot het afsluiten van de procedure bij wijze van toezicht.

Bij het behandelen van de zaak bij wijze van toezicht gaat de rechtbank, aan de hand van de in het dossier voorkomende stukken, en van de ter aanvulling verschaft materialen, de wetmatigheid en de gegrondheid na van het eindvonnis, het voorbereidend vonnis of de beslissing, — zowel wat het bestreden als wat het niet bestreden deel betreft, en eveneens ten aanzien van hen, die in het protest niet vermeld staan.

De rechtbank is door de argumenten van het protest niet gebonden. Ze is verplicht, de zaak na te gaan in haar geheel.

Aan de behandeling van de zaak, bij wijze van toe-

zicht, neemt de procureur deel. Hij staft het door hem of door de hogere procureur ingediend protest, of hij geeft zijn besluiten in de zaak, die behandeld wordt op protest vanwege de voorzitter der rechtbank, of diens plaatsvervanger.

Aan de partijen en andere aan de zaak deelnemende personen worden afschriften ter hand gesteld aan het ter zake ingediend protest. Zo nodig worden de partijen en andere aan de zaak deelnemende personen ingelicht over tijd en plaats van behandeling der zaak.

De wetten der Verenigde Republieken bepalen de wijze van het ter hand stellen van de afschriften der protesten, en de wijze van inlichten over tijd en plaats van behandeling der zaak.

Art. 50. — Bevoegdheid van de Rechtbank, die de zaak bij wijze van toezicht behandelt.

De rechtbank, die de zaak bij wijze van toezicht behandelt, mag bij haar voorbereidend vonnis of haar beslissing :

- 1) het eindvonnis, het voorbereidend vonnis of de beslissing onveranderd laten, en het protest verwerpen;
- 2) het eindvonnis, het voorbereidend vonnis of de beslissing geheel of gedeeltelijk teniet doen, en de zaak voor een nieuwe behandeling naar de rechtbank van eerste of tweede aanleg verzenden;
- 3) het eindvonnis, het voorbereidend vonnis of de beslissing geheel of gedeeltelijk teniet doen, en de procedure afsluiten, of de zaak buiten beschouwing laten;
- 4) één der vroeger in de zaak gewezen eindvonnissen, voorbereidende vonnissen of beslissingen van kracht laten;
- 5) het eindvonnis, het voorbereidend vonnis of de beslissing wijzigen, of een nieuw vonnis velien, zonder de zaak voor een nieuwe behandeling te verzenden, — zo de zaak geen inzamelen of aanvullend nagaan van bewijsmiddelen vergt, dat de feiten door de rechtbank van eerste aanleg volledig en juist werden vastgesteld, doch dat er een fout werd begaan bij het toepassen van regels van materieel recht.

Art. 51. — Gronden tot tenietdoening van eindvonnissen, voorbereidende vonnissen, gerechtelijke beslissingen, bij wijze van toezicht.

Gelden als gronden tot tenietdoening van eindvonnissen, voorbereidende vonnissen of gerechtelijke beslissingen, bij wijze van toezicht : de niet-gegrondheid, of de schennis van wezenlijke regels van materieel recht of van procedurerecht.

Het eindvonnis, het voorbereidend vonnis of de gerechtelijke beslissing is vatbaar voor tenietdoening bij wijze van toezicht, met afsluiting der procedure of afwijzing van de eis, op de bij artikels 41 en 42 van onderhavige Beginselen vermelde gronden.

Art. 52. — Bindende kracht der aanwijzingen der hogere rechtbanken.

De in het voorbereidend vonnis of in de beslissing uiteengezette aanwijzingen van de rechtbank, die de zaak bij wijze van cassatie of van gerechtelijk toezicht heeft behandeld, binden de rechtbank, die de zaak opnieuw behandelt.

De rechtbank die de zaak bij wijze van cassatie of van gerechtelijk toezicht behandelt, mag geen feiten vaststellen of als bewezen achten, die niet in het eindvonnis zijn vastgesteld, of die daarbij zijn verworpen. Ze mag geen vooroordeel vellen nopens de vragen, of

één of ander bewijsmiddel al dan niet betrouwbaar is; of deze bewijsmiddelen de voorkeur verdienen boven andere; welke regel van materieel recht dient toegepast; of welke beslissing na een nieuwe behandeling der zaak dient geveld.

Evenmin mag de rechtbank, die een voorbereidend cassatievonnis teniet doet bij het behandelen van de zaak bij wijze van gerechtelijk toezicht, een vooroordeel vellen omtrent de slotsommen, die de cassatieinstantie bij een nieuwe behandeling der zaak mag afleiden.

Art. 53. — Herziening van de in kracht van gewijsde getreden eindvonnissen, voorbereidende vonnissen en beslissingen, wegens pas ontdekte feiten.

In kracht van gewijsde getreden eindvonnissen, voorbereidende vonnissen en beslissingen mogen herzien worden wegens pas ontdekte feiten.

Gelden als gronden tot herziening van eindvonnissen, voorbereidende vonnissen en beslissingen, wegens pas ontdekte feiten:

1) voor de zaak essentiële feiten, die de verzoeker niet kende, en niet kennen kon;

2) een bewust onjuiste verklaring van een getuige, een bewust onjuist besluit van een deskundige, een bewust verkeerde vertaling, vervalsing van documenten of van materiële bewijzen, — die bij een in kracht van gewijsde getreden strafveroordeling zijn vastgesteld, en die het vellen van een onwetmatig of ongegrond vonnis hebben meegebracht;

3) strafbare daden der partijen of andere aan de zaak deelnemende personen, of van hun vertegenwoordigers, of een strafbaar optreden van een rechter bij het behandelen van de gegeven zaak, — die bij een in kracht van gewijsde getreden strafveroordeling zijn vastgesteld;

4) het teniet doen van het eindvonnis, het voorbereidend vonnis of de beslissing van de rechtbank of van een ander orgaan ⁽⁵⁾, die tot grondslag hebben gediend voor het vellen van het gegeven eindvonnis of voorbereidend vonnis.

De wetten der Verenigde Republieken bepalen de termijnen en de wijze van herziening der in kracht van gewijsde getreden eindvonnissen, voorbereidende vonnissen en beslissingen, wegens pas ontdekte feiten.

VIJFDE DEEL

Uitvoering der eindvonnissen

Art. 54. — Uitvoering der in kracht van gewijsde getreden eindvonnissen.

Eindvonnissen worden uitvoerbaar zodra ze in kracht van gewijsde zijn getreden, — behoudens de bij de wetten der Verenigde Republieken bepaalde gevallen van dadelijke uitvoering.

Dwanguitvoering der eindvonnissen gebeurt na afloop van de termijn voor vrijwillige uitvoering van het eindvonnis, die aan de schuldenaar overeenkomstig de wetten der Verenigde Republieken is toegekend.

Een eindvonnis in een zaak, waarbij één der partijen een burger is, mag tot dwanguitvoering worden voorgelegd gedurende drie jaar, van het ogenblik af dat het in kracht van gewijsde is getreden; en gedurende één jaar voor alle overige zaken.

De wetten der Sovjet-Unie en der Verenigde Republieken mogen voor afzonderlijke soorten van zaken andere termijnen bepalen voor de uitvoering der eindvonnissen.

Art. 55. — Bindende kracht der vorderingen tot uitvoering der eindvonnissen.

De vorderingen van de deurwaarder, tot uitvoering der eindvonnissen, binden alle Staatsinstellingen, bedrijven, kolchozen en andere coöperatieve of sociale organisaties, alle ambtenaren en burgers, op het hele grondgebied der Sovjet-Unie.

Art. 56. — Toezicht over het regelmatig en tijdig uitvoeren der eindvonnissen.

Het toezicht over het regelmatig en tijdig uitvoeren der eindvonnissen wordt door een rechter uitgeoefend.

De partijen en andere aan de zaak deelnemende personen mogen zich beklagen over de handelingen van de deurwaarder. De wetten der Verenigde Republieken bepalen de wijze om zulke klachten te behandelen.

Art. 57. — Invordering op het vermogen van burgers, staatsinstellingen, bedrijven, kolchozen en andere coöperatieve of sociale organisaties.

Een invordering tegen burgers geschiedt op het persoonlijk eigendom van de schuldenaar, alsook op zijn deel in een gemeenschappelijke eigendom, in de gemeenzame eigendom van echtgenoten, en eveneens in een kolchozgemeenschap of een individueel boerenbedrijf.

Invordering der vergoeding van door een misdrijf veroorzaakte schade mag eveneens gebeuren op het gemeenzame eigendom van echtgenoten, op het eigendom van een kolchozgemeenschap of een individueel boerenbedrijf, — zo bij een veroordeling in een strafzaak is vastgesteld, dat dit eigendom verworven werd dank zij de door het misdrijf verkregen middelen.

Invordering op deposito's van burgers in de Staatspaarkassen der arbeiders, en in de Staatsbank der Sovjet-Unie, mag gebeuren op grond van een veroordeling of een eindvonnis, waarbij voldoening wordt gegeven aan een burgerlijke eis uit een strafzaak, of een eindvonnis in een eis om steungeld (bij gebrek aan loon of ander goed, waarop een vordering mag gebeuren), of een eis omtrent verdeling van een deposito, dat het gemeenzame eigendom van echtgenoten is.

Invordering op het loon of op andere winst, het pensioen of de studiebeurs van de schuldenaar gebeurt, zo hij geen eigendom bezit, of zo dit vermogen voor een volledige invordering ontoereikend is.

Er gebeurt geen invordering op het eigendom van de schuldenaar, zo het bedrag van de invordering de mate niet overschrijdt van het deel van het maandelijks loon, of andere winst, van het pensioen of de studiebeurs, waarop naar de wet invordering mag gebeuren.

Op voor tijdelijke arbeidsonbekwaamheid gestorte toelagen van sociale zekerheid, alsook op door mutualiteitskassen van kolchozen gestorte toelagen, mag invordering gebeuren enkel krachtens een eindvonnis over het vorderen van steungeld, of over vergoeding van de schade, veroorzaakt door een vermindering of een andere aantasting der gezondheid, of door de dood van een gezinsteun.

Invordering tegen Staatsinstellingen, bedrijven, kolchozen of andere coöperatieve of sociale organisaties

gebeurt in de eerste plaats op de geldmiddelen van de schuldenaar, die zich in de kredietinstellingen bevinden, en naar de bij de wetten der Sovjet-Unie bepaalde regels.

De wetten der Sovjet-Unie en der Verenigde Republieken bepalen :

de lijst der soorten van eigendom van burgers, Staatsinstellingen, bedrijven, kolchozen en andere coöperatieve of sociale organisaties,

de delen van het loon of andere winst, van het pensioen, de studiebeurs,

waarop geen invordering mag gebeuren;

alsook de volgorde in het voldoen der vorderingen, bij ontoereikendheid der ingevorderde bedragen.

Art. 58. — Uitvoering van strafveroordelingen, wat de geldelijke eisen betreft; van door de rechtbank goedgekeurde minnelijke schikkingen; en van andere vonnissen en beslissingen.

De uitvoering van strafveroordelingen, wat de geldelijke eisen betreft;

van voorbereidende vonnissen en gerechtelijke beslissingen;

van door de rechtbank goedgekeurde minnelijke schikkingen;

van vonnissen van scheidsrechters;

van vonnissen van arbitragecommissies voor zee- of buitenlandse handel;

van vonnissen der commissies voor arbeidsconflicten;

van door de syndicale comité's (der fabrieken of instellingen) gevelde beslissingen over arbeidsconflicten;

van uitvoerbare titels der notariskantoren;

van bij de wet voorziene vonnissen der arbitrageorganen;

alsook van andere vonnissen en beslissingen,

— gebeurt op de wijze, die bepaald is voor de uitvoering der gerechtelijke eindvonnissen.

ZESDE DEEL

Burgerlijke procedurerechten van buitenlandse burgers en personen zonder staatsburgerschap. Eisen tegen buitenlandse staten. Gerechtelijke opdrachten. Vonnissen van buitenlandse rechtbanken. Internationale verdragen en akkoorden.

Art. 59. — Burgerlijke procedurerechten van buitenlandse burgers, bedrijven of organisaties.

Buitenlandse burgers hebben het recht zich tot de rechtbanken der Sovjetunie te wenden. Ze genieten de burgerlijke procedurerechten, tot verdediging van haar belangen.

De Ministerraad der Sovjetunie mag retorsiebeperkingen aanbrengen ten opzichte van burgers, bedrijven en organisaties van Staten, waar speciale beperkingen der burgerlijke procedurerechten der Sovjetburgers, -bedrijven of -organisaties, worden aangenomen.

Art. 60. — Burgerlijke procedurerechten van personen zonder staatsburgerschap.

Personen zonder Staatsburgerschap, die in de Sovjetunie verblijven, mogen zich tot de rechtbank wenden, en genieten de burgerlijke procedurerechten, gelijk de Sovjetburgers.

Art. 61. — Eisen tegen buitenlandse staten. Diplomatieke onschendbaarheid.

Het instellen van een eis tegen een buitenlandse Staat, het beschermen van de eis en het invorderen op het zich in de Sovjetunie bevindend eigendom van een buitenlandse Staat, mogen worden toegelaten enkel met instemming der bevoegde organen van de betrokken Staat.

De in de Sovjetunie gekrediteerde diplomatieke vertegenwoordigers van buitenlandse Staten, en andere, bij de overeenkomende wetten en internationale akkoorden vermelde personen, zijn aan de jurisdictie van de Sovjetrechtbank voor burgerlijke zaken onderworpen, enkel binnen de bij de regels van het volkerenrecht of de akkoorden met de betrokken Staten bepaalde perken.

Wanneer in een buitenlandse Staat aan de Sovjetstaat, zijn eigendom of de vertegenwoordigers van de Sovjetstaat niet dezelfde gerechtelijke onschendbaarheid wordt verzekerd, als krachtens onderhavig artikel aan de buitenlandse Staten, hun eigendom of de vertegenwoordigers der buitenlandse Staten in de Sovjetunie verzekerd is, — dan mag de Ministerraad der Sovjetunie, of een ander gevolmachtigd orgaan, ten opzichte van die Staat, zijn eigendom of de vertegenwoordigers van die Staat het toepassen van retorsie-maatregelen voorschrijven.

Art. 62. — Uitvoering van gerechtelijke opdrachten van buitenlandse rechtbanken. Het zich wenden van rechtbanken der Sovjet-Unie met opdrachten tot buitenlandse rechtbanken.

De rechtbanken der Sovjetunie vervullen de hun in vereiste vorm overgemaakte opdrachten van buitenlandse rechtbanken, tot verrichten van afzonderlijke procedurehandelingen (ter hand stellen van bekendmakingen en andere documenten, verhoren van partijen en getuigen, verichten van een expertise of een onderzoek ter plaatse, enz.), — behalve wanneer :

1) het uitvoeren der opdracht in strijd zou zijn met de soevereiniteit der Sovjetunie, of de landsverdediging der Sovjetunie zou bedreigen;

2) het uitvoeren der opdracht niet onder de bevoegdheid van de rechtbank ressorteert.

De uitvoering der opdrachten van buitenlandse rechtbanken, tot verrichten van afzonderlijke procedurehandelingen, gebeurt op grond van de Sovjetwetgeving.

De rechtbanken der Sovjetunie mogen zich tot buitenlandse rechtbanken wenden met opdrachten omtrent het uitvoeren van afzonderlijke procedurehandelingen. De wetten der Sovjetunie en der Verenigde Republieken, en de internationale akkoorden der Sovjetunie en der Verenigde Republieken, bepalen de vorm der betrekkingen der Sovjetrechtbanken met de buitenlandse rechtbanken.

Art. 63. — Uitvoering, in de Sovjet-Unie, van vonnissen van buitenlandse rechtbanken en arbitrages.

De wijze van uitvoeren, in de Sovjetunie, van vonnissen van buitenlandse rechtbanken en arbitrages, wordt bij de overeenkomende akkoorden der Sovjetunie met de buitenlandse Staten, of bij de internationale konventies, waaraan de Sovjetunie deelneemt, bepaald. Een vonnis van een buitenlandse rechtbank of arbitrage mag in de Sovjetunie ter dwanguitvoering worden voorgelegd in de loop van drie jaar, van het ogenblik af dat het vonnis in kracht van gewijsde is

is getreden.

Art. 64. — Internationale verdragen en akkoorden.

Wanneer een internationaal verdrag of een internationaal akkoord, waaraan de Sovjetunie deelneemt, andere regels bepaalt dan die, welke onderhavige Beginselen bevatten, dan past men de regels toe van het internationaal verdrag of het internationaal akkoord.

Dezelfde houding wordt aangenomen op het grondgebied van een Verenigde Republiek, zo een internationaal verdrag of een internationaal akkoord, waaraan de Verenigde Republiek deelneemt, andere regels bepaalt dan die, welke de burgerlijke procedurewetten der Verenigde Republiek voorzien.

(1) Zie de Toelichting in het vorig nummer van het *Rechtskundig Weekblad*, Kol. 1981.

(2) Dit is in april 1962 gebeurd.

(3) Die begrippen zijn aan het Duitse recht ontleend. Zie mijn *Nieuwe Beginselen van Sovjetrecht* (in *Studies en Voordrachten der Rechtsgeleerde Fakulteit der Vrije Universiteit Brussel*, 1962 (voetnoten 17 en 18)).

(4) Zie de Beginselen voor burgerlijk recht, art. 113-116.

(5) Over de ruime betekenis van het woord beslissing (*postanovlénie*), zie mijn voornoemde *Beginselen*, voetnoot 35.

BALIELEVEN

Algemene vergadering van de Voorzorgskas voor Advokaten

De Voorzorgskas voor Advokaten heeft een belangrijke algemene vergadering gehouden op 5 mei 1962.

Na het verslag van de Raad van Beheer gehoord te hebben, waarvan wij hieronder enkele uittreksels geven, na de rekeningen goedgekeurd te hebben en ontlasting te hebben gegeven aan de beheerders en na overgegaan te zijn tot de statutaire benoemingen, heeft de vergadering het onderzoek hervat van het hoofdstuk van het verslag van de Raad van Beheer in verband met de aanpassing van het bedrag der pensioenen en renten.

Deze wederaanpassing maakt inderdaad het voorwerp uit van de bezorgdheid van al degenen die zich interesseren voor de steeds belangrijker wordende problemen van de beroepssolidariteit der advokaten.

Het gaat er niet alleen om het bedrag van de renten voor de bejaarde advokaten te verhogen, maar het bedrag van de renten en vergoedingen zo goed mogelijk aan te passen aan de huidige noodwendigheden.

Het probleem zou niet veel moeilijkheden opleveren indien de Voorzorgskas niet het hoofd moest bieden aan de betaling van de renten toegekend aan de advokaten die de leeftijd van 70 jaar bereikt hebben en die geen of weinig bijdragen hebben betaald.

Dit is het probleem van de « back-service » waarvan het belang onderstreept wordt in het onderstaande uittreksel uit het verslag van de Raad van Beheer. Dit verslag spreekt eveneens van het uiterst gelukkig en mild initiatief van de stafhouder van Brussel die een commissie heeft opgericht om deze problemen te onderzoeken.

Rekening gehouden met de ingewikkeldheid en het belang er van, heeft de Algemene Vergadering van de Kas de beslissing genomen aan de balies van het land de oprichting van een commissie voor te stellen die zal belast worden met het onderzoek van al de

gegevens van deze problemen en een oplossing voor te bereiden in akkoord met de subcommissie van de balie van Brussel en met de technische diensten van de Voorzorgkas en de nuttige actuariële bevoegdheid.

Volgens de suggestie van dhr Stafhouder Thévenet, zal deze commissie samengesteld zijn uit drie afgevaardigden, aangeduid door de Conferentie der Stafhouders, drie afgevaardigden aangeduid door de Federatie der Belgische Advokaten, drie afgevaardigden aangeduid door de Vereniging voor de Conferenties van de Jonge Balies, een afgevaardigde van de Nationale Federatie der Pleitbezorgers en een afgevaardigde van de Nationale Kamer der gerechtelijke Deurwaarders.

De samenstelling van deze commissie zou het voordeel hebben dat de betrokken belangen zeer volledig vertegenwoordigd zijn. Het past inderdaad dat alle leeftijden er bij betrokken worden.

Deze commissie zal eerlang worden opgericht. Het is in ieders belang dat zij zich zo vlug mogelijk aan het werk zou zetten in een praktische en opbouwende geest.

R. van Roye.

Uittreksel uit het verslag van de Raad van Beheer van de Voorzorgskas op de Algemene Vergadering van 5 mei 1962.

Pensioenen en hulp

In de loop van het jaar 1961 werd het pensioen, voorzien door de wet van 28 maart 1960 op het pensioen der zelfstandigen toegekend aan 138 advokaten die de leeftijd van 65 jaar bereikt hebben en aan 13 weduwen (wettelijke overleving).

Het conventioneel pensioen werd toegekend aan 197 advokaten die ouder zijn dan 70 jaar en aan 46 weduwen van gepensioneerde advokaten.

Het getal jonge weduwen van advokaten die pensioenen ontvangen hebben beloopt 13.

21 Advokaten die de leeftijd van 70 jaar niet bereikt hebben en 61 weduwen hebben vergoedingen en hulp ontvangen wegens gezondheidsredenen of vroegtijdig overlijden.

De vergoedingen en hulp verleend aan advokaten die getroffen werden in hun gezondheid en aan de weduwen van vroegtijdig overleden advokaten waren uiterst belangrijk in het jaar 1961 en de vooruitgang, in vergelijking met de vorige dienstjaren, verdient een bijzondere aandacht.

Inderdaad, deze vooruitgang is de volgende :

in 1956 : 392.332 F.

in 1957 : 428.896 F.

in 1958 : 50.6170 F.

in 1959 : 516.000 F.

in 1960 : 701.000 F.

in 1961 : 1.172.970 F.

In de begroting van het jaar 1961 is een provisie van 1.200.000 F daarvoor voorzien.

Het schijnt dat deze vooruitgang niet zo zeer het gevolg is van het getal nieuwe gevallen, maar van het feit dat de tussenkomst van de Voorzorgskas beter gekend is en dat zij aldus de gelegenheid heeft tussen te komen in toestanden die haar worden medegedeeld.

Wederaanpassing van het Bedrag der pensioenen en renten

Op tussenkomst van dhr Stafhouder van de Balie van Brussel, met de zorg doeltreffender de veiligheid van de bejaarde advokaten te waarborgen, werd in de schoot van de Balie van Brussel een commissie ermede belast de middelen te onderzoeken om aanzienlijk het bedrag van de renten te verhogen, die toegekend worden aan de bejaarde advokaten.

Deze commissie heeft haar werken aangevat en talrijke en delikate berekeningen gemaakt om de voorwaarden te bepalen in dewelke de rente zou kunnen gebracht worden op een zo hoog mogelijk bedrag. Volgens de opvatting van dhr Stafhouder van Brussel zal zij, indien mogelijk, de som van 120.000 F moeten bereiken.

Een eerste verslag van de Subkommissie voor de Pensioenen werd overgemaakt aan de Raad van Beheer en deze heeft de gelegenheid gehad de beoordelingselementen te onderzoeken die ingewikkeld zijn en waarmede rekening moet worden gehouden met het oog op werkelijk substantiële verhogingen van het pensioen.

Uit de werken van de Subkommissie voor de Pensioenen van de Balie van Brussel zou namelijk blijken :

a) dat de advokaten die van 24 tot 65 jaar bijdragen hebben betaald (volledige loopbaan) zouden kunnen hopen op de toekenning van een jaarlijkse rente op 65 jaar en op een aanzienlijk hogere rente van 70 jaar af ;

b) dat de advokaten die de toekenning van de rente zouden uitstellen tot 70 jaar, van deze leeftijd af een veel belangrijker pensioen zouden kunnen genieten dan datgene dat boven onder ogen wordt genomen.

Deze laatste oplossing zou echter een wettelijke aanpassing vereisen, zodat de storting van de wettelijke onvoorwaardelijke rente kan uitgesteld worden en zodat voor de advokaten die geen bijdragen hebben betaald gedurende een volledige loopbaan, het bedrag van de rente zou schommelen volgens het getal jaren gedurende dewelke de leden bijdragen zouden betaald hebben.

Voor de advokaten die bijdragen hebben betaald sinds 1954 en die geboren zijn vóór 1905, zal de huidige toestand behouden blijven.

Voor de advokaten geboren na 1905 zou het pensioen geleidelijk verhoogd worden in functie van het aantal bijdragen.

Aan de andere kant zou de verplichting bijdragen te betalen ophouden op de leeftijd van 65 jaar.

Er bestaat echter een drievoudige moeilijkheid :

1) De onder ogen genomen resultaten zouden slechts verworven kunnen worden voor zover de back-service (t.i.z. de bedragen die gediend hebben voor de toekenning van de jaarlijkse rente van 24.000 F aan de advokaten ouder dan 70 jaar en die niet of weinig bijdragen hebben betaald) aangezuiverd is. Deze back-service is belangrijk en in de huidige stand van zaken zal hij verhogen om tegen 1976 een som van 67 miljoen te bereiken indien het regime dat thans wordt voorzien door het reglement van inwendige orde behouden blijft, namelijk de betaling van een rente van 24.000 F aan de advokaten geboren vóór 1 januari 1900, op de leeftijd van 70 jaar en een rente van hetzelfde bedrag toegekend aan de advokaten, geboren na 1 januari 1900 en die een pensioen van hetzelfde bedrag ontvangen op de leeftijd van 65 jaar.

Deze vaststelling leidt tot het onderzoek van een tweede moeilijkheid :

2) Om de last van de back-service te verminderen heeft de Subkommissie van de balie van Brussel een belangrijke wijziging onder ogen genomen in de toekenningsvoorwaarden van de renten, namelijk dat de advokaten, geboren na 1 januari 1900 de rente van 24.000 F op 65 jaar niet zouden genieten, zoals onder ogen werd genomen.

De advokaten geboren na 1900 zouden echter in staat zijn belangrijker renten te bekomen dan de huidige renten voor zover zij bijdragen hebben betaald gedurende een volledige loopbaan.

Hier raakt men aan een uiterst belangrijk psychologisch en zelfs moreel probleem, namelijk dat de gewettigde hoop van de advokaten, geboren na 1900, moet ontgoocheld worden door in een zekere mate de datum van de toekenning van hun rente uit te stellen.

3) Een derde moeilijkheid spruit voort uit de betekenis van de belangrijke last voorzien in de actuariële berekeningen met het oog op de financiëring van de overlevingsrente toegekend aan de weduwen van leden, die nog niet de pensioenleeftijd bereikt hebben.

In de actuariële vooruitzichten zouden de sommen daarvoor voorzien in repartitie ongeveer 2.100.000 F per jaar bedragen voor de volgende jaren (van 1970 af). Deze som werd vastgesteld er mede rekening houdend dat de helft van de weduwen der advokaten die vroegtijdig overleden zijn de overlevingsrente zouden kunnen ontvangen. Het gaat hier om uiterst delikate vooruitzichten die moeten bepaald worden en in dit opzicht wordt een grondige studie onder ogen genomen.

De Subkommissie van de balie van Brussel heeft in aanmerking genomen dat de back-service zou kunnen opgeslorpt worden door middel van bijkomende bijdragen.

Deze bijkomende bijdragen zouden tijdelijk en degressief zijn in deze zin dat, volgens de eerste berekeningen, de bijkomende bijdragen voor de jaren van 1963 tot 1968 ongeveer 2.150 F per jaar en per advocaat zouden bedragen.

in 1970, 2.000 F per jaar en per advocaat ;
in 1975, 1.450 F per jaar en per advocaat ;
in 1980, 600 F per jaar en per advocaat ;
in 1985, 180 F per jaar en per advocaat ;

De bijkomende bijdrage zou niet meer betaald worden in 1989. Deze bijkomende bijdragen zouden kunnen verdeeld worden onder de advokaten volgens aangepaste criteria en het schijnt namelijk gerechtvaardigd te zijn deze bijkomende bijdragen hoofdzakelijk te laten dragen door de advokaten wier leeftijd de pensioenleeftijd benadert, vermits in dit geval het vooruitzicht van de toekenning van dit pensioen in een nabije toekomst ligt.

Men dient op te merken dat de systemen die thans worden voorgesteld door de Balie van Brussel het voorwerp moeten uitmaken van uiterst belangrijke, delikate en grondige berekeningen en opzoekingen. De goedkeuring door de Voorzorgskas kan slechts onder ogen worden genomen voor zover de normale werking van de Kas en de toekomstige veiligheid van alle leden daardoor niet in gevaar worden gebracht.

De voorstellen van de balie van Brussel zouden twee essentiële kwesties op het spel zetten, waarvoor de Raad van Beheer van de Kas de verantwoordelijkheid niet kan op zich nemen :

a) het laten wegvallen van de toekenning van de

rente van 24.000 F per jaar voor de advokaten geboren na 1 januari 1900 en die de leeftijd van 65 jaar bereikt hebben ;

b) de tijdelijke verhoging van de bijdragen der advokaten die de pensioenleeftijd benaderen, om de back-service op te slorpen.

Deze kwesties moeten natuurlijk onderworpen worden aan een algemene raadpleging van de leden, die zich in alle vrijheid dienaangaande in een te bepalen vorm zouden moeten uitspreken.

Ondertussen heeft de Raad van Beheer de Bestuursraad er mede belast met de grootste aandacht de werken van de Subkommissie van de balie van Brussel te volgen en te gepasten tijde verslag uit te brengen.

VLAAMSE CONFERENTIE DER BALIE VAN ANTWERPEN

Opdat de jaarlijkse Herman De Jongh-prijskamp een vlot verloop zou kennen, moeten drie essentiële voorwaarden vervuld zijn: primo dient er een jury te zijn, secundo zijn de Patrons gehouden geld te storten op de postcheckrekening ad hoc en tertio is het vereist dat er kandidaten opdagen, wier geestesprodukten aan de jury onderworpen worden met het oog op het toekennen der prijzen.

De eerste twee voorwaarden stelden geen problemen: de heer Stafhouder en eminente leden van de Balie zetelden, terwijl de postrekening, waarvan sprake, voldoende gespijsd was.

Maar de derde... Wat al moeite en inspanning uit dien hoofde van onze voorzitter Mr Marck werden gevergd, dat is — dat is — zoals men dat zegt en ik vereeuwig — met geen pen te beschrijven.

Vier dapperen tenslotte traden in de arena, Mrs K. Lens, J. Deprez, H. Daeseleire jr en W. Engels.

Of van de nederlandse tekst van het Burgerlijk Wetboek naar de persvrijheid in de verslaggeving van kriminele zaken via de kontinentale vlaktheorie en de geneeskunde bij de Romeinen.

Streefde Mr Lens zakelijk naar het unilinguisme, dan bezong Mr Deprez lyrisch de rijkdom van de zeebodem in alle talen, terwijl Mr Engels middelen aan de hand deed tegen kaalheid en ter bevordering van de spijsvertering: Lazerpitium is de beste, bing! Mr Daeseleire uiteindelijk waagde zich op glad ijs — U vergeeft mij dit pleonasme — met de bewering dat het afschaffen der misdaad het einde der sensatiepers betekent, ongetwijfeld vergetend dat ook de advokaten dan hun matten kunnen oprollen.

Voor het overige zoals degelijkheid en kwaliteit van de inhoud der spreekbeurten, elegantie van voordracht en welsprekendheid wens ik mij van iedere beoordeling te onthouden.

Dat is uiteraard de taak van de zeer bevoegde jury.
K. F.

CONFERENTIE VAN DE JONGE BALIE TE BRUGGE

Jaarlijkse reis.

Van zaterdag 28 april tot dinsdag 1 mei 1962 hield de Conferentie van de Jonge balie te Brugge haar traditioneel geworden jaarlijkse meerdaagse uitstap. Ditmaal werd een bezoek gebracht aan de Ardennen en werd het bij Florenville gelegen dorp Chiny als verblijfplaats gekozen, van waaruit uitstappen en rondritten in de omgeving gemaakt werden. Met het

gebruikelijk academisch kwartier vertraging vertrok het flinke autokaravaan uit Brugge, om via Brussel, doorheen het mooie Terkamerenbos en over Genappe naar Villers-la-Ville te rijden waar een geleid bezoek aan de ruïnes van de abdij voorzien was. Spijts deze bouwvallen en de omgeving door een watervloed en modderhoos getroffen waren en alles gedeeltelijk met een dikke laag slijk bedekt was, werd voor de Brugse advokaten een uitzondering gemaakt op het tijdelijk bezoekverbod en kon het gezelschap tenminste gedeeltelijk de puinen en overblijfsels van deze in 1146 gestichte abdij bewonderen.

Na het middagmaal dat te Namen aan de Citadel genomen werd, ging de reis verder langs de Maasvallei tot Anseremme, om vervolgens, na een kort oponthoud om te genieten van het prachtig panorama van Freyr, en dan via Baronville, Bouillon en Florenville uiteindelijk Chiny te bereiken.

Van hieruit werd 's anderendaags een uitstap gedaan naar de abdij van Orval, met geleide rondgang aldaar. Daarna werd even de grens overschreden om de prachtige 13e eeuwse romaanse katedraal van Avioth te bewonderen, waar de plaatselijke pastoor op fijne en spirituele wijze als gids optrad. Enkele kilometers verder te Montmédy Haute Ville werden de bijna volledig intact gebleven omwallingen in oude stijl Vauban bezichtigd en via Virton werd naar Chiny teruggereden.

De maandagvoormiddag werd met bootjes de Semois afgevaren van Chiny tot La Cuisine en te voet door de bossen teruggekeerd. 's Namiddags werd een rondrit in de omgeving uitgevoerd, met o.a. beklimming van de Roche à l'Appel, waar de dames uit het gezelschap bewezen even goede bergbeklimmers te zijn als hun mannelijke reisgenoten. Te Rochehaut waren de fotoliefhebbers entoesiast wegens de mooie plaatjes die zij konden nemen van het onder een heerlijk lentezonnetje liggende panorama van het in de diepte aan de kronkelende Semois gelegen Frahan, terwijl de pijprokers er een flinke voorraad gegarandeerd echte zuivere Semoistabak indeden.

Tenslotte werd op de feestdag van de H. Arbeid de terugreis naar de dagelijkse arbeid aangevangen. Na een heerlijke rit door de prachtige bossen tot St.-Hubert, waar de kerk bezocht werd en de evers en herten uit het dierenpark voor de film poseerden, werd het laatste gezamenlijk maal 's middags genomen aan de Barrière de Champlon, waarna Brugge tenslotte in de late avonduren bereikt werd, na nog een oponthoud te Namen en aan de rand van het Zoniënwoud. Alle deelnemers waren uiterst tevreden over deze in een uitstekende geest verlopen zeer geslaagde uitstap, die daarenboven begunstigd werd door mooi weer en een zeer vlot verloop kende dank zij de zeer goed verzorgde voorbereiding door de voorzitter der Conferentie, Mr R. De Pauw, die samen met Mrs. Fr. Dousselaere en W. Weyts deze reis niet alleen vooraf gepland hadden maar zich zelfs speciaal vooraf ter plaats begeven hadden om alles tot in de minste details te regelen. Bijzondere dank verdienen ook de confraters oud stafhouder J. Kervyn en Mrs J. Arnou en W. Weyts die hun film- en projectieapparaten en hun films en dia's der voorgaande reizen ter beschikking stelden om ze 's avonds in het hotel te Chiny te laten vertonen.

Walter Van Beylen.

Bezoek van Amsterdamse Confraters.

Nadat onze eigen Conferentie in april 1960 zelf een bezoek had gebracht aan Amsterdam en aldaar

schitterend werd ontvangen door de Advokaten van Amsterdam, kregen we een tegenbezoek op vrijdag 18 en zaterdag 19 mei. Kort na het middaguur kwamen de eerste Amsterdamse confrères met hun wagens toe op de markt te Brugge waar ze hun intrek namen in het hotel Memlinc en er een koffiemaaltijd namen. Al dadelijk bleek dat het sympathieke bezoekers waren welke door onze confraters doorheen al het mooie van de stad zouden kunnen rondgeleid worden.

Rond 15.30 u. werden de Amsterdamse confraters ontvangen op het Justitiepaleis door de heer Fernand Kesteloot, voorzitter van de Rechtbank, welke zelf daarna de rondleiding op het paleis verrichtte waarbij de verschillende zittingszalen werden bezocht, het museum van het Brugse Vrije dat zich in het Paleis bevindt en de verschillende kunstschaten werden getoond. Het meeste interesse was er wel voor de zaal waar het Hof van Assisen zetelt, omdat dit in Nederland niet meer bestaat. Het mag gezegd dat ook de Brugse confraters nog nieuwe zaken in hun paleis ontdekten tijdens dit bezoek waarover vooral de Amsterdamse confraters maar niet uitgepraat geraakten, hetgeen bijzonder goed tot uiting kwam in het dankwoord van Mr Jollens, stafhouder van Amsterdam.

Te 17 uur werd de Conferentie van de Jonge Balie van Amsterdam ontvangen op het Stadhuis door het gemeentebestuur in de prachtige gothische zaal waar tevens een erewijn werd aangeboden. Schepen E. Traen sprak het welkomwoord namens de stad waarop Mr. Ribbink, voorzitter van de Amsterdamse conferentie, antwoordde. Na het bezoek aan het stadhuis werd dan de stad bezocht met een boottocht op de Brugse reien terwijl een beiaardconcert werd gegeven ter ere van de Amsterdamse bezoekers.

's Avonds werd een verbroederingssouper gehouden in het gasthof « De Drie Zilveren Kannen » te Damme waar na een aperitief aangeboden door de Tuchtraad van Brugge, onze Amsterdamse confraters werden vergast op een gastronomisch menu. Dit souper groeide uit tot een bijzonder gezellig treffen waaraan de pianist zeker niet vreemd was en dat tot in de vroege morgen duurde. Tijdens dit souper werd het woord gevoerd door de voorzitters van de Conferenties van Brugge en Amsterdam en aan de dames werden enkele geschenken aangeboden.

De zaterdagmorgen werd op het Europacollege een voordracht en een ontvangst gegeven en het was met spijt dat onze Amsterdamse confrères na een laatste koffiemaaltijd terug naar Amsterdam vertrokken, want zoveel mooie dingen hadden ze ondanks alles in Brugge toch niet verwacht.

Jaarlijkse Algemene Vergadering

Donderdag 14 juni ging de jaarlijkse algemene vergadering door waarop na een inleidingswoord van de voorzitter Mr Raoul De Pauw, het jaarverslag van secretaris Walter Weyts over de activiteiten van het voorbije jaar en het financiële verslag van ondervoorzitter-penningmeester Mr Jan Brondel dat met een boni kon afsluiten, overgegaan werd tot de verkiezing van het nieuwe bestuur. Tot voorzitter werd Mr Raoul De Pauw herkozen met praktisch alle stemmen, de bestuursleden Mrs Jozefa Verduyn, Paul Ducheyne, André Heymans en Georges Soenen werden herkozen terwijl Mrs Magda Sabbe en Frank Dousselaere tot nieuwe leden werden verkozen. In het nieuwe bestuur werd Mr Frank Dousselaere dan ondervoorzitter-penningmeester terwijl Mr Magda Sabbe secretaris werd.

Zomerfeest te Heist-aan-Zee

Naar jaarlijkse gewoonte ging op zaterdag 16 juni het traditioneel geworden zomerfeest door te Heist-aan-Zee waarin 's namiddags verschillende tornooien werden gehouden voor tennis, miniatuurgolf, bridge, bowling en manillen. Begunstigd door het goede weder was er dan ook een grote deelname zowel van advokaten als van magistraten. 's Avonds werd tijdens een gezellig banket overgegaan tot de uitreiking der prijzen aan de overwinnaar der verschillende wedstrijden. Tot in de late uren bleef men gezellig dansen en praten. Aan het jubilerende « Rechtskundig Weekblad » werd een telegram met gelukwensen gestuurd. Met deze activiteit kwam dan een einde aan de werking van de Jonge Balie voor het gerechtelijk jaar 1961-1962, welke werkingsjaar zeker een der bestgeslaagde is sedert het bestaan der Conferentie, welke hoopt volgend jaar nog beter te doen.

BALIE VAN KORTRIJK

Raad der Orde 1962-1963

Stafhouder : Mr. Maurice Claeys, Kortrijk.

Leden : Mrs. Van Tyghem Karel, Roeselare; Delvoye André, Kortrijk; Roose Pierre, Kortrijk; Mayeur Julien, Kortrijk; Gillon Pierre, Kortrijk; Declerck Joris, Waregem; Beele Jozef, Izegem.

BALIE VAN IEPER

Raad der Orde

De Raad van de Orde van de Balie van Ieper voor het gerechtelijk jaar 1962-1963 werd als volgt samengesteld :

Stafhouder : Mter H. Delobel.

Leden : Mter P. Waterblee.
Mter A. Six (secretaris).
Mter A. Dehem.
Mter G. Deschrijver.

CONFERENCE DU JEUNE BARREAU D'ANVERS

Ons wordt medegedeeld dat de plechtige openingszitting van de « Conférence du Jeune Barreau d'Anvers » vastgesteld is geworden op zaterdag, 10 november aanstaande, te 14.30 uur.

Vlaamse Juristen,

abonneert U

op het

Rechtskundig Weekblad

MEDEDELINGEN

CONFRATERNITAS SANCTI YVONIS

De Confraternitas Sancti Yvonis zond aan de magistraten en de advocaten te Antwerpen onderstaand bericht :

Waarde Confrater,

Wij hebben de eer U te verzoeken de Requiemmis bij te wonen aan het St.-Ivo's altaar in de St.-Jacobskerk tot zieleliefenis van onze betreurde Confrater Minister van Staat Frans Van Cauwelaert, Volksvertegenwoordiger, godvruchtig overleden te Antwerpen op 17 mei 1961, welke zal opgedragen worden op maandag 25 juni aanstaande te 12 uur.

Wij hopen dat het nieuw vastgesteld uur U gemakkelijker zal toelaten deze H. Mis bij te wonen.

Aanvaard, waarde Confrater, de uitdrukking onzer verkleefde gevoelens.

De Raad.

Antwerpen, 15 juni 1962.

Secretariaat : Willem Tellstraat 3, Antwerpen.

VRIJE UNIVERSITEIT TE BRUSSEL

De Vrije Universiteit te Brussel meldt de vacatuur in de Rechtsfaculteit van de volgende cursussen :

- Grondig handelsrecht, in de Nederlandse taal (120 uren) — (bijzondere licentie in economisch recht) ;
- Recht van de handelseigendom, van de mededinging en van de ententes, in de Nederlandse taal (15 uren) (tweede licentie in economisch recht).

De aanvragen der kandidaten, met curriculum vitae, dienen vóór 30 juni aanstaande, toegezonden te worden aan de Heer Rector der Universiteit, F.D. Rooseveltlaan 50.

ASSOCIATION HENRI CAPITANT

De « Association Henri Capitant » heeft haar jaarlijkse vergadering te Torino gehouden, op uitnodiging van de Italiaanse tak van de vereniging.

Acht landen waren vertegenwoordigd, waaronder Spanje, Zwitserland en Nederland. De Belgische tak was vertegenwoordigd door haar voorzitter, Baron L. Fredericq, en een zestal leden.

Het thema van de bijeenkomst « inexistence, nullité, annulabilité » werd ontwikkeld in drie algemene verslagen, door Prof. Chevalier (Parijs) voor het burgerlijk recht, Prof. Denti (Pavia) voor de burgerlijke en strafrechtelijke rechtspleging, en Prof. Gianini (Rome) voor het publiek recht. De Belgische juristen hadden vier bijzonder geprezen verslagen opgemaakt. De h.h. Mast (Gent) voor het administratief recht, Wets (Brussel) in zake verzekeringen, Rigaux (Leuven) voor de burgerlijke rechtspleging. Voorzitter Warlomont voor de strafrechtelijke rechtspleging en Vieujeun (Luik) voor het burgerlijk recht.

Voor de eerste maal werd de Association Henri Capitant voorgezeten door Prof. Leballe (Parijs) die stafhouder Charpentier heeft opgevolgd. Unaniem werd de spijt uitgedrukt dat stafhouder Charpentier zijn voorzitterschap had prijsgegeven, maar de uitmuntende keuze van zijn opvolger werd even unaniem geprezen. Prof. Leballe die tot nu toe secretaris-generaal van de Association was, zal als zodanig door Prof. Houin (Parijs) vervangen worden.

De afwikkeling van deze interessante studiedagen en van de ontspanningsgelegenheden die met hun gewone vriendelijkheid door onze Italiaanse gasten ingericht waren, liet de toehoorders toe de welsprekendheid en de hoffelijkheid van voorzitter Leballe te waarderen.

Op het sluitingsbanket namen het woord, de voorzitter van de Italiaanse tak die de bijeenkomst had ingericht, de heer Rotondi, de welbekende professor aan de Universiteit te Milano, de voorzitters der Belgische en Luxemburgse tak, Prof. Fredericq en Procureur Generaal Welter, en, tenslotte, voorzitter Leballe, die in welgemeende woorden de erkentelijkheid van de deelnemers jegens hun Italiaanse gasten uitdrukte.

Laten wij hopen dat in de volgende jaren deze belangwekkende contacten die de grenzen van de franssprekende landen al langs om meer overschrijden, een steeds groter aantal landgenoten interesseren zal.

R.d.R.

HET VIIe INTERNATIONALE CONGRES DER P.V.B.A.

Het VIIe Internationale Congres der P.V.B.A., dat doorging te Keulen van 24 tot 26 april j.l., had als voorwerp : de progressieve harmonisering van de wetgevingen op de P.V.B.A. van de zes landen der Europese Gemeenschap, zowel op het gebied van het handelsrecht als van het fiscaal recht.

Dit congres werd georganiseerd door de « Zentrale für Gesellschaften mit beschränkter Haftung », en geleid door haar president, Dr Otto Schmidt, lid van de Bundestag.

De zes landen van de Gemeenschap waren er vertegenwoordigd, behalve het Groot-Hertogdom Luxemburg. Bovendien namen aan dit Congres verscheidene juristen deel van landen, die niet tot de Gemeenschap behoren, zoals Zwitserland, Oostenrijk, de Verenigde Staten, enz..

Het Congres heeft vastgesteld dat talloze problemen een grondiger onderzoek vereisten vooraleer een beslissing kon genomen worden, en heeft dan ook een « Werkgroep » opgericht die bestendig zal functioneren en haar besluiten aan het volgende congres zal voorleggen.

*
* *

Het Congres te Keulen, dat volgde op het VIe Congres, van 14 tot 16 oktober 1960 te Dijon gehouden, heeft — *betreffende het handelsrechtelijk aspect* — de drie moties door dit congres vooropgesteld, opnieuw onderzocht.

De besluiten waren de volgende :

1. Publiciteitsmaatregelen.

Voor het ogenblik dringt een harmonisatie van de publiciteitsmaatregelen in de verschillende Europese landen zich niet op.

2. Maatschappelijk kapitaal.

Op het ogenblik van de oprichting der vennootschap : — het maatschappelijk kapitaal moet volledig ingeschreven zijn,

— de inschrijvingen in natura moeten volledig ingebracht worden,

— de inschrijvingen in speciën moeten ingebracht worden ten belope van minstens 20%.

De vennoten of hun rechtsvoorgangers zijn solidair

gehouden tot de inbreng van het surplus van de inschrijvingen in speciën.

Het Congres heeft bovendien aan de Werkgroep, waarvan hoger sprake, het onderzoek van de volgende punten toevertrouwd :

a) eventueel hoger inbreng voor het minimum-kapitaal,

b) waarborgen om een overschatting van de inbrengen in natura te verhinderen : eventueel de solidaire waarborg van de vennoten en hun rechtsvoorgangers in de mate van de overschatting.

3. *Machten der zaakvoerders.*

De contractuele beperking van de machten der zaakvoerders is niet tegenstelbaar aan derden.

De Werkgroep werd belast met het onderzoek :

a) of de machten der zaakvoerders beperkt kunnen zijn door het maatschappelijk voorwerp,

b) of de machten van de zaakvoerders individueel of collegiaal dienen uitgeoefend te worden.

4. *Toepasselijke wetgeving.*

Het Congres uit de wens dat de plaats van oprichting der vennootschap de toepasselijke wet bepaalt.

Het Congres heeft anderzijds — *wat het fiscaal-rechtelijk gebied betreft* — de volgende besluiten genomen :

a) *Fiscaal regime.*

Gezien de groeiende integratie van de Europese economie, zouden de staten — wat de belasting van de vennootschappen en de kapitaalsinkomsten betreft — een gelijkaardig fiscaal regime moeten toepassen voor de participaties aan vreemde dochter-vennootschappen, als het stelsel dat zij toepassen op participaties aan nationale dochter-vennootschappen.

b) *De zaakvoerders.*

In de gevallen waar een zaakvoerder of een commissaris daadwerkelijk zijn activiteit uitoefent, dienen de vergoedingen, die hiervoor betaald worden en voor zover deze in verhouding blijven tot het gepresteerde werk, in mindering te komen van de belastbare winst.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat het Congres in elk opzicht uitstekend was georganiseerd en de deelnemers er zeer hartelijk werden begroet en ontvangen.

Als slot van de resolutie werd besloten dat het volgende congres, ingericht op initiatief van de « Association Nationale des S.A.R.L. » (A.N.S.A.R.L.) te Parijs, zou gehouden worden zo mogelijk te Brugge, en anders te Brussel.

P. Roose. - L. Maeyens.

VLAAMSE JURISTEN,

ABONNEERT U OP

RECHTSKUNDIG WEEKBLAD

TIJDSCHRIFTEN

Arresten en Adviezen van de Raad van State, jrg. 1961 - n° 4 :

Rechtspraak.

Tijdschrift voor sociaal recht, jrg. 1962 - n° 3 :

R. Blanpain, Gelijke bezoldiging van mannelijke en vrouwelijke werkkrachten voor gelijke arbeid.

Tijdschrift voor Notarissen, Privaatrecht, Fiscaalrecht, jrg. 1962 - n° 5 :

P. Deweerdt, Het recht van natrekking in flatgebouwen.

Tijdschrift voor Gemeenterecht, jrg. 1962 - n° 5 :

Aansprakelijkheid der gemeente. — Rechtsgedingen. — Belastingen. — Bevolkingsregisters. — Bezoldigingen. — Nationaliteit. — Onderwijzend personeel. — Onderwijs.

Politica, jrg. 1962 - n° 2 :

K. Van Goethem, Een onderzoek naar de gezindheid van retorikastudenten tegenover het leger. Enige globale resultaten. — F. Smets, Op weg naar de professionalisering van het maatschappelijk werk. — L. Vranckx, De « median location »-hypothese van Quinn. Kritiek en verantwoording. — K. Dobbelare, Is de zondagsmis een valid criterium van kerkelijkheid ? — M. Vereecken, Het probleem van de vrije-tijdsbesteding bij de student.

Bulletin van de Europese Gemeenschap, jrg. 1962 -

n° 5 : W. Hallstein, Amerika en Europa : een nieuw initiatief.

Nederlands juristenblad, jrg. 1962 - n° 22 :

Ch. J. Enschedé, De voorwaardelijke invrijheidsstelling. — W.L. Snijders, De Kartelverordening van de Europese Economische Gemeenschap. II (slot). — A.W. Luikinga, Nietige echtscheidingsvonnissen ? — J. J. M. Van Der Ven, Journées d'étude. Jean Jacques Rousseau.

n° 23 :

J. M. Van Bemmelen, Bedrog en valsheid. — H. H. A. De Graaff, Wet en praktijk inzake samenstelling en quorum van het Hoog Militair Gerechtshof. — H. F. W. Luiking, Aanduiding in officiële stukken van een natuurlijk persoon onder diens bijnaam.

n° 24 :

E. J. A. Fischer-Keuls, Op welke wijze dient de wet de overeenkomst van borgtocht te regelen ? — M. I. Roessel, De Krankzinnigenwet en de mensenrechten.

Weekblad voor Privaatrecht, Notaris-ambt en Registratie, jrg. 1962 - n° 4275 :

A. R. de Bruijn, De toepassing van art. 164a B.W. (II). — Y. D. C. van Duyn, Fiscale notities. — L. J.

Hioolen, « The principle of preparedness » bij het nemen van hypothecaire inschrijvingen.

nr. 4726 :

Ere-promotie Mr. W. C. Treuniet. — A. R. de Bruijn, De toepassing van art. 164a B.W. (III, slot). — Th. H. A. M. van Eupen, De leek, en misbruik van omstandigheden, m. o. Prof. Mr. J. Eggens.

Ars Aequi, jrg. 1962 - n° 8 :

R. M. Smits, Is het « In betaling aannemen » een helingshandeling ? — M. Duverger, La réforme des études de droit. — T. J. Dorhout Mees, Institut pour l'enseignement du droit comparé. — J. M. Van Bemmelen, Antwoord op rechtsvraag 55. — H. Drion, Antwoord op rechtsvraag 67. — J. Wiarda, Rechtsvraag 70.

Sociaal Economische Wetgeving, jrg. 1962 - n° 4 :

B. van der Esch, Steenkool en recht, de mislukte poging tot versoepeling van het kartelverbod in de E.G.K.S. - M.F.F.A. de Nerée tot Babberich, Toetreding tot de Europese Gemeenschappen.

Journal des Tribunaux, jrg. 1962 - n° 4365 :

G. Van Hecke et L. P. Suetens, Le premier règlement européen sur les cartels et les monopoles.

nr. 4366 :

G. Bricmont, La loi organique de l'aménagement du territoire et de l'urbanisme du 29 mars 1962. — M. La Haye et J. Vankerckhove, Le louage de choses.

n° 4367 :

Fr. Rigaux, Annulation, nullité et inexistence des actes juridiques en droit judiciaire privé belge.

Pasinomie, jrg. 1962 - n° 1-2 :

Wetgeving.

Revue de Droit Pénal et de Criminologie, jrg. 1962 - n° 9 :

R. Legros, Considérations sur le Fait et le Droit. — L. Bavcon, La fonction sociale des sanctions pénales.

Revue Générale des Assurances et des Responsabilités, jrg. 1962 - n° 5 :

J. Fonteyne, Les cotisations de sécurité sociale dans la réparation des invalidités.

Annales de la Faculté de Droit de Liège, jrg. 1962 - n° 2 :

W. Hallstein, La rôle des universités dans l'unifica-

tion de l'Europe. — S. Rozmaryn, Le système électoral en Pologne. — Ch. Goossens, Esquisse d'une réforme du contentieux de la sécurité sociale (suite). — J. Arets, Réflexions sur la nature juridique de l'arbitrage.

Revue Pratique du Notariat Belge, jrg. 1962 - n° 2471 :

H. De Faux, Fusion de sociétés. — Impôts sur les revenus.

Revue de l'Administration et du Droit Administratif de la Belgique, jrg. 1962 - n° 6 :

Droit constitutionnel. — Traitements et pensions. — Bibliographie. — Commission d'assistance publique. — Impositions communales. — Monts-de-piété. — Nationalité. — Traitements et pensions. — Revue de la jurisprudence.

Recueil Général, jrg. 1962 - n° 20504 à 20506 :

Loi organique de l'aménagement du territoire et de l'urbanisme. — Enregistrement.

Revue de Droit Intellectuel :

Table des matières. — Années 1946-1960.

Recueil Dalloz, jrg. 1962 - n° 21 :

E. S. De La Marnierre, L'enfant revendiqué. n° 22 :

L. Philip, Les internements administratifs.

Revue du Droit Public et de la Science Politique en France et à L'étranger, jrg. 1962 - n° 2 :

J. Robert, La loi Debré (31 décembre 1959) sur les rapports entre l'état et les établissements d'enseignement privé. — L. Hamon et Ch. Emeri, Vie et droit parlementaires (vote de la loi de finances, condition personnelle des parlementaires ; modalités du vote des parlementaires ; pouvoirs d'enquête du Parlement. — G. Berlia, Le contrôle du recours à l'article 16 et de son application (conseil d'Etat, 2 mars 1962, Sieur Rubin de Servens et autres). — Note de la Présidence du Sénat sur les règles de procédure applicables à une modification éventuelle des dispositions constitutionnelles, organiques et législatives intéressant le Sénat.

Northwestern University Law Review, jrg. 1962 - n° 6 :

J. E. Coons, Non-Commercial Purpose as a Sherman Act Defense. — Ph. Marcus, The Big Antitrust Case in The Appellate Courts.

VLAAMSE JURISTEN,

Abonneert U op het "Rechtskundig Weekblad"